

ΜΠΙΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 14^{ΟΝ}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡΙΘ. 25 (692)

1937

Αλυσία ραβδό
Συμφωνία (μολύβι) Παναγιώτης

Οι άνδρες
ορμημονίς τής
ξανθείς, όλαν...

...έχουν
την έωιδερ-
μίδα μάτ,

και έχουν πολύ δι-
κή, γιατί εκείνο που
δίνει στις γυναίκες
την άκατανίκητη
έλξη τής υγείας και
τής σφριγηλής νεό-
τητας είναι το μάτ
χρώμα ΜΟΝΟΝ Η

ΠΟΥΔΡΑ ΧΩΡΙΣ ΤΑΛΚ

ΜΑΤΙΤΕ

τής οποίας όλα τα συστατικά
είναι μάτ σάς εγγυάται, άκρι-
δώς, λόγω τής συνθέσεώς της,
αυτό το ιδεώδες χρώμα

L.T.PIVER

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ
ΜΑΖΥΜΕ ΤΗΝ
ΤΗΝ ΝΕΑΝ
ΧΡΕΜΑΝ
ΜΑΤΙΤΕ
* ΜΗΝΥΤΩΡ *

Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ

ΠΑΤΗΣΩΝ 123 Β

Ξάν εύρετε στα
δρόμο 1.000 δραχ.
τίς άφίνετε;

Ασφαλώς
όχι!

- "Όταν όμως παίρνετε από τον έμπορο την κλωστήν που θέλει αυτός, είναι το ίδιο σαν να πετάτε τα χρήματα στο δρόμο.
- Το συμφέρον του είναι να σάς δώση μία κλωστή από την όποία κερδίζει πολλά.
- Το δικό σας όμως συμφέρον είναι να ξεύ-
ρετε σείς τί πρέπει να πάρετε.
- Αγοράζοντες ΚΛΩΣΤΕΣ ΚΙΘΑΡΑΣ είδατε ήσυχτοι ότι παίρνετε την καλλίτερη κλωστή, και το σπουδαιότερο με την αυτή τιμή που πωλούνται και οι σάπιες.

Χρώματα σιφριά

Ευαλαδα ή άπτοχή

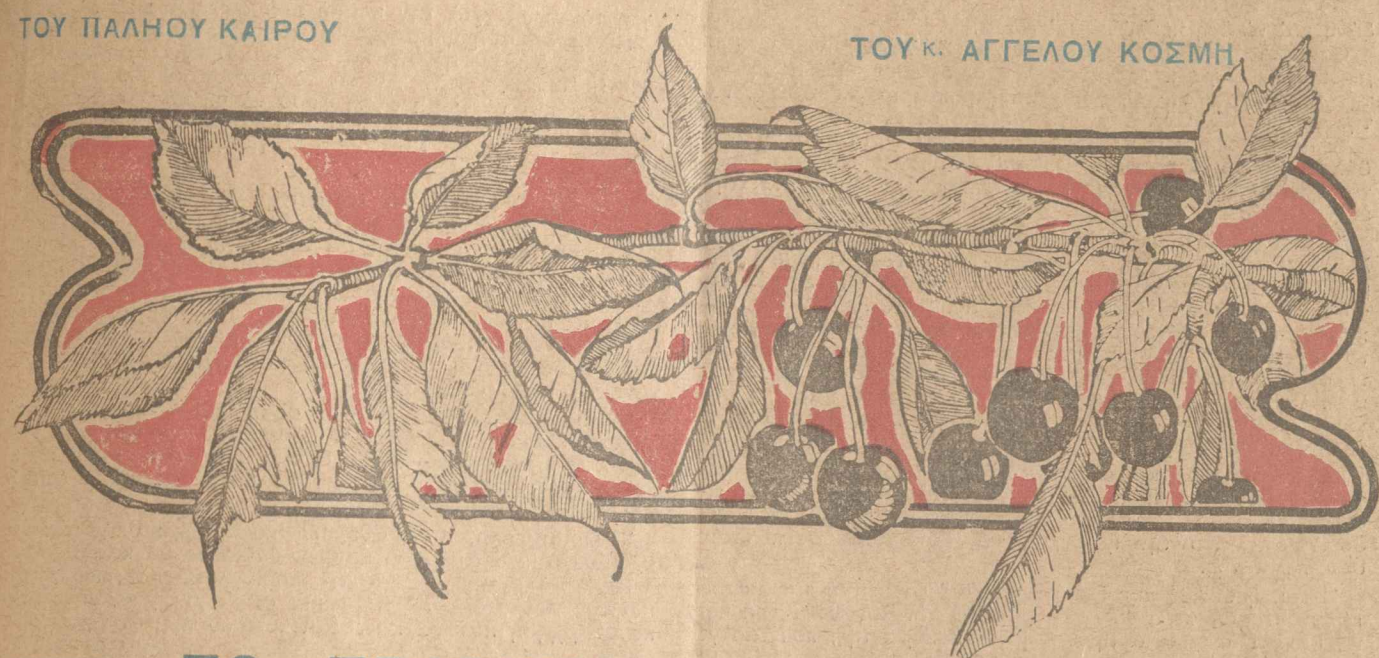
Χωρίς κόμβους

Σί ότι πρώτα θέλει

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΣΜΗ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΟΡΝΙΘΑΣ

Στά παλιά χρόνια, που δεν είχε πολεμηθή ή σκλαβιά ακόμη, κι' ο κόσμος είχε όλες του τις έλπίδες μόνο στο Θεό, ήταν κ' ή έκκλησις και τα μοναστήρια πολλά στο Νησί. Στο Θεό και στους άγιους του έστήριζαν οι χριστιανοί τα πάντα.

Μέσα σ' όλα τα μοναστήρια, εκτός δηλαδή απ' τον Προφήτη 'Ηλία τον άψηλό, που είχε πολλούς καλογέρους και τη Βρυσή και τον Ταξιάρχη της Σκάφης, που κατέφευγαν σ' αυτά όλοι οι άκληροι, οι άμοιροι κ' οι κατατρεγμένοι κ' είχαν προσφέρει το έχει των, για να γίνουν θακούφια, ήσαν κι' ο Θεολόγος κι' ο Χρισόστομος που είχαν καλογέρη.

Άλλα εκτός από αυτά που είχαν τους πολλούς καλογέρους και τις πολλές καλογέρηδες, ήσαν κι' άλλα εξωκκλήσια, που είχαν από ένα ή από μιά, καλόγερο ή καλογρηά, κι' έφρόντιζαν για τα καντήλια και για τη συντήρησι της εκκλησίας. Κι' ο κόσμος έδινε τακτικά τη βοήθειά του. Είχαν κι αυτά τα εξωκκλήσια τα χωράφια τους, το νοικοκυριό τους, που το έπιστατούσε ο καλόγερος ή η καλογρηά.

Κοντά στ' άλλα ήταν στη Λαγκάδα και ή έκκλησις του 'Αγ. Αρτεμίου, που την ευλαβούνταν όλοι γιατί ο άγιος αυτός ήταν γιατρός και θαυματουργός για όλες τις άρρώστειες και πρό πάντων για τα σπασίματα.

Συντηρούσαν οι χριστιανοί την έκκλησις κι' έκαναν λειτουργίες και αντίδωρα κ' είχαν κτίσει κι' ένα κελλί, που έμενε μία καλογρηά κι' έφρόντιζε για τη συντήρησι της κι' έκανε και τις προσευχές της για την ψυχή της.

Στη μνήμη του 'Αγίου 'Αρτεμίου στις 20 'Οκτωβρίου, όλο το Νησί είχε τάξιμο να μαζεύεται εκεί και να παρακολουθή με κατανύξι την ακολουθία του θαυματουργού άγιου και στον έσπερινο και στη λειτουργία, και να κάνουν παρακλήσεις όλη τη νύχτα, για τους παρόντας και για τους άπόντας δικούς των.

Ήταν τότε ή λατρεία των χωριανών σ' αυτόν τον άγιο και τότες ή συνδρομές όλων για την έκκλησις του, ώστε εκτός της καλογρηάς δεν έλειπε ποτέ κι' ο παπάς, που σάν τακτικός εφημέριος ελειτουργούσε εκεί κάθε Κυριακή και ταύθιναν οι ένοριτες τη «φέρτα» των, ένα ψωμί που ήταν ή Κυριακάδα και άλλοι μισό γρόσι, άλλοι όλόκληρο, για να τους μνημονέψη και για να πάρη κι' αυτός και να δώση και στην καλογρηά.

Την εικόνα του άγιου την έπαιρναν και την παίρνουν ακόμη όλοι με τη σειρά των όλόκληρο το χρόνο στα σπίτια των και την πανηγυρίζουν την ήμερα της μνήμης του με πολλή ευλάβεια.

Τότε λοιπόν ζούσε μία καλογρηά, σεβαστή κι' έναρετη γυναίκα, που ήταν άφωσιωμένη στον άγιο 'Αρτέμιο και είχε χρόνια όλόκληρα να πάη πιδ μακριά από τον αλόγουρο της έκκλησις. Μόνο άμα την καλούσαν στα γειτονικά σπί-

τια έπήγαινε κι' αυτή κι' έπερνούσε λίγο την ώρα της, και κάπου - κάπου έβγαινε για να της δώσουν οι ένοριτες λάδι για τα καντήλια.

Δεν ήθελε να ξέρη τίποτε άλλο σ' αυτό τον κόσμο από τις προσευχές της και από τις μετάνοιες της, που τις έκανε τακτικά. Όλος ο κόσμος την έθεωρούσε και την εκτιμούσε για άγια γυναίκα και άκουγε τις διδασκαλίες της και τα ωραία λόγια της που τους έλεγε όταν έπήγαιναν ν' ανάψουν κερί, ή να λειτουργήσουν τη χάρι του.

Όταν την χειροτόνησε ο Δεσπότης καλογρηά, της έλλαξε το θαφτιστικό της όνομα Φλουρή και της έδωκε το όνομα Φιλοχρίστη και μ' αυτό το όνομα την ήξεραν όλοι. Εκείνη την εποχή ήταν εφημέριος σ' αυτή την έκκλησις ένας παπάς πολύ προχωρημένος στα χρόνια, ο όπαπά-Χιονάς που κι' αυτόν τον έσεβονταν όλοι για την ευλάβειά του και το φιλοδύσαν το χέρι.

Δεν έλειπαν όμως και τα κακολογήματα γι' αυτόν τον παπά, όπως δεν λείπουν στους μικρούς τόπους για όλους, μα ο κόσμος δεν έδινε και πολύ μεγάλη προσοχή. Τον ήξεραν για καλό κι' έναρετο κι' έζητούσαν την ευχή του.

Έλεγαν δηλαδή οι κακόχωσσοι, πώς για τη γούλα του και για την καλοπερασί του μπορούσε να μη λογαριάση και την ψυχή του, ενώ σ' όλα τα άλλα ήταν καλός. Όσοι τον ήξεραν πιο καλά, έλεγαν ότι όμας του τύχαινε καλό φαί και άφουνο, έφαγε τόσο, ώστε έφθανε στο σημείο να κινδυνεύη να ακάση κι' έφευγε τότε χάμα κι' έπλαντούσε σάν το ψάρι κι' έλεγε στους άλλους να τον κυλούνε και να τον ζουλούνε για να κατέβη το φαί και η αλαφράση. Έλεγαν επίσης ότι για να ικανοποιή τις λιχουδιές του, δεν έδισκαλευτο καθόλου να κάνει γιουρούσι και σε περιθώλια για φρούτα και σε κοττέτσια γι' αλά.

Αυτά όμως δεν τα έθεβαίναν κανείς, επειδή δεν ήθελαν να τον στενοχωρήσουν και να προκαλέσουν καμιά κατάρτα του, που να έαρενη την ψυχή του. Και έτσι ο παπά-Χιονάς έπερνούσε καλά με τους ένοριτες του στον 'Αγ. 'Αρτέμιο, όπως τό λέει κι' ο λόγος:

«Ταπεινός κλέτης καθάριος νοικοκύρης.

Στις ακολουθίες του ήταν πολύ τακτικός και ή καλογρηά, που ήξερε όλα τα γραμματα της έκκλησις, τον έβοηθούσε με την τακτική της και με τις προσήθειες που εδιάβαζε. Η Φιλοχρίστη διατηρούσε γύρω στο κελλί της κι' ένα κηπάρακι κι' έκανε εκεί τα περιβολαίικα της και τα λαλούδια που έστόλιζε ή αυτά κάθε φορά την εικόνα του άγιου. Πιο πέρα είχε και κι' έναν όρνιθώνα με μερικές δρυίδες και οικονομούσε από αυτές τ' αυγά και καμιά πουλάδα και τα πουλούσε για να οικονομή μερικά έξοδά της, ή έφαζε καμιά τις μεγαλύτες γιορτές για να πασχαλή κι' αυτή.

Ο παπά-Χιονάς έδωκε τον όρνιθώνα κι' έδινε όδηγίες, πώς να διατηρή στην υγεία τους τις όρνιθες και να τις α-

ξάνη και να έχη πουλάδες κι' αούγα.

Φαίνεται όμως, πώς οπότε περνούσε από τον θρνιθώνα έρχιχε ματιές γεμάτες λαχτάρα στις θρνιθες κι' έπερίμενε την κατάλληλη στιγμή για να πάρη καμιά απ' αυτές, να την παχύνη και να την μαγειρέψη στο σπίτι του.

Έτσι τέλους έτυχε η ευκαιρία: Η Φιλοχρίστη ήταν στη θέλτα για το λάδι της εκκλησιάς. Ο παπάς έπέρασε από τον θρνιθώνα της καλογρηάς και έπηρε μια θρνιθα και την έπηρε στο σπίτι του.

Η Φιλοχρίστη την άλλη αυγή, που έπηρε να ταιση τα πουλιά της και να ποτίση το περιθόλι της, είδε ότι είχε χαθή μια θρνιθα και μάλιστα η πιο καλή, που της έκανε τακτικά τ' αούγο και την είχε σαν τα δυο της μάτια. Δεν είπε σε κανένα τίποτε. Μόνον όταν είδε τον παπά, του το είπε, για να τον παρακαλέση να πη στους ένοριτες του πώς πρέπει να φέρουν την θρνιθα πίσω, γιατί είχε κρίμα αυτό που έκαιαν. Ήξερε όμως η καλογρηά τί δρόμο είχε πάρει η θρνιθα της κι' έσχεδιάζε πώς θα την πάρη πριν την σφάζη ο παπάς και τη φάη.

Μια πρωινή έλειπε ο παπάς σ' ένα ξωκκλήσι για λειτουργία. Η Φιλοχρίστη το ήξερε και με τη μεγαλύτερη ησυχία, έπηρε στον θρνιθώνα του, τον άνοιξε κι' έφώναζε την θρνιθα της, που την ήξερε, και την ακολουθούσε πάντοτε σαν παιδί της.

Έτσι, η θρνιθα της ξαναγύρισε στην τακτική της κατοικία κι' άρχισε πάλι να κακαρίζη από τον θρνιθώνα της και να κάνει τ' αούγο για την παλιά νοικοκυρά της, που άνοιγε η καρδιά της όσο έβλεπε ότι κατ'ωρόθωσε να την έχη στην κατοχή της και να την σώση από τα δόντια του παπά.

Είπε κι' ο παπάς πώς λείπει η ξένη θρνιθα, μα δεν είπε τίποτε και έπειδή δεν το είχε πη η καλογρηά τίποτε σχετικώς με την έπανοδο της θρνιθας, ένόμιζε πώς είχε αφήση άνοιχτη την πόρτα, όπως έσυνήθιζε κι' έκανε για να δώσουν η θρνιθές του και στα γειτονικά χωράφια και ότι αυτή έπηρε εκεί που ήταν από μικρή μαθημένη.

Και είπε μια πρωινή στην καλογρηά:
— Είδες, Φιλοχρίστη, που σούφεραν την θρνιθα;
— Ναί, παπά μου, το είπε η Φιλοχρίστη.

— Έγω έπηρε πόρτα-πόρτα κι' ένουθέτησα όλους να σου τη δώση όποιος την έχη πάρει. Τους ώδηγησα να σου την φέρουν κρυφά, όπως την έπηρε για να μη γνωριστή από κανένα αυτός που έκαιε το κακό.

Η καλογρηά έκαιε πώς έπίστεψε όσα της είπε ο παπάς, τον ευχαρίστησε και του έκαιε καφέ μέσα σε μια κούπα και του έδωσε και κουλούρα για θούτηγμα.

Έπέρασε κάμποσος καιρός.

Δεν είχε γίνει πεία κανένας λόγος για την ιστορία της θρνιθας, που την έκλεψαν και που έγύρισε μοναχή της στο κοττέτι της.

Έφθασαν και η μέρες της άποκρηάς, που όλος ο κόσμος διασκέδαζε κι' έπηρε τις νύχτες στους χορούς που έστηναν εκείνο τον καιρό κι' έλεγε καθένας τραγούδια, ή το χορό, ή για να πάρη ο ένας τον άλλο με στίχους της στιγμής.

Έπηρε σ' αυτά κι' ο παπάς και έκαιε τα τραγούδια των ένοριτών του κάμποση ώρα και ύστερα έκαληνύχιζε τους γλεντηστάδες, τους έδινε την ευχή του, να είνε καλά και να γλεντήσουν και του χρόνου, κι' έφευγε. Έπηρε κι' η καλογρηά κι' έκασόταν σε μια γωνία του σπιτιού κι' άκουγε κι' αυτή τα τραγούδια και έπειδή ήταν κι' αυτή ποιήτρια κι' έκασόταν τραγούδια, δεν τ' έλεγε η ίδια, μα έβασε ένα παιδί που είχε καλή φωνή, του τ' άναρχοσε κι' αυτό τα τραγουδούσε.

Η Φιλοχρίστη έπερίμενε αυτή την περίσταση για να τιμω-

ρήση τον παπά για την κλοπή που της είχε κάνει.

Ήθελε δηλαδή η καλογρηά να θρεθί μαζί με τον παπά σε μια τέτοια συντροφιά και να του τραγουδήση την ιστορία της θρνιθας της, για να το μάθουν κι' όλοι οι άλλοι χωριανοί και να μάθη άλλη φορά να μη κάνει τέτοιες θρομολυιές αυτός, που ώδηγούσε τους άλλους και τους έξηγούσε τις Δέκα Έντολές και τις παραβολές και τους μακαρισμούς.

Ένα θράδυ λοιπόν της Κρετινής έδομάδας είχαν σημεινο χορό οι χωριανοί στο σπίτι ενός από τους γείτονους και αφού γλεντήσαν καλά με τα βιολιά κι' έχορεσαν οι νεοί με τις νειές και είπαν τραγούδια του χορού, ήρθε κι' η ώρα να στήσουν χορό για τους ποιητάδες. Έπιασαν λοιπόν τα κορίτσια το χορό και οι ποιητάδες και η ποιήτριες άρχισαν να τραγουδούν τους στίχους των, έμπνεύσεις της στιγμής, που έπείραζεν ο ένας τον άλλο κι' ο άλλος τούδιε με στίχους πάλι την άπάντησι.

Οι πιο παλιοί, που ήταν κι' οι πιο πρακτικοί σ' αυτό το γλέντι, έλεγαν κι' αυτοί κάπου-κάπου κάποιο δικό τους στίχο, για να δώσουν άλλο δρόμο στον ποιητικό άνδρα ύστερα έσταματούσαν και παρακολουθούσαν για να κρίνουν και να πούνε ποιός ένίκησε.

Η Φιλοχρίστη, τυλιγμένη στη σκέψη της καλογρηάς, είχε καθήσει σ' ένα άπομερο και δεν έμιλούσε με κανένα.

Είχε κοντά της μοναχά ένα παιδί γλυκόφωνο, που έβαλλε και τον Άποστολο τις Κυριακές στην εκκλησία, για να του κανοναρχήση κανόνα κατεθαστικό δικό της.

Ήταν όμως ανάγκη να θρεθί κάποιος τρόπος που να περάση η έντύπωσις που έπροκάλεσε αυτό το τραγούδι, που είχε ξεσπάσει σαν κεραυνός, σαν άστραπόθρογγο, και στον παπά, μα και σ' όλους τους άλλους, που δεν ήθελαν να θρεθούν σε μια τέτοια σκηνή αληθινά τραγική.

Έζητετο η διέξοδος αλλά για να θρεθί ήταν ανάγκη να δημιουργηθή κάτι άλλο μέσα στη συντροφιά, που να γίνη άφορμή να λησμονηθή το τραγούδι, να προχωρήση το γλέντι και να δοθή καιρός στην καλογρηά και στον παπά, που για τη λησμονία του είχε κλέψει την θρνιθα της, να φύγουν από το σπίτι και να μείνουν μόνοι των οι κοσμικοί και να γλεντήσουν και να ξεχάσουν αυτό το ξαφνικό.

Ο σπιτονοικοκύρης θγήκε σε λίγο με τα ποτήρια σε δίσκο, γεμάτα κρασί και με μεζέδες και αφού έπρόσφερε σ' όλους, έπηρε και στους βιολιτζήδες, έδωσε και σ' αυτούς να πιούν, και τους είπε:

— Κορδίζετε τα όργανά σας.
— Όλοι άνέντευσαν μ' αυτό το σύνθημα του σπιτονοικοκύρη, όλοι έπηρεσαν ζωή, σαν να φύσηξε φρέσκος άέρας, άρχισε νεο κέφι. Έπηρε ο σπιτονοικοκύρης καινούριο μεζέ και δυο ποτήρια κρασί κι' έπηρε κοντά στον παπά που έμενε άπαθής και γελαστός, και του είπε:

— Έλα, παπά μου, να το πιούμε οι δυο μας για το καλό του χρόνου.

Κι' ο παπάς, που ζητούσε κι' αυτός κάποια άφορμή για να περάση η πρώτη έντύπωσις, έταίγκρισε το ποτήρι και ήπιε στην ύγεια του και στην ύγεια της φαμίλιας του και όλων των άλλων.

Κάποιος, που του άρεσε να πειράζει, είπε:

— Στην ύγεια της καλογρηάς!

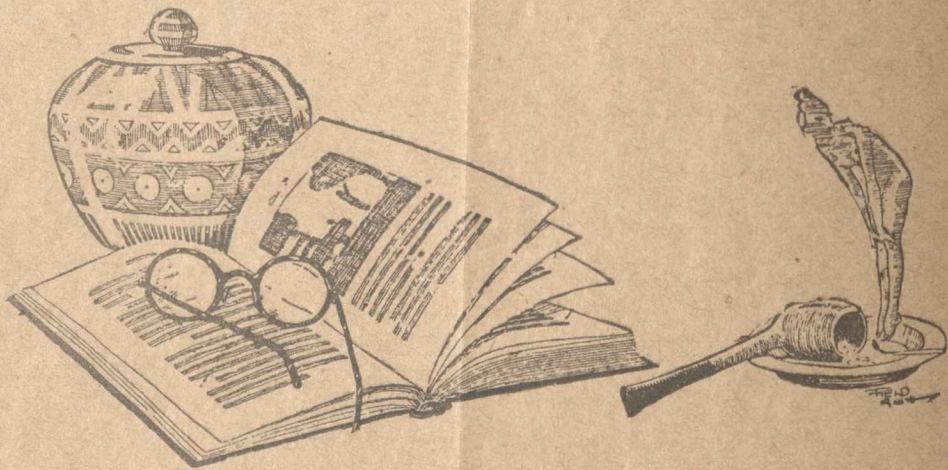
Σε λίγο είχαν κουρδίσει οι παγινιδιατοί το βιολι και το λαούτο τους κι' άρχισαν να παίζουν. Ο χορός έστρωσε πάλι, μα όχι με πολλή διάθεσι και γι' αυτό, αφού έχορεσαν λίγη ώρα, άρχισαν να δίνουν το σύνθημα της άναχωρήσεως με τις ματινάδες των, που είνε τα τραγούδια του άποχαιρτισμού.

Η ματινάδες έτελείωσαν και άρχισαν να φεύγουν ένας-ένας οι καλεσμένοι, ευχαριστημένοι από το γλέντι που έκράτησε όλη τη νύχτα, μα και στενωχωρημένοι για τη ιστορία του τραγουδιού της καλογρηάς, που έδημιούργησε αυτό το κακό.

Ο παπάς δεν θρεθηκε την ώρα που έ-

— Μια θρνιθα είχα κι' έγω, που ήγνενα πότε-πότε. Και μου την ήκλεψε ο παπάς και μόν'γυ δέ μου τόπει!

Ο χορός το επανέλαβε σαν ζαλισμένος, σαν να μην είχε καταλάβει που χτυπούσαν αυτά τα λόγια της καλογρηάς. Μα κι' ο παπάς, αν και άνησούχσε λιγάκι, δεν είχε πατασθή πώς η Φιλοχρίστη θα του έσκαρνε εις το τέλος τα ίδια δουλειά και πίνοντας λίγο κρασί, έξακολουθούσε να μιλά και να γελά με τους άλλους, μα είχε και την προσοχή του στην καλογρηά. Ξύνοντας ο παπά Χιονάς τη γυναικά του, έπρόσχε τη Φιλοχρίστη με βλέμμα που έζητούσε έλεος.

και συγγνώμην.

Και οι άλλοι έπερίμεναν να ειπή το τέλος.

Αυτή όμως δεν ήμπορούσε να συγχωρήση την κλεψιά, ούτε να χαση την ευκαιρία που της έτυχε να τα ψάλλη του παπά, που δεν έφοβήθηκε το Θεό κι' έκλεψε την θρνιθα της. Και είπε στο μικρό τραγουδιστή τη συνέχεια:

— Μα ήταν η τύχη μου καλή, κι' η μοίρα μου μεγάλη. Κ' ήταν η πόρτα άνοιχτή, κι' ήρθε κι' ήρθε πάλι.

Ο χορός έπηρε τους στίχους από το στόμα του μικρού και τους έξανατραγουδούσε, χωρίς να προσέχη κανένα από όσους ήταν στο σπίτι την ώρα εκείνη, τη μοίρα για τον παπά, ούτε την καλογρηά, ούτε τον παπά.

Μέσα στην έκφρασι όμως όλων έβλεπε κανείς τη σκέψη: — Ψέμα που άκούγεται δεν είνε ποτέ όλόκληρο ψέμα.

Κ' η καλογρηά, όμως, που είχε έκδικηθή τον παπά, μαζεύτηκε εκεί στην άκρη που είχε καθήσει από την άρχη, και δεν έμιλούσε με κανένα, μα και δεν της έμιλούσε κανείς.

Είχε δημιουργηθή μια κατάσταση, που τους έστενωχωρούσε όλους.

Οι γλεντηστάδες έπερίμεναν ότι κάτι κακό θα συμβή μετά την άποκάλυψι αυτή της Φιλοχρίστης. Οι σπιτονοικοκυραίοι ήταν στενωχωρημένοι κι' αυτοί, έπειδή δεν ήθελαν να γίνη μέσα στο σπίτι των αυτός ο πόλεμος.

Ο παπάς δεν είχε φανερώσει καμιά στενωχώρια κι' άφνε να πιστεύσουν όλοι ότι αυτό το τραγούδι το ήρθε ως πείραγμα. Άλλωστε στα τραγούδια της Άποκρηάς, που λέει καθένας ότι του κατεβή στο κεφάλι, δεν έπιτρέπεται να φανερώση κανείς πώς έπειράχτηκε. Το πολύ που έχει να κάνει είνε να φύγη.

Ήταν όμως ανάγκη να θρεθί κάποιος τρόπος που να περάση η έντύπωσις που έπροκάλεσε αυτό το τραγούδι, που είχε ξεσπάσει σαν κεραυνός, σαν άστραπόθρογγο, και στον παπά, μα και σ' όλους τους άλλους, που δεν ήθελαν να θρεθούν σε μια τέτοια σκηνή αληθινά τραγική.

Έζητετο η διέξοδος αλλά για να θρεθί ήταν ανάγκη να δημιουργηθή κάτι άλλο μέσα στη συντροφιά, που να γίνη άφορμή να λησμονηθή το τραγούδι, να προχωρήση το γλέντι και να δοθή καιρός στην καλογρηά και στον παπά, που για τη λησμονία του είχε κλέψει την θρνιθα της, να φύγουν από το σπίτι και να μείνουν μόνοι των οι κοσμικοί και να γλεντήσουν και να ξεχάσουν αυτό το ξαφνικό.

Ο σπιτονοικοκύρης θγήκε σε λίγο με τα ποτήρια σε δίσκο, γεμάτα κρασί και με μεζέδες και αφού έπρόσφερε σ' όλους, έπηρε και στους βιολιτζήδες, έδωσε και σ' αυτούς να πιούν, και τους είπε:

— Κορδίζετε τα όργανά σας.

— Όλοι άνέντευσαν μ' αυτό το σύνθημα του σπιτονοικοκύρη, όλοι έπηρεσαν ζωή, σαν να φύσηξε φρέσκος άέρας, άρχισε νεο κέφι. Έπηρε ο σπιτονοικοκύρης καινούριο μεζέ και δυο ποτήρια κρασί κι' έπηρε κοντά στον παπά που έμενε άπαθής και γελαστός, και του είπε:

— Έλα, παπά μου, να το πιούμε οι δυο μας για το καλό του χρόνου.

Κι' ο παπάς, που ζητούσε κι' αυτός κάποια άφορμή για να περάση η πρώτη έντύπωσις, έταίγκρισε το ποτήρι και ήπιε στην ύγεια του και στην ύγεια της φαμίλιας του και όλων των άλλων.

Κάποιος, που του άρεσε να πειράζει, είπε:

— Στην ύγεια της καλογρηάς!

Σε λίγο είχαν κουρδίσει οι παγινιδιατοί το βιολι και το λαούτο τους κι' άρχισαν να παίζουν. Ο χορός έστρωσε πάλι, μα όχι με πολλή διάθεσι και γι' αυτό, αφού έχορεσαν λίγη ώρα, άρχισαν να δίνουν το σύνθημα της άναχωρήσεως με τις ματινάδες των, που είνε τα τραγούδια του άποχαιρτισμού.

Η ματινάδες έτελείωσαν και άρχισαν να φεύγουν ένας-ένας οι καλεσμένοι, ευχαριστημένοι από το γλέντι που έκράτησε όλη τη νύχτα, μα και στενωχωρημένοι για τη ιστορία του τραγουδιού της καλογρηάς, που έδημιούργησε αυτό το κακό.

Ο παπάς δεν θρεθηκε την ώρα που έ-

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΜΙΑΝ ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΜΕΝΗΝ, Πειραιά.— Μου φαίνεται πολύ περίεργο να έχετε τόσο άσχημο δέρμα σε ηλικία δεκαοχτώ ετών. Πλένετε το πρόσωπό σας με γάλα άέραστο, στο όποιον προσθέτετε λίγο άουζενέ. Κατόπιν έπλένεσθε με νερό χλιαρό, στο όποιον προσθέτετε λίγη σόδα. Καλό θα είνε αντί για άουζενέ να προσθέτετε πότε-πότε στο γάλα λίγο καμφορούχο οινόπνευμα. Για τους άνοιχτούς πόρους χρησιμοποίητε μία φορά την έβδομάδα το έλξή ύγρο, αλλά με προσοχή, μην πάη στα μάτια σας.

Polysulfure de sodium liquide 5 gouttes
Eau distillée 50 gr.

Ρούς του προσώπου χρησιμοποίητε το κομπάκτ Μόστικουμ σε χρώμα κ λ ι β ι α. Δεν φαντάζομαι να κατεστράφη το δέρμα σας έπειδή του θάζετε αυτή την κόκκινη μογιά, αν και δεν μπορώ να σας πω θετικά, έφθον δεν γνωρίζω τα συστατικά της. Πούδρα χρησιμοποίητε του Ζωρς σε χρώμα ρ α σ ε λ ι ι.

Η Ρ Ρ Ο, Πόρτ-Σαίθ.— Για τις πανάδες, αν δεν είνε πολύ έντονες, χρησιμοποίητε την έλξή λασίν:

Eau de roses 50 gr.
Eau de fleurs d' oranger 50 gr.
Borax 10 gr.

Αν όμως έπιμένουν, τότε μετοχειρισθήτε την έλξή όλοιφή, αλλά φειδώ:

Beurre de cacao 10 gr.
Huile de ricin 10 gr.
Oxyde de zinc 20 centign
Precipité blanc 5 gr.
Essence de roses 10 gouttes

Να πλένεσθε με ένα θαμπίκι μουσκεμένο σε άραιά διάλυσι άουζενέ.

ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΕΝΗΝ ΧΑΝΙΩΤΟΠΟΥΛΑΝ, Χανιά.— Άκριθός έ-

πειδή έχετε στενό θάρακα και άδύνατο λαϊμό, σας έπιβάλλεται να κάνετε γυμναστική, ή όποια άλλωστε θα σας κάνει και ν' άδυνατίσετε. Όσο για τα πόδια σας, αυτά είνε πολύ δυσκολότερο ν' άποχτήσουν ώραίο σχήμα. Όταν κοιμάσθε, θάζετε ένα μαξιλάρι από κάτω, ώστε να θρίσκονται ψηλότερα από το όποσιον σώμα και κάνετε τους έπισες. Ένα έλαφρό μασάζ με μια λωδιούχο άλοιφή. Τρέχετε, χορεύετε και κάνετε το έλξή γύμνασμα: Σηκώνεσθε στη μητη των ποδιών, κατεβάζοντάς τα ύστερα έλαφρά έλαφρά. Στις άλλες έρωτήσεις σας θ' άπαντήσω προσεχώς.

Η ΠΛΗΗ ΣΑΣ

Φεύγαν οι άλλοι μέσα στην άνακατοσύρα του χορού και των βιολιών. Έξερκινσε σιγά-σιγά κι' άπαράτητος έφανε για το σπίτι του. Η καλογρηά όμως έμεινε ως το τέλος, και όταν έφευγε είπε στους νοικοκυραίους:

— Σας έχάλασα το κέφι, μα έπρεπε να του τ' αψάλλω.

Σε λίγες ημέρες είχαν πιστέψει όλοι και το έθετάσανε και η Φιλοχρίστη, ότι ο παπάς δεν είχε κλέψει την θρνιθα της, αλλά ότι κάποιος άλλος, για να την πειράξη, έπηρε την θρνιθα και την έπηρε στο παπά κι' άφνε άνοιχτη την πόρτα του θρνιθώνα του, για να γυρίση πίσω.

Έπίστεψαν όλοι και το έθετάσανε ότι ο παπάς ούτε είχε καταλάβει πώς είχε προστεθή στις θρνιθές του και η θρνιθα της καλογρηάς.

Κι' έτσι έλησμονήθηκε η ιστορία της κλεψιάς της θρνιθας της Φιλοχρίστης από τον παπά Χιονά.

Έμετε όμως το τραγούδι και το έλεγαν όλοι από καιρό σε καιρό:

— Μια θρνιθα είχα κι' έγω που ήγνενα πότε-πότε. Και μου την ήκλεψε ο παπάς και μόν'γυ δέ μου τόπει!

ΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΚΟΣΜΗΣ

Ωραιότατο μοτίφ για κέντημα. Λευκό ή χρωματιστό, κατάλληλο για γαρνιτούρα κομπανίζων, νυκταίων κ.τ.λ. Με το μοτίφ αυτό, επαναλαμβάνομεν, υποθέτουμε να σχηματίσετε μία όρασι γαρνιτούρα όταν θέλετε το γαρνιτούρα των άπορροδών να ν' ήνι πλουσιώτερο.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΞΑΝΘΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

Η Μαριζ Φουριέ συγκινημένη διάβαζε και ξαναδιάβαζε το γράμμα που είχε λάβει κείνη την ημέρα. "Επειτα θυσιάστηκε στις σκέψεις της ενώ ένα χαμόγελο ευχαριστήσεως άνθουσε στα γοητευτικά της χείλη. "Η Μαριζ Φουριέ δεν ήταν καθόλου ρομαντική, ωστόσο αυτό το γράμμα που ήταν γραμμένο μ' απλότητα και ειλικρίνεια, της είχε ταράξει την καρδιά της. "Ενας άγνωστος της εξωμολογείτο την αγάπη που ένοιωθε γι' αυτήν, τις σκέψεις που του προκαλούσε αυτό το αίσθημά του και τα μελλοντικά του όνειρα:

"Είσαστε, της έγραφε, ένα πλούσιο και πεντάμορφο κορίτσι. Μά δεν σας άγαπη ούτε για την εμορφιά σας, ούτε για τα πλούτη σας, μά για την καλωσύνη της ψυχής σας. "Η τύχη το θέλησε να κάθωμαι κοντά στο μεγάλο σας. "Ετσι μου δόθηκε η ευκαιρία να προσέξω μερικά πράγματα που με κάνουν να σας συμπαθώ. Σας έβλεπα, παραδειγματος χάριν, το πρωί όλο ζωή και χάρη να ήπνευτε το θαυμάσιο αλόγο σας για να κάνετε τον ταχτικό περίπατό σας στο δάσος της Βουλώνης. "Άλλοτε, πάλι, πώς καμάρινα με την αθλητική περιβολή σας να παίζετε τένις στον κήπο της θύλας σας και συχνά στεκόμουν γοητευμένος για να θαυμάσω τ' όμορφο αυτοκίνητό σας, που τ' ώδηγούσατε με τόσο προσοχή και τόσο δεξιοτεχνία. Πιστεύατε με όμως ότι αυτά τα πράγματα δεν θα μου κάνουν καμιά εντύπωση αν δεν ήξερα το μυστικό σας. "Άλλωστε δεν είμαι από τους ανθρώπους που συγκινούνται από τις μεγαλοπρεπείς δεξιότητες στα μέγαρα των άριστοκρατών, ούτε μπούκαναν ποτέ εντύπωση ή θαυμάσιες τουαλέτες σας που σας δίνουν τον άερα μιας γοητευτικής πριγκίπισσας. "Εκείνο που μου προξενούσε κατάπληξη, ήταν πώς έσείς, που γεννηθήκατε μέσα στο χρυσάφι, που ανατραφήκατε μέσα σ' ένα πλούσιο περιβάλλον και που ζήτε διαρκώς μέσα στον κόσμο του χρήματος, κατορθώνετε να νιώθετε τον πόνο των φτωχών και των δυστυχισμένων και να είσατε γι' αυτούς ο άγγελος της παρηγοριάς. Αυτό έκίνησε την περιέργειά μου και θέλησα να το εξακριβώσω. Και τότε έμαθα ένα σωρό πράγματα, που με κάνουν να σας συμπαθίσω πάρα πολύ.

"Η γυναίκα παραδειγματος χάριν που μου έπλενε τα ρούχα, με ρώτησε μία μέρα με απλότητα:

— Ξέρετε την κόρη του κ. Φουριέ, την δεσποινίδα Μαριζ; "Α, κύριε, εινε σωστό άγγελοῦδι.

— Δεν το πιστεύω, απόρησα. "Εγώ ποτέ δεν την είδα να έχη φτερά...

— Μή κοροϊδεύετε, κύριε, διεμαρτυρήθη η πλώστρα μου. "Η δεσποινίς Μαριζ έχει αναλάβει και σπουδάζει τα παιδιά μου. Τους αγοράζει τα βιβλία τους, πληρώνει τα διδασκάλους τους και τ' αινει σαν μία καλή αδελφούλα τους. "Έχει τόσα παιδιά υπό την προστασία της που μόλις της φτάνουν τα λεπτά που της δίνει ο πατέρας της για τα έξοδά της.

Αυτό, δεσποινίς, μ' έκανε να σκεφθώ πολύ διαφορετικά για σας και ν' αρχίσω να σας εκτιμώ. "Άλλη μία φορά πάλι στάθηκα έκπληκτος και κύτταξα τη γυναίκα του θυρωρού, ένα δυστυχισμένο και άθλιο πλάσμα που είχε μεταβληθί σε σκελετωμένο φάντασμα από τα πολλά παιδιά που είχε αραδιάσει. Μου είχε κάνει εντύπωση ότι φορούσε ένα ζευγάρι ολοκαίνουργια, πολυτελέστατα και πανάκριβα παπούτσια.

— Κυτάζετε τα παπούτσια μου; με ρώτησε εκείνη χαμογελώντας. Εινε όμορφα έ; Ξέρετε ποιός μου τ' έδωσε; "Η δεσποινίς Φουριέ. Είχα πάει να τη δω για να την ευχαριστήσω για τα ρούχα που είχε στείλει στα παιδιά μου και τέλος της ζήτησα κανένα ζευγάρι παλαιά παπούτσια, γιατί τ' αδικά μου ήσαν σ' άθλια κατάσταση. "Η δνίς Φουριέ κρέθηκε λίγο κ' ύστερα έτρεξε στο διαμέρισμά της, πήρε από ένα κουτί αυτά τα όμορφα γοβάκια και μου τα έδωσε.

— Μου τ' έφερε χθές ο παπουτσης μου, είπε. Δεν τ' άφερσα. "Ελπίζω ότι θα σου κάνουν. "Α, ή δνς Φουριέ εινε ένας άγγελος!

"Η τρίτη γυναίκα που μου μίλησε για σας, ήταν η υπηρέτριά μου. Ξέρετε αυτές τις φοβερές «εφημερίδες» κάθε ημερίνας. "Ε, λοιπόν, αυτή η γυναίκα συνδέεται με την καμριέρα σας και από αυτήν έμαθε ότι κάθε μέρα μαλλώνετε με τους δικούς σας γι' αυτή τη μανία που έχετε να χαρίζετε στους φτωχούς τα ρούχα σας και να εοδεύετε γι' αυτούς όλα τα χρήματά σας. "Ο πατέρας σας μάλιστα σας άπειλει κάθε τόσο ότι θα σας αποκληρώση! Μά έσείς ωστόσο έπιμένετε να συνεχίζετε το έργο σας. "Ε-

κείνο επίσης που μου έκανε εντύπωση εινε ότι γι' αυτές τις φιλοφρονήσεις ποτέ δεν συζητάτε με τις φίλες σας, όπως κάνουν όλες η μεγάλες «ανθρώπινες» κυρίες. Δεν επιδεικνύετε τις καλές πράξεις σας για να καλύψετε μ' αυτές όλες τις άλλες διασκεδάσεις σας. "Ετσι κατηντησα κι' εγώ να πιστεύω ότι είσατε ένας άγγελος. "Ενας γοητευτικός ξανθός άγγελος. Και σιγά-σιγά αυτή η σκέψη μ' έκανε να σας έρωτευθώ πάραφορα. Μ' έκανε ακόμη ν' αγαπήσω όλο αυτό τον κόσμο των δυστυχισμένων που παλεύει κι' αγωνίζεται για να συντηρηθί και που μπορεί να γίνει εύκολα αν του προσφέρεις μία ελάχιστη βοήθεια. Γίνεται εύκολος δέ, όχι από τη βοήθειά σου, μά από την καλωσύνη σου και από τη σκέψη ότι συμπαθείς τη δυστυχία του. "Ετσι αποφάσισα κι' εγώ να κάνω μερικές καλές πράξεις στη ζωή μου. Μά έπειδή δεν συνηθισα να χαμογελώ με καλωσύνη και να κάνω α-αθές πράξεις, γι' αυτό σας παρακαλώ να με βοηθήσετε. Κάθε μήνα θα σας στέλνω χίλια φράγκα. "Επίσης μετέδιδασα στ' όνομά σας όλες τις οικονομίες μου, που φτάνουν τις διακόσιες χιλιάδες. "Ετσι μπορείτε να βοηθήσετε και επ' όνομάτι μου τους φτωχούς σας. Δείτε ήθελα να μ' ευχαριστήσετε, ούτε να ζητήσετε να με γνωρίσετε. Σας λο-κίζομαι ότι είμαι ένας κοινός άνθρωπος που δεν παρουσιάζει για σας κα-να ενδιαφέρον...

Και η επιστολή τέλειωνε με λίγα ακόμη κολακευτικά λόγια για την Μαριζ Φουριέ. "Η νέα γυναίκα όταν διάβασε αυτό το γράμμα, συγκινήθηκε κ' ή πρώτη σκέψη της ήταν να καλέση άμεσα αυτόν τον κ. Μαρις Ντυράν να παρουνε μαζί ένα τσάι. Μά σεβάσθηκε την παράκλησή του. "Ετσι αρκέσθηκε να μείθι ποιός ήταν και να τον παρακολουθί κάθε πρωί πίσω από τις κουρτίνες του διαμερισμάτός της και να τον καμαρώνει, όταν, δροσερός και ειδιαθέτος πηγαινε κάθε πρωί στο γραφείο του. "Ο Μαρις Ντυράν δεν είχε περάσει τα τριάντα χρόνια, κι' ωστόσο είχε μια τρομερή σοβαρότητα και είχε κανονίσει σαν ρολόι τη ζωή του. "Όλη την ημέρα εργάζονταν, τ' απόγευμα πηγαίνε να κάνει ένα περίπατο στο δάσος και κατόπιν γύριζε πάλι στο διαμέρισμά του κι' άφωσιωνόταν στη μελέτη των βιβλίων του. "Η ζωή του ήταν τόσο συστηματική, που η Μαριζ δεν δίστασε με-μέρα να του γράψη με πείσμα:

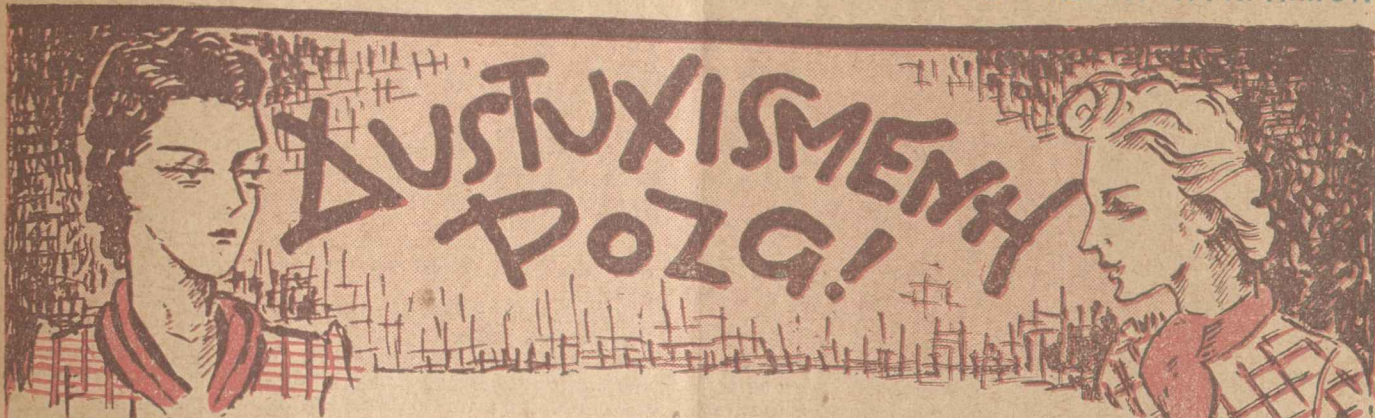
"Μή ξεχνάτε ότι τα χρόνια της νεότητός έινε ξαναγυρίζουν. "Όσο γι' αυτά τα σοφά πράγματα που διαβάζετε, δεν εινε τόσο όμορφα όσο το χαμόγελο μιας όμορφης γυναίκας.

Μά ο Ντυράν της απάντησε: "Εάνει κανείς δ-τι τον ελκύει στη ζωή του. Μου εινε άλλωστε άρεσκή η ζωή που ασ-θάνομαι για σας, ώστε να με κάνει εύτυχισμένο».

"Η Μαριζ Φουριέ όμως έπειτα από λίγο άρχισε να υποφέρει από αυτή την συμπεριφορά του άγνωστου φίλου της. Χίλιες φορές την είχε κυριεύσει η έπιθυμία να του γράψη ένα τρυφερό γράμμα και να του ζητήση μία συνέντευξη. Μά δεν ήθελε να ταράξη την ήσυχία της ζωής του. Ξαφνικά συνέθεη κάτι που την ανησυχόσε. "Ο Μαρις Ντυράν είχε πάψει να δίνει σημεία ζωής. Δεν έβγαίνει από το σπίτι του, δεν διάβαζε όλη τη νύχτα και δεν φαίνονταν πουθενά. "Η Φουριέ ανήσυχη πληροφόρηθηκε ότι ήταν θανατικά άρρωστος κι' ότι οι γιατροί τον είχαν ξεγράψει. Τρελλή από τη θλίψη της έτρεξε τότε στο σπίτι του και βοηθουμένη από την θυρωρά, φόρεσε τη στολή μιας νοσοκόμου και θάλθηκε να τον περιποιήται νύχτα και μέρα. "Ο Πώλ Ντυράν χάρις στις προσπάθειες αυτής της άφοβης μνήνης νοσοκόμου, ξέφυγε από τα χέρια του θανάτου και άρχισε να αναλαμβάνει. Τότε όμως η Μαριζ έφυγε πάλι από κοντά του, αφού παρακάλεσε την θυρωρά να μείνει μόνη λύση στον Ντυράν αυτή τη μοιλική επίσκεψή της. Μά ο Πώλ όταν έγινε καλά, φαίνονταν πολύ θυλλογοισμένος. Μια παράδοξη σκέψη, την οποία δεν πίστευε, φαίνεται ότι του βασανίζε το μυαλό. Και θα εξακολουθούσε να υποφέρει, αν η θυρωράς, σαν γυναίκα που ήταν, μη μπορώντας να κρα- (Συνέχεια στη σελίδα 50)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΓΚΡΑΙΜΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Σ' ένα παλαιό πύργο της Γασκώνης ζούν η κόμισσα "Ιωάννα ντ' Αρκιζάν και η όμογάλακτη αδελφή της Ρόζα Μαρβάν, νουθετώντας η μία για την άλλη απέραντη λατρεία. "Η κόμισσα, αν και μόλις είκοσι τριών χρονών, εινε χίρα πριν από τρία χρόνια. Είχε παντρευθί τον γέρο κόμητα ντ' Αρκιζάν, ο οποίος πεθαίνοντας της άφησε όλη του την περιουσία. Τώρα εινε άρραβωνισμένη με τον Λεόν Ζερβάλ, τον όποιον λατρεύει και με τον όποιον θα κάνει το γάμο της μετά την επιστροφή του από ένα μεγάλο ταξίδι. "Ενα θυελλώδες θρόνυ του Φεβρουαρίου, ενώ η δυο όμογάλακτες αδελφές κάθονται στο σαλόνι κι' ενώ θλιβερά προαισθήματα βασανίζουν την "Ιωάννα, ζητάει δαυλο στον πύργο ένα κοριτσάκι, η Ειρήνη, που, καθώς λέει, την έχουν κλέψει οι αταίγαντοι απ' τον πατέρα της. "Η δυο όμογάλακτες αδελφές την συμπαθούν τόσο, ώστε αποφασίζουν να την υιοθετήσουν. Σε λίγο η πόρτα χτυπάει πάλι και εφάνει ο Μισέλ, ένας νεαρός χωρικός, μνηστήρ της Ρόζας, ο οποίος παρακαλεί την κόμισσα "Ιωάννα να τον ακολουθήση κοντά στον έτοιμοθάνατο πατέρα του, που θέλει να της κάνει μία εξομολόγησι. "Η "Ιωάννα, τον ακολουθεί κοντά στον έτοιμοθάνατο, ο οποίος της εξομολογείται διάφορες έγκληματικές του πράξεις, ίκετεύοντάς την να τις έπιστορήσθ, και πεθαίνει. "Η κόμισσα παρηγορεί κατόπιν τόν Μισέλ και, αφήνοντάς τον συντετριμμένο από τις εξομολογήσεις του πατέρα του, παίρνει το δρόμο για να ξαναγυρίση στον πύργο μόνη της, μέσα στη νύχτα. Μά το άλλο πρωί τη βρίσκουν σκοτωμένη στην έσοχη, γεμάτη πληγές, χτυπήματα. "Η Ρόζα, βλέποντας την όμογάλακτη αδελφή της σ' αυτή την κατάσταση, αοριάζεται κάτω και, χτυπώντας το κεφάλι της σ' ένα έπιπλο, άπομένει ακίνητη, όμοια με νεκρή κι' αυτή. Σε λίγο φθάνουν στον πύργο ο δήμαρχος του Σαιν Μερζάρ κ. Ντυτίλ, ο γιός του Αρμάνδος και ο άνακριτής ντ' Βιν-τάλ, ο οποίος ένεργει τις πρώτες έρευνες σχετικάς με το φριχτό έγκλημα.

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

"Ελεγαν δηλαδή ότι αν ο δήμαρχος Ντυτίλ προστάτευε τόσο τον Μισέλ, είχε λόγους να το κάνει αυτό... "Η μητέρα του, η φτωχή Βερνάδα, ήταν τόσο όμορφη στη νεότητά της...

"Ο Ευγένιος κοκκίνησε και δεν μπόρεσε να διαμαρτυρηθί κατά της σκέψεως του άνακριτού, την όποια μάντιψε ωστόσο, γιατί ο γιός του ήταν εκεί.

— Τελοσπάντων, είπε ο άνακριτής. Τό βέβαιον εινε ότι ο Μισέλ Κασταρέντ ήρθε χτές το βράδυ να πάρη την κόμισσα "Ιωάννα με την πρόφαση ότι ο πατέρας του ήταν άρρωστος... "Ηταν τάχα άρρωστος ο γέρο ληστής; Αυτό μου φαίνεται άπιθανο γιατί οι άνθρωποι του είδους του εινε χειρότεροι απ' όλες τις άρρώστειες... "Η κόμισσα άκολούθησε τον Μισέλ, γιατί του είχε έμπιστοσύνη... μά δεν ξαναγύρισε... Και σήμερα το πρωί, τη βρήκαν δολοφονημένη σε πεντακοσίων μέτρων απόσταση από την καλύβα του Κασταρέντ. "Εβαλα ν' αναζητήσουν τον άραιο Μισέλ παντού, μά έγινε άφαντος. "Όμολογήστε ότι αυτό εινε ύποπτο.

— Πώς!.. Έγινε άφαντος ο Μισέλ... Μά πρέπει νάνε στην κατοικία του, στο μικρό σπιτάκι που του έκτισε στην άλλη άκρη του πάρκου ο κ. ντ' Αρκιζάν.

— Κάνετε λάθος! Περνώντας από εκεί, το έπισκέφτηκα με τους χωροφύλακες που με συνώδευαν. "Η μεγαλύτερη τάξις βασίλευε παντού. Τό κρεββάτι ήταν στρωμένο, πράγμα που δείχνει ότι ο Μισέλ δεν κοιμήθηκε στην κατοικία του... "Άρρησα εκεί δυο φρουρούς και έπειση μου είπαν οι χωρικοί πως είδαν τον Μισέλ να περνά από τó "Ως, έστειλα χωροφύλακες σ' όλους τους γειτονικούς σιδηροδρόμους σταθμούς.

— Ξέρετε, από εκεί εινε ο συντομώτερος δρόμος για την "Ιωάννα. "Ω! μην άγανακτíte, κύριε δήμαρχε... "Αν

προστατευόμενός σας εινε άθώος, θα μπόρεση να τό αποδείξη τάχιιστα κι' εύκολώτατα. "Αντιπροσωπεύουμε τη δικαιοσύνη, διάβολε! και θέλουμε την τιμωρία των ένοχών κι' όχι των άθώων.

"Ο άνακριτής μιλούσε όρθιος, με τό κεφάλι του ριγμένο προς τα πίσω, τονίζοντας τά λόγια του και προσέχοντας τό άποτέλεσμα που έκαναν στο νοσημιλήτη του.

"Ο δήμαρχος Ντυτίλ είχε γίνει κατάχλωμος.

Καταλάβαινε ότι ο άνθρωπος αυτός που αντιπροσώπευε τη δικαιοσύνη ήταν προκατειλημένος κατά τού Μισέλ κι' ότι τον θεωρούσε κιόλας ένοχο.

— Και η δεσποινίς Ρόζα; ρώτησε σε λίγο ο κ. ντ' Βιν-τάλ. Θά ήθελα να τη δω... Τό θυμα την άποκαλούσε αδελφή της, δεν είν' έτσι;

— Και την αγαπούσε σαν να ήταν πραγματικά αδελφή της... Μά η Ρόζα βρίσκεται τώρα αναίσθητη στο δωμάτιό της... Αυτή πήγε και σήκωσε σήμερα το πρωί τό πτώμα... Μά τόν υπερερεθισμό εκείνης της στιγμής τόν διαδέχτηκε μία έκρηξήνις πλήρης και εινε τώρα σαν πεθαμένη.

— Δεν πειράζει, απάντησε ο άνακριτής, ως άνέθουμε. Πρέπει να τη δω...

Βρήκαν τη Ρόζα ξαπλωμένη στο κρεββάτι της, αναίσθητη πάντοτε και χλωμή σαν έτοιμοθάνατη.

"Η γλυπτικές γραμμές του υπερόχου κορμιού της ξεχώριζαν κάτω απ' τα σκεπάσματα. Κάθε τόσο όμως την έκυριεύαν νευρικές κρίσεις και τότε τινάζονταν άπάνω και ξεφώνιζε.

— Θες μου! Τί ώραία νέα! είπε ο άνακριτής.

"Η μικρούλα Ειρήνη είχε εν τώ μεταξύ σηκωθεί. Είχε ξαναφορέσει τα κουρελιασμένα της ρούχα και μόνη πλάι στο προσκέφαλο της Ρόζας, την περιποιόταν.

Με μία αντίληψη πολύ άνώτερη της ηλικίας της, της έτριβε τους κροτάφους και, κάθε τόσο, σκούπιζε τά χείλη της.

— Ποιά εινε αυτή η μικρούλα; ρώτησε ο άνακριτής.

"Ο Αρμάνδος Ντυτίλ, που δηγήθηκε τότε όσα είχε μάθει για τον έρχομό της μικρής στον πύργο και για την υιοθετήσή της από την "Ιωάννα.

— Αν η παρουσία της σας φαίνεται όχληση εδώ, έπροσθεσε ο νέος, είσατε πρόθυμοι ο πατέρας μου κι' εγώ να την πάρουμε στο δικό μας πύργο, στο "Εσκαριόν.

— Δε βλέπω τίποτε τό άποστό στο να μείνη εδώ, απάντησε ο άνακριτής. "Εε άλλου, ο μόνος που μπορεί ν' αποφασίση σχετικάς εινε ο κ. "Αντουάν Φλαμαρέν, ο αδελφός της κόμισσης. Δεν θ' άρνηση να φάση, δεν είν' έτσι;

— "Η Κασταρέντ, όπου μένει, απέχει δώδεκα χιλιόμετρα, απάντησε ο πατέρας Ντυτίλ, μά ο υπηρέτης που έστειλε ο γέρο Μισέλ για να τον ειδοποιήση, έφυγε από δύο ώραν.

"Ο άνακριτής άρχισε να κυτάχη παντού και να ψάχνη ν' ανακαλύψη κανένα ίχνος, καμιά ένδειξη...

Πύργο απ' το τραπέζακι, όπου έβαζαν συνήθως την κάρφα με τό νερό για τη νύχτα, άπάνω στο πάγκο, έδειξε στον κ. Ντυτίλ πολλά σημάδια από λασπασμένα παπούτσια.

Κατόπιν γονάτισε πάνω στο χαλί που ήταν στη μέση του δωματίου και άρχισε να περιφέρει τά χέρια του ανάμεσα απ' τό πλώσιο και ψηλό χροιά του.

"Επει' από μία στιγμή βρήκε ένα μικρό κομμάτι από λάσπη ξεραμένη, πάνω στο όποιο ήταν κολλημένα μερικά χαλικάκια και συδ-τρία κομματάκια άχυρο.

"Ηταν φανερό, πως η λάσπη αυτή είχε ξεκολληθεί απ'

τό τακούνι κάποιου παπουτσιού. 'Από το σχήμα της όμως έδειχνε πως το παπούτσι αυτό δεν ήταν χοντροπάπουτσο ή αρβύλα χωρικού, αλλά πιο στενό, πιο μυτερό, πιο κομψό.

— Μαζύ με το κουμπι, έχουμε ως τώρα δυο ένδειξεις, μπουρμούρισε ο άνακριτης ντε Βιντάλ, συνοδεύοντας τα λόγια του μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο.

Κύτταζε κατόπιν επί πολλή ώρα το ξεκοιλιασμένο πορτραίτο, τα ξεσκισμένα κρετόν των τοίχων, τα αναποδογυρισμένα έπιπλα.

— Φαίνεται, είπε, πως ο δολοφόνος έψαχνε να βρή κάτι. Θα μάθουμε αργότερα τι... 'Ας πάμε τώρα αλλού...

Μπήκαν στην κάμαρη της κομήσσης, όπου κανείς, εκτός από τη Ρόζα, δεν είχε μπει ακόμα.

Θάλεγε κανείς βλέποντας την κατάσταση αυτού του δωματίου, ότι μια σειρά μαινομένων τρελλών είχε περάσει από κει τη νύχτα.

Τα μεγάλα μεταξωτά παραπετάσματα με τ' άσημένα κρόσια ήταν κουρελιασμένα, τα στρώματα του κρεβάτιού, ή πολυθρόνες, ή σαιζ-λόγκ ξεκοιλιασμένα. Το γέμισμά τους βρισκόταν σωριασμένο κάτω... Θα μπορούσε να όρκιστη κανείς πως είχαν βυθομετρήσει τα έπιπλα με σπαθιά.

Ένα βενετσιάνικο γραφείο ήταν συντριμμένο με τσεκουριές. 'Ιδιαίτερως το μεσιανό συρτάρι του που άνοιγε μ' ένα μυστικό κι' άγνωστο συνδυασμό, ήταν κατακομματοσμένο.

Ντουλάπια, έταξέρες, κομμοδίνα, σιφονιέρες, όλα είχαν υποστή την ίδια τύχη.

Το έκκρεμές του τζακιού, αληθινό θαύμα τέχνης, είχε συντριφτεί με κλωτσιές. Τα κομμάτια της πορσελάνης του ήταν σκορπισμένα στο πάτωμα κι' έτριζαν κάτω απ' τα πόδια.

Ο κ. ντε Βιντάλ εξέτασε επί πολλή ώρα όλ' αυτά τα πράγματα, κρατώντας συγχρόνως σημειώσεις.

Κάθε τόσο άφηνε να του ξεφεύγουν μερικές από τις σκέψεις του.

Δεν ήταν καθόλου κουτός ο δολοφόνος! Έλεγε. Πήρε όσο χρυσάφι βρήκε, αφού δεν υπήρχε ούτε ίχνος νομίσματος εδώ μέσα. Μά φυλάχτηκε να πάρη τις άξίες και τα τραπεζογραμμάτια, γιατί υπάρχουν σ' αυτά αριθμοί που μιλάνε.

Έπειτα, βλέποντας το συρτάκι του τζακιού τραβηγμένο και σπασμένο στα δυο, έπρόσθεσε:

— Τι μπορούσε να ζητάει ο Μισέλ; Κανένα ένοχοποιητικό πράγμα χωρίς άλλο... 'Ασφαλώς η ανάκριση θα μας το πη...

— Κλείστε προσεκτικά αυτές τις πόρτες, κύριε δήμαρχε, έπρόσθεσε απευθυνόμενος προς τον Εύγένιο Ντυτίλ και, αν δεν είστε κουρασμένος, ευαρεστηθήτε να με συνοδεύσετε στην έξοχη όπου έγινε το έγκλημα. 'Από κει θα πάμε στην καλύβα αυτού του γέρο ληστή, του Κασταρέντ. 'Επίσης σας παρακαλώ να διατάξετε να μας ειδοποιήσουν άμέσως αν η δεσποινίς Ρόζα συνέλθη από τη λιποθυμία της.

Έπειτ' από λίγη ώρα έβγαιναν από τον πύργο. Ο καιρός ήταν λαμπρός. Ο ήλιος που βρισκόταν πειά ψηλά στον ορίζοντα, έρριχνε τον χρυσό του μανδύα πάνω στους φράχτες που ήταν γεμάτοι μικρά λευκά λουλούδια. Στην έξοχη τα σπαρτά είχαν αρχίσει να φουντώνουν.

Ο δικαστής, οι δυο Ντυτίλ και οι χωροφύλακες ακολούθησαν τον ίδιο δρόμο που είχαν πάρει το προηγούμενο βράδυ ο Μισέλ και η κόμηση.

Το άμυδες χώμα δεν είχε διατηρήσει κανένα ίχνος βημάτων. Μόνο το χόρτο που ήταν πιο πατημένο από τα δαξιά, έδειχνε ότι ο Μισέλ, πιο βαρύς από την κόμηση, είχε περπατήσει απ' αυτή τη μεριά.

Η στέγη της καλύβας του Κασταρέντ φαινόταν πέρα, μα δεν είχαν ανακαλύψει τίποτε ακόμα.

— Μα πού έγινε λοιπόν το έγκλημα; ρώτησε ο κ. ντε Βιντάλ ανυπομονώντας.

Ο δήμαρχος Ντυτίλ του έδειξε τότε με το χέρι μια λόχη πιο πυκνή από τις άλλες, που βρισκόταν σε μερικών βημάτων απόσταση πλάι στο μικρό μονοπάτι που ακολουθούσαν πρό μιας στιγμής.

— 'Εκεί, είπε με φωνή πνιγμένη.

Την ίδια όμως στιγμή, ο άνακριτης έσκυψε. Είχε δη στή μέση μιας τούφας από αγριοτριανταφυλλίες ένα λευκό φουλάρι. Τα άρχικά Ι. Α. που ήταν κεντημένα σ' αυτό έδειχναν ότι άνηκε στην κόμηση.

— 'Εδώ άρχισε ή πάλι, είπε ο άνακριτης, βλέποντας πως το έδαφος ήταν ποδοπατημένο.

— Ναί, απάντησε ο 'Αρμάνδος. Μά το θύμα, φαίνεται, έφευγε κι' έτρεξε προς αυτή τη μεριά. Κυττάχτε...

Και ο νέος έκανε μερικά βήματα και διευθύνθηκε προς τη λόχη που είχε δείξει από μακριά ο πατέρας του.

Το μέρος αυτό ήταν πιο κοντά στην καλύβα του Κασταρέντ από το σημείο όπου ο κ. ντε Βιντάλ είχε βρή το φουλάρι. Σε μια μικρή απόσταση από τ' άγκυθια που είχαν κοκκινήσει από το αίμα της 'Ιωάννας έβλεπε κανείς κάτω τη μαύρη γούνα που είχε ρίξει άπάνω της για να προφυλαχτεί από το κρύο της νύχτας.

— Κυττάχτε! Κυττάχτε! έξακολούθησε ο 'Αρμάνδος, ο δολοφόνος της πρωτορήχτηκε εκεί κάτω, στις αγριοτριανταφυλλίες. Έγινε πάλι, μα μόρεσε να ξεφύγη από τα χέρια του κι' έτρεξε προς τα έδω, πηγαίνοντας χωρίς άλλο να ζητήσει βοήθεια από τον Μισέλ, ο οποίος είχε μπει στην καλύβα... Αυτό δείχνει ότι ο Μισέλ δεν είναι ο δολοφόνος...

Ο άνακριτης ύψωσε τους ώμους του.

— Για να παραδεχτώ την άποψή σας, είπε, θα έπρεπε να μπορώ να δικαιολογήσω γιατί ο Μισέλ δεν έπαινασύνει την κόμηση ως τον πύργο της... Ο Μισέλ είχε μόρση πολύ ανώτερη των ανθρώπων της τάξεώς του. Πώς μπορεί να παραδεχτώ ότι άφησε μια νέα γυναίκα να διασχίσει μόνη την έρημη έξοχη στις δυο ή στις τρεις τα μεσάνυχτα; Κι' έπειτα, αν παραδεχτούμε ότι ένας ξένος της έπεισε έδω, την κυνήγησε και την έπιασε, πώς ο Μισέλ, που έμμενε κοντά στον πατέρα του, δεν άκουσε τις σπαργατικές κραυγές της;...

— Ο άνεμος φυσούσε από το βορρά άπόψε, παρατήρησε ο κ. Ντυτίλ. 'Ετσι, αυτός τον οποίο κατηγορείται μπορεί περίφημα να μην άκουσε τίποτε...

— Αυτή την έποχη, ο άνεμος δεν φυσάει με τόσο δύναμη ώστε να μπορή να πνίξη τις άπελπισμένες κραυγές ενός ανθρώπου που τον σκοτώνουν.

— Ναί, έπρόσθεσε σε λίγο, έδω τη σκότωση.

Πραγματικά, άπάνω στους θάμνους ήταν γαντζωμένα όκμα μερικά κομμάτια από το φόρεμα της κομήςσης. Στα πρώτα κλαδιά μιας μικρής βελανιδιάς ήταν πλεγμένη μια μακριά τούφα χρυσόξανθων μαλλιών.

Το χώμα είχε ρουφήξει πειά το αίμα που φαινόταν έφθονο εκεί το πρωί, μα τα κλαδιά και τα χόρτα, τρομαποδοπατημένα, ήταν έδω κι' εκεί κόκκινα.

— 'Ας πάμε στο γέρο ληστή, είπε ο κ. ντε Βιντάλ, ριζώντας προς την καλύβα. Σίγουρα θα τάχη σκάσει με τον προκομμένο το γυίο του, μα ίσως βρούμε καμιά ένδειξη στη φωλιά τους.

Η πόρτα της καλύβας ήταν κλειστή. Κυττάζοντας από το μοναδικό παράθυρο, ο άνακριτης είδε στο βάθος της κάμαρης μια μικρή λάμψη τρεμάμενη και κοκκινωτή.

— Μπα! είπε στον κ. Ντυτίλ. Ο Κασταρέντ είν' έδω. Μά τι περίεργη ιδέα, να έχη άναμμένο φώς τέτοια ώρα.

Χτύπησε την πόρτα. Τα παρατεταμένα ουρλιάσματα ενός σκύλου άκούστηκαν, μα καμιά ανθρώπινη φωνή δεν άπάντησε.

Ο άνακριτης ξαναχτύπησε πιο δυνατά. Η σανίδες έτριζαν, τα ουρλιάσματα του σκύλου έγιναν μανιασμένα κι' αυτό ήταν όλο.

Ο 'Αρμάνδος πλησίασε.

— Μου επιτρέπετε; ρώτησε τον κ. ντε Βιντάλ. Καί, καθώς εκείνος του έγνεψε καταφατικά, φώναξε:

— 'Ησυχία, Αμπερλί!

'Αμέσως ο σκύλος σώπασε ως διά μαγείας.

Ο νέος ξαναφώναξε:

— Είμαστε έμεις, Κασταρέντ... Ο πατέρας μου κι' εγώ ο 'Αρμάνδος Ντυτίλ. Σε χρειαζόμαστε... 'Ανοίξε!

Η σιωπή όμως έξακολούθησε πένθυμη.

— Δεν είναι μέσα καθώς φαίνεται, είπε ο πατέρας Ντυτίλ.

— Θα βεβαιωθούμε, απάντησε ο άνακριτης.

Καί, φωνάζοντας τους τρεις χωροφύλακες που τον έ-

σαν συνοδεύσει, διέταξε:

— Παραδιάστε αυτή την πόρτα!

Η διαταγή του έκτελεσθηκε γρήγορα.

Η σανίδες, μισοσκαπισμένες καθώς ήταν, υπεχώρησαν στο πρώτο σπρώξιμο των χωροφύλακων.

Ένα κύμα άερος ζεστού και μολυσμένου βγήκε από την καλύβα.

Ο άνακριτης που είχε σπεύσει να δρασκέλιση το κ-

τώφλι της, τραβήχτηκε άμέσως πίσω ανατριχιάζοντας.

Ποτέ, πραγματικά, ο γέρο Κασταρέντ δεν ήταν τόσο φρικώδης και τρομακτικός, όσο εκείνη τη στιγμή που κοι-

τονταν στο κρεβάτι του πελιδνός και άμυδος.

Ο Σουλθαίν, σωριασμένος κάτω στο χώμα, κοιμόταν βαθειά. Ο σκύλος σοορνόταν στα πόδια του 'Αρμάνδου και του έγλυφε τα χέρια. Κάθε τόσο παρακολουθούσε τις

κινήσεις του άνακριτού και τα μάτια του τότε γινόντουσαν κόκκινα. 'Ανασήκωνε τα χείλη του κι' έδειχνε τα μυτερά του δόντια, ενώ ένα άγριο μούγκρισμα έφέυγε από το λαρύγγι του.

— 'Ησυχία! του φώναξε άμέσως ο νεαρός Ντυτίλ.

Κι' ο σκύλος, παρά τη θέλησή του, σώπαινε και σοορνόταν ακόμα πιο χαμηλά.

— 'Α! είπε ο άνακριτης. Ο γέρο ληστής παρέδωσε την ψυχή του στο διάβολο! 'Αργησε βέβαια κάπως, μα, όπωσδήποτε, δεν μπορούσε να τον κατηγορήσουμε για το έγκλημα, γιατί το κορμί του είναι αλύγιστο και παγωμένο. Πέθανε πριν απ' την κόμηση.

Σκούνησε το Σουλθαίν και τον ρώτησε:

— Ποι είναι ο άδελφός σου;

— Εκείνος, έμπνημένος απότομα, κύτταξε όλους αυτούς τους ξένους με τα μάτια του που δεν είχαν καμιά έκφραση.

— Μην κάνετε τον κόπο να τον ρωτάτε, είπε ο 'Αρμάνδος στον άνακριτή. Δεν ξέρει και δεν καταλαβαίνει παρά μόνο τον άδελφό του.

Ο Σουλθαίν είχε εξαπλώσει πάλι δολόκληρος καταγής κ' είχε άγκαλιάσει με τα χέρια του το πόδι του κρεβάτιού, όπου κοιτόταν ο νεκρός πατέρας του. 'Αφθονα δάκρυα κυλούσαν στο χλωμό και ίσχνό πρόσωπό του.

— 'Οχι! έλεγε. 'Οχι.

— Τι θέλει να πη; ρώτησε ο άνακριτης.

— Φοβάται, χωρίς άλλο, μήπως το κάνουμε κακο ή μήπως τον πάρουμε από δω, έ- ξήγησε ο κ. Ντυτίλ. Δεν ξέρει να προσφέρει παρά μόνο αυτές τις δυο λέξεις: Ναί στις χαρές του και όχι στις θλίψεις του και τα δάκρυά του. 'Η παρούσα μας τον τρομάζει και γι' αυτό άσφαλώς κλαίει.

— Αυτή ή καλύβα δεν κλείνει τίποτε το ύπνο. Δεν έχει ούτε τσουλάπες, ούτε έπιπλα όπου θα μπορούσε να κρυφτεί κανείς ή να κρύψη κανένα ένοχο ποίητικ ό πράγμα. 'Ας ξαναγυρίσουμε στον πύργο. Θ' αφήσω δυο χωροφύλακες για να συλλάβουν τον Μισέλ αν παρουσιαστή πουθενά γύρω. Πιστοποιήσαμε το θάνατο του πατέρα του και αυτό για την ώρα φτάνει...

VI

ΑΝΤΟΥΑΝ ΦΛΑΜΑΡΕΝ

Μετά την επιστροφή τους στον πύργο, ο άνακριτης δεν είχε προφτάσει ακόμα να καθήση στην τραπεζαρία, όταν ή πόρτα άνοιξε απότομα και μπήκε μέσα κλονιζόμενος ένας άνθρωπος κατάγλωσμος, με την έκφραση της μεγαλύτερης άπελπισίας ζωγραφισμένη στα χαρακτηριστικά του.

— Θεέ μου! φώναξε με φωνή που με δυσκολία έβγαине από το λαρύγγι του. Δεν είν' αλήθεια! Δεν είν' αλήθεια! Δεν είναι δυνατόν!... Η άδελφή μου δεν πέθανε!..

Και σωριάστηκε έκμηδενισμένος σε μια καρέκλα που ο κ. ντε Βιντάλ είχε σπεύσει να τοποθετήσει κοντά του. Έπειτα έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του και φάνηκε έτοιμος να χάσει τις αισθήσεις του!

— 'Αγαπητέ μου κύριε, είπε ο άνακριτης με τόνο βαθείς συμπόνιας, τί άφάνταστη, τί τρομερή δυστυχία σάς τύπησε! Πόσο σάς λυπάμαι! Δυστυχισμένη άδελφέ...

— 'Ηταν πράγματι ο κ. 'Αντουάν Φλαμαρέν, μαρκήσιος

ντε Μαρεστάν, μεγαλύτερος άδελφός της κομήσσης 'Ιωάννας.

— 'Απέραντη ήταν ή περιουσία του και μεγάλη ή ήμη του ως ανθρώπου έντίμου και ήθικού.

Οι πιο ευόπολητοι άνθρωποι του τόπου, ένοιωθαν γι' αυτόν μια έκτίμησι που έφτανε μέχρι σεβάσμου.

Η φυσιογνωμία του, ώστόσο, ήταν σκληρή, καθόλου συμπαθητική και ή εμφάνισή του όχι και τόσο ευχάριστη. 'Από τους συντρόφους της νεότητός του, στο Παρίσι, όπου είχε σπουδάσει νομικά, έλάχιστοι φίλοι του είχαν άπομείνει, μα όλος ο κόσμος ξέρει πως όταν γίνεται κανείς ξαφνικά πλούσιος κι' άποκτά μεγάλη θέσι, προκαλεί μάλ-

λον τη ζηλία παρά τη χαρά των ανθρώπων με τους οποίους σχετιζόταν.

Αυτό, φαίνεται, είχε συμβή και με τον 'Αντουάν Φλαμαρέν.

Κοντός στο άνάστημα, είχε σωμα άδύνατο και κακεχτική που ταλαντευόταν άπάνω στα άσχημα πόδια του. Είχε ύψος έπισημο και πολυάσχολο συγχρόνως. Το περπάτημά του ήταν αλλόκοτο. Σε κάθε βήμα του, σήκωνε υπερβολικά το πόδι του και συνώδευε αυτή την κίνησι με μια χειρονομία που έμοιαζε αρκετά με τις κινήσεις των παιδικών άντρεκέλλων, όταν τους τραβάνε το σχοινί.

Το κεφάλι του, πολύ μεγάλο, έρχόταν σ' αντίθεσι με την άδυναμία του κορμιού. Του Τα μάτια του, γαλαζωπά, ά-

προσδιόριστης άποχρώσεως, είχαν βλεφαρίδες πυκνές και θαρείες. Η έκφρασίς τους ήταν άπροσδιόριστη, όπως και το χρώμα τους, μα, άρες - άρες, μια λάμψις θελήσεως κι' ένεργητικότητος σχεδόν τρομακτικής περνούσε απ' αυτά.

Πολύ πριν από την έποχή που άρχίζει ή ιστορία αυτή, τότε που ο κ. 'Αντουάν Φλαμαρέν μονάχο στο μικρό του μερίδιο απ' την περιουσία του πατέρα του βασιζόταν, είχε παντρευτεί τη Μαγδαληνή Σαρρέν, κόρη ενός έντιμότητος και πλουσιωτάτου συμβολαιογράφου.

Ο συμβολαιογράφος αυτός, έπειτ' από μια ζωή γαλήνια κι' ευτυχισμένη, είχε χτυπηθή ξαφνικά από μια τρομερή δυστυχία: ο γυιός του 'Αλβέρτος, ή χαρά του κ' ή περηφάνεια του, είχε γίνει ξαφνικά τρελλός, τρελλός μανιώδης κι' επικίνδυνος, χωρίς λόγο, από τη μια μέρα στην άλλη.

Χωρίς λόγο; 'Οχι, δεν λέω την αλήθεια. Η τρέλλα, φαίνεται, ήταν κληρονομική στην οικογένειά του, γιατί ή γιαγιά του πατέρα του είχε πέθανει τρελή.

Ο πατέρας του, άπελπισμένος, μη θέλοντας να τον έμπευεθ ή σε χέρια ξένου, διεφύλαξε επίτηδες γι' αυτόν μια πτέρυγα του άπέραντου μεγάρου που είχε στο Ρόζες. 'Υπνέτες άφραδαίμενοι, έίδικοι γιατροί τον περιποιώντουσαν. Μά όλα πήγαν χαμένα. Ο νέος βυθίστηκε σε ένα είδος μαρasmus κι' άποδρακώσεως που τη διέκοπαν ή κρίσεις της μανιώδους τρέλλας του.

Η άδελφή του Μαγδαληνή, νευρική κι' ευάισθητη υπερβολικά, λάτρευε τον άδελφό της. Αυτή ή συμφορά την άραζε βαθειά γιατί μαζί με τον πόνο της για τη δυστυχία του 'Αλβέρτου, μπήκε στο μυαλό της ή ιδέα ότι θα πάθανε κι' αυτή τη ίδια.

Ο κ. Σαρρέν την έστειλε τότε να ταξιδέψη, θέλοντας να τη διασκεδάση με κάθε τρόπο, μα, έπειδή εκείνη γινόταν δλοένα και πιο μελαγχολική, αποφάσισε να την παντρέψη, με την έλπίδα ότι ο γάμος θα την άφελούσε.

Μά παρ' όλη τη μεγάλη πρόκλη της νέας, παρ' όλη την

ωμορφιά της, γαμπρός δεν παρουσιαζόταν. "Ολοι φοβώ-
τουσαν μήπως τρελλαθί σαν τον αδελφό της.

Τότε την είδε ο 'Αντουάν Φλαμαρέν. Παρουσιάστηκε στον
πατέρα της και του ζήτησε το χέρι της. "Ο γέρο συμβο-
λαιογράφος τον δέχτηκε ευχαρίστως και, μαζί με την κό-
ρη του, του έδωσε και το συμβολαιογραφείο του.

Λίγον καιρό μετά το γάμο, ο κ. Σαρρέν, σαν να περι-
μενε την αποκατάστασι της κόρης του για να ησυχάσει,
πέθανε, αφού προηγουμένως ευτύχησε να δει την έγγονή
που του χάρισαν ο 'Αντουάν κ' η Μαγδαληνή και που τη
βάπτισαν Ζιλμπέρτ.

Την ίδια εποχή, η τρέλλα του 'Αλθέρτου πήρε χαρακτη-
ρα πιά σοβαρό και ο 'Αντουάν Φλαμαρέν αναγκάστηκε να
τον στείλει σ' ένα φρενοκομείο στο Παρίσι.

Η θλίψις που ένοιωσε η Μαγδαληνή γι' αυτή τη σκληρή
ανάγκη ήταν τόσο μεγάλη, ώστε ο σύζυγός της πούλησε
το συμβολαιογραφείο του για να πάει να εγκατασταθεί
στο Μαραμπιά, την πατρίδα του, ελπίζοντας πως η αλλαγή
του τόπου, του περιβάλλοντος και των συνθηκών θα εξα-
σκούσαν σωτηρία επίδρασι στη νέα γυναίκα.

Κι' αυτό έγινε πράγματι.

Η Μαγδαληνή έζησε επί πολύ καιρό ευτυχισμένη α-
νάμεσα στην κόρη της Ζιλμπέρτ και στην αδελφή του συ-
ζύγου της, την 'Ιωάννα. Η 'Ιωάννα κατόπιν παντρεύτηκε
κι' εγκατέλειψε το σπίτι του αδελφού της για τον πύργο
του συζύγου της. Λίγα χρόνια πέρασαν κι' εξαφνα η Μα-
γδαληνή έπεσε άρρωστη βαρεία, προσβεβλημένη από νευ-
ροπάθεια, όπως είπε.

Η 'Ιωάννα την περιποιήθηκε τότε. Την έπηγε και την
είδαν οι καλύτεροι γιατροί του Παρισιού, την ταξίδεψε
καθ' ύποδειξι του, άφωσώθηκε σ' αυτήν κι' έτσι η Μα-
γδαληνή ξαναγύρισε κοντά στο σύζυγό της θεραπευμένη
έντελως.

Αυτός είχε γίνει εκείνη την εποχή δήμαρχος του Μα-
ραμπιά. Σε λίγο κληρονόμησε τα εκατομμύρια και τον τί-
τλο του Λωράν Φλαμαρέν, μά, εξαφνα, κατά τη διάρκεια
του πολέμου του 1870, η γυναίκα του προσεβλήθη πάλι
από την τρομερή και μυστηριώδη άρρώστια της. Έζησε
ένα χρόνο περίπου χάρις στις υπέροχες περιποιήσεις της
'Ιωάννας και πέθανε από τη νευροπάθειά της, όπως έλε-
γαν πάντα, διατηρώντας όμως άκέραιο το λογικό της.

Ξέχασα ν' αναφέρω ότι ο δυστυχισμένος αδελφός της
'Αλθέρτος Σαρρέν είχε πεθάνει κι' αυτός πριν από καιρό
σε μία κλινική του Παρισιού, της οποίας κανέναν δεν έ-
μαθε το όνομα.

Ο 'Αντουάν Φλαμαρέν υπέφερε θαρραλέα όλες αυτές
τις δοκιμασίες κι' όλ' αυτά τα πένθη.

Καθώς ήταν εκ φύσεως ψυχρός και κλεισμένος στον έ-
αυτό του, μιλούσε πολύ λίγο και δεν έκανε ποτέ εξομολο-
γήσεις σε κανένα. Δεν ήταν καθόλου διαχυτικός και κα-
νείς, ούτε κι' αυτοί ακόμα οι καλύτεροι φίλοι του, δεν υπο-
ρούσαν να μαντέψουν τις επιθυμίες του, τις αγάπες του,
τά όνειρά του.

Ίσως να μην είχε καθόλου φιλοδοξίες, ίσως η δοκιμα-
σίες της ζωής του να είχαν σκοτώσει μέσα του τον ένθου-
σιασμό και τα όνειρα. Σχεδόν δια της βίας τον είχαν κά-
νει δήμαρχο του Μαραμπιά, μέλος του γενικού συμβουλίου,
πρόεδρο της φιλανθρωπικής εταιρίας και πολλά άλλα πράγ-
ματα ακόμα. Στις προσε-
χείς εκλογές, το κληρικό
και συντηρητικό κόμμα θα
του εξέθετε υποψηφιότητα
και ήταν βέβαιο ότι θα
έκλεγόταν. Μά οι φίλοι
του αναρωτιώντουσαν αν
θα θυσιάσε τη γαλήνια κι'
αποτραπηγμένη ζωή που έ-
κανε ως τότε για την πολ-
υθρόνη ζωή του βουλευ-
τού.

Μιά μόνη αγάπη, ένα
μόνο πάθος φλογερό, απο-
κλειστικό, απόλυτο, είχε έ-
πιζήσει από τη συντριβή
της καρδιάς του κι' από
τις απογοητεύσεις της ζω-
ής: η στοργή που ένοιωσε
για την κόρη του Ζιλμπέρτ,
μία στοργή γεμάτη έννοια,
ρόδους κι' αγώνες.

Η Ζιλμπέρτ του έμοια-
ζε, δεν ήταν ωραία, μ'

είχε την ανεξάντλητη καλωσύνη της μητέρας της Μαγδα-
ληνής, τη γλυκύτητα, την άφωσώση της, όλα τα μεγάλα
χαρίσματα που η άρρώστια δεν είχε μπορέσει να έκμη-
δενίση έντελως στη δυστυχισμένη κ. Φλαμαρέν.

Όταν ήθελαν να πετύχουν τίποτε από τον πατέρα ο
πυθονότουσαν στην κόρη, και όλοι ήξεραν ότι η καρδιά
της Ζιλμπέρτ ήταν δλάνοιχτη σε όποιον υπέφερε. Ο 'Αν-
τουάν Φλαμαρέν που, κατά κανόνα, ήταν προσοτικός στην
κόρη, δεν άρνιόταν τίποτε στην κόρη του. Η πατρική
του στοργή είχε κάτι απ' το φανταστικό του 'Ινδού που
συντρίβεται ευχαρίστως κάτω απ' το άρμα του είδωλου
του. Περνούσε ώρες ολόκληρες τη νύχτα, κυττάζοντας την
ένω εκείνη κοιμόταν.

Η Ζιλμπέρτ ήταν τώρα δεκαεφτά χρονών περίπου. Τα
πιά λαμπρά συναισθήματα της είχαν προταθή, γιατί ο πα-
τέρας της δεν έκρυβε από κανένα ότι θα της έδινε τρία ε-
κατομμύρια προίκα την ημέρα του γάμου της. Μά εκείνη
τά είχε άρνηθη όλα.

— Δεν θέλω ακόμα ν' αγαπήσω άλλον από σένα, έλεγε
στον πατέρα της.

Έκείνος την κυττάζε τότε μ' άπεραντη τρυφερότητα και
της άπαντούσε:

Μά, Ζιλμπέρτ, κόρη μου αγαπημένη, αυτό δυστυχώς
μπορεί να βαστήξει πάντοτε...

Μά ή νέα, σ' αυτή την περίπτωση, έλεγε ψέματα στον πα-
τέρα της, γιατί αγαπούσε... Αγαπούσε τον παιδικό της
σύντροφο, το φίλο των πρώτων της χρόνων, τον άνθρωπο
που εύρισκε πιά ωραίο, πιά καλόν και πιά τίμιον απ' όσους
είχε γνωρίσει... Αγαπούσε το γυιό του δημάρχου Ντυλ-
τόν 'Αρμάνδο.

Μά ο 'Αρμάνδος δεν φαινόταν νάχη προσέξει τον έρω-
τα, του οποίου ήταν το άνεικείμενο. Όταν το χέρι της
Ζιλμπέρτ έτρεμε μέσα στο δικό του, δεν το αίσθαναν κι'
ούτε έβλεπε το κοκκίνισμα του προσώπου της, όταν την
πλησίαζε.

— Είσαι πολύ πλούσια, φτωχούλα μου, έλεγε στην Ζιλ-
μπέρτ η κόρησας 'Ιωάννα, στην οποία ή νέα έμπιστευόταν
όλα τα μυστικά της. Η μεγάλη περιουσία του πατέρα σου
απομακρύνει από σένα τον 'Αρμάνδο, γιατί είναι πολύ πε-
ρήφανος.

— Μά τί να κάνω τότε; ρωτούσε η Ζιλμπέρτ κλαίγοντα.

— Περίμενε, της άπαντούσε η κόρησας μ' ένα χαμόγελο
μυστηριώδες και γεμάτο ύποσχέσεις. Περίμενε. Όλ' αυτά
θα κανονιστούν...

Και η Ζιλμπέρτ ξαναγινόταν ευτυχισμένη, γιατί είχε έ-
πλυτη έμπιστοσύνη στα λόγια της 'Ιωάννας την οποία
λάτρευε.

Τη λάτρευε γιατί η 'Ιωάννα είχε άσχοληθί μ' αυτή πε-
ρισσότερο από τη μητέρα της, η οποία όλο σχεδόν τον
καιρό ήταν άρρωστη. Αν και μόλις έξη-έφτα χρόνια με-
γαλύτερη της, η 'Ιωάννα είχε παίξει μαζί της, την είχε
λικνίσει, την είχε περιποιηθί, την είχε αγαπήσει και, όταν
την εγκατέλειψε για να παντρευθί, η καρδιά της Ζιλμπέρτ
συντρίφτηκε διπλά, έπειδή μαζί με την 'Ιωάννα χάριστη
και τη Ρόζα.

Γιατί η Ρόζα είχε εξασκήσει τόσο σ' αυτή, όσο και στη
φτωχή μητέρα της, και σ' αυτόν ακόμα τον πατέρα της
την ίδια βαθεία γοητεία που εξασκούσε σ' όσους την πλη-
σίαζαν. 'Ισχυρίζονταν

μάλιστα ότι ο αὐστηρὸς
'Αντουάν Φλαμαρέν, κάθε
φορά που ή Ρόζα τον κα-
τάξε ή διασταυρωνόταν
μαζί της, ένοιωσε την
καρδιά του ν' αναταράσσεται
βαθεία. Μά αυτό δεν ήταν
καθόλου παράδοξο. Παρ'
όλη του τη μεγάλη έντιμη-
τητα, ο αδελφός της κο-
μίσσης δεν είχε πάψει να
είναι άνθρωπος και, κατά
την έκφρασι του ποιητή,
κάθε άνθρωπος πρῶτον
μπορούσε να συγκινήσει
την ψυχή του.

Ο άνακριτής κ. ντε Βιν-
τάλ έτρεφε βαθεία έκτιμη-
σι στον 'Αντουάν Φλαμα-
ρέν.

(Ακολουθεί)

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΟΡΤΕΣ ΤΗΣ ΣΤΕΦΕΩΣ

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ 6ΟΣ

Η άπλη και γαλήνια ζωή του. Η συζυγικές άρετές των 'Αγγλων βασιλέων. Τα παιδικά και τα
νεανικά χρόνια του Γεωργίου του. Στη σχολή των δοκιμών. Η μεγάλη του θέλησις. Πώς
νίκησε ένα ελάττωμά του, κ.τ.λ.

Η ζωή είναι γεμάτη άπρόοπτα. Τίποτε, πρὸ ενός χρό-
νου ακόμα, δεν θα μπορούσε να κάνει κανένα να
φαντασθί ότι ο δούξ της 'Υόρκης 'Αλθέρτος, ο
πρίγκιψ με τις γαλήνιες οικογενειακές άρετές,
θα έτέφετο βασιλεύς της 'Αγγλίας και Αυτοκράτωρ των
'Ινδιών στο Ουέστμινστερ αντί του αδελφού του Δαυίδ,
δηλαδή του πρώην θασιλέως 'Εδουάρδου του και νυν δου-
κός του Ουίνδσορ.

Σπανίως δυο αδελφοί ήταν πιά άνόμοιοι. 'Ο πρώτος μέ-
νει πιστός στην παράδοσι και στις τίμιες άστικές άρετές,
ένω ο άλλος, άτομιστής, γεμάτος άμερικανισμούς, βρισκό-
ταν σε συνεχή πόλεμο έναντιόν των αιώνοβίων κανόνων
και των πατροπαράδοτων εθίμων. 'Ο ένας, ο Γεώργιος 6ος
είνε το ζωντανό πορτραίτο του πατέρα του Γεωργίου 5ου,
ένω ο άλλος θυμίζει περισσότερο τον παππού του 'Εδου-
άρδο 7ο.

Ο άγγλικός λαός είναι σταθερά προσκολλημένος στο
σέβασμό του παρελθόντος και του άρσσει να βρούκη στους
βασιλείς του τις άρετές που του είναι προσφιλείς και προ-
πάντων την αγάπη προς την οικογένεια.

Άλλοτε βέβαια οι βασιλείς της 'Αγγλίας δεν διακρινόν-
τουσαν καθόλου για τις συζυγικές τους άρετές. Μά από
τη βασιλίσσα Βικτωρία και κατόπιν, θά
μπορούσαν να χρησιμεύουν ως υπόδειγ-
μα σε όλα τα άντρώγυνα. Η Βικτωρία
και ο πρίγκιψ 'Αλθέρτος λατρευόντου-
σαν. 'Ο 'Εδουάρδος 7ος, παρ' όλες τις
μικροπαραεκτροπές που έκανε κάθε φορά
που το 'εσκαζε' στο Παρίσι, ένοιωσε σ'

όλη του τη ζωή πραγματικών έρωτα για
τη βασιλίσσα 'Αλεξάνδρα. 'Ο Γεώργιος
5ος, τέλος, κ' η βασιλίσσα Μαίρη, η ση-
μερινή βασιλομήτωρ, ήταν σ' όλη τους
τη ζωή το πιά ευτυχισμένο άντρώγυνο.

Ο νέος βασιλεύς βαδίζει επί τα ίχνη
του πατέρα του. 'Ο δούξ του Ουίνδσορ
το ήξερε αυτό, αφού στο άποχαριτιστή-
ριο διάγγελμα που άπηύθυνε στο λαό του
μετά την παραίτησί του, υπαινίχθηκε μ'
ένα λυγμό στη φωνή του, τη μεγάλη ευ-
τυχία του διαδόχου του, ο οποίος έχει «έ-
να ευτυχισμένο σπίτι με μία αγαπημένη
σύζυγο και με παιδιά».

'Ο νέος βασιλεύς, έπειδή ήταν ο δευ-
τερότοκος πέρασε την παιδική του ήλι-
κία και τη νεότητά του μακριά από τον
βαρύ λοίο του θρόνου κι' έκανε πάντοτε
μία ζωή μετρημένη.

Γεννήθηκε στο Ουάιτ-Λότζ, στο πάρ-
κο του Ρίτομοντ, το χειμώνα του 1895. Το Ουάιτ-Λότζ είναι
μία κατοικία άνετη, μά χωρίς πολυτέλειες. «Δεν μεγαλώ-
σαμε μέσα σε παλάτια», συνηθίζει να λέη ο Γεώργιος. Οι
βασιλόπαιδες, δηλαδή ο νυν βασιλεύς και οι άδελφοί του,
δεν γνώριζαν τα μεγαλεία της Αύλης παρά μόνο όταν παί-
γναναν στο άνάκτορο του Ουίνδσορ για να δούν τον παπ-
πού τους 'Εδουάρδο 7ο, ο οποίος ήταν η προσωποποίησης
της καλωσύνης και συνηγορούσε συχνά για τα έγγονά
του στον πατέρα τους και γυιό του Γεώργιο 5ο που τους
δειχνόταν πολύ αὐστηρός.

Ο πρίγκιψ 'Αλθέρτος, ωστόσο, δηλαδή ο νυν βασιλεύς,
δεν υπέφερε και πολύ από την αὐστηρή πειθαρχία που τους
έπέβαλλε ο πατέρας τους, γιατί ήταν εκ φύσεως γαλήνιος
κ' υπάκουος, έν αντίθεσι προς τον μεγαλύτερο άδερφό
του που είχε χαρακτηρισμό ανεξάρτητο.

Σε ήλικία δεκατεσσάρων χρόνων τον έστειλαν στη Ναυ-
τική Σχολή του 'Όσμπορν. 'Εκεί, ως πρίγκιψ, δεν είχε
κανένα προνόμιο: κοιμάταν όπως κ' οι άλλοι συνάδελφοί
του, σε μίαν αίθρα ναυτική κ' ήταν υποχρεωμένος να τα-
χτοποιή μόνος του τα πράγματά του στο σάκκο του.

Συμμορφωνόταν άπολύτως με τους στρατιωτικούς κα-

νόνες, πράγμα που δεν συνέβαινε με τον μεγαλύτερο ά-
δερφό του, ο οποίος ήταν τόσο άνυπάκουος, ώστε μία μέ-
ρα οι συνάδελφοί του προσποιήθηκαν πως τον άποκεφαλί-
ζουν σ' ένα παράθυρο του ύπνατηρίου, για να του θυμί-
σουν την τύχη του προγόνου του Καρόλου 1ου.

Ο πρίγκιψ 'Αλθέρτος υπέφερε, δυστυχώς, εκείνη την έ-
ποχή, πολύ από την ύγεια του. 'Ακόμα δε περισσότερο ύ-
πέφερε από κάποιο ελάττωμα φυσικό που ήταν το μαρτύ-
ριο όλης του της νεότητος: ένα τραύλισμα στη φωνή του
που τον δυσκόλευε πολύ στην όμιλία.

Μά το βασιλόπουλο είχε αυτό που λέμε «σιδερένια θέ-
λησι». 'Εδειξε σ' όλη την παιδική του ήλικία πραγματικό
ήρωισμό, πολέμησε τις παθήσεις του κι' έτσι σήμερα, όχι
μόνο είναι περιφανερός στην ύγεια του, αλλά και κατάρθωσε
να εξαφανίση έντελως το τραύλισμα της φωνής του.

Όλον τον καιρό που υπηρετούσε ως δόκιμος, ήταν σχε-
δόν άρρωστος, μά δεν παραπονιόταν ποτέ και δεν διέκο-
πτε την υπηρεσία του παρά μόνο όταν δεν μπορούσε πιά
να σταθί στα πόδια του.

Η δύναμις του χαρακτήρος του κατέπλησε τους πάν-
τας. Δεν ήθελε να παραδεχθί ότι, εξ αίτιας της κακής
του υγείας, ύστερούσε από τους άλλους. Κατά τον πόλε-
μο, τις ήμέρες που έγινε η ναυμαχία της

Γιουτλάντης, ήταν άρρωστος κι' έλεύθε-
ρος υπηρεσίας. Μά έκανε τόσα παράπο-
να στους άνωτέρους του, ώστε κατόρ-
θωσε τέλος να του επιτρέψουν να πάη
στο πολεμικό που υπηρετούσε καίνα λά-
δη μέρος στη ναυμαχία.

Αυτό είναι πραγματικός ήρωϊσμός εκ
μέρους ενός νεαρού πρίγκιπος, ο οποίος
θα μπορούσε ν' άποφύγη όλες τις άγγα-
ρείες και να φυλαχθί από τον κίνδυνο.
Μά πιά αξιοθαύμαστη ακόμα είναι η έπι-
μονη κ' η θέλησις, χάρις στις οποίες νί-
κησε το ελάττωμα της φωνής του.

Φαντάζεται κανείς εύκολα πόσο όδυνο
ρό ήταν ένα τέτοιο ελάττωμα για έναν
πρίγκιπα, υποχρεωμένον, κάθε τόσο, ν'
άπαντάρ σε προσφωνήσεις, να λαβαίνει
το λόγο, να χαιρετάη κλπ. Κάθε φορά
που ο πρίγκιψ 'Αλθέρτος έπρόκειτο να
μιλήση, το πρόσωπο κατατούσε μαρτύριο
γι' αυτόν. 'Ενας άλλος στή θέσι του, θα
εγκατέλειπε τον άγωνα. Μά αυτός είχε
θέλησι. Κάθε μέρα πήγαινε κι' έβλεπε έ-
δικούς γιατρούς, έκανε άναπνευστικές ά-
σκήσεις, άπηνέγγελλε με δυνατή φωνή σ' έ-
να κλειστό δωμάτιο.

'Ενας φίλος του και παρακολουθούσε το
μανιασμένο αυτόν άγωνα του εναντίον του ελαττώματός
διηγείται ότι μία μέρα που ο 'Αλθέρτος έπρόκειτο να μι-
λήση στο κοινό, μόλις μπόρεσε να προφέρει τρεις λέξεις.
Με τα μέτωπό του πλημμυρισμένο στον ιδρώτα, με τα νευ-
ρα του τεντωμένα, κλείστηκε στα διαμερίσματά του. Μά,
έπειτ' από λίγες στιγμές έκανε πάλι θάρρος και ξαναάρ-
χισε μ' έπιμονή την προσπάθειά του να νικήση το ελάτ-
τωμά του.

Σήμερα, ο βασιλεύς της 'Αγγλίας μιλάει με την ίδια
εύκολα με την οποία μιλάμε όλοι μας. Την πρώτη φορά
που, σε μία υπερπλήρη αίθουσα, άπήγγειλε ένα λόγο χω-
ρίς κανένα κόμπιασμα, το άκροατήριό τον θαύμασε τόσο,
ώστε εξέτασε σ' ένθουσιώδεις έπαιφμηές.

Είπε αλήθεια ότι στην προσπάθειά του αυτή τον βοήθη-
σε η βασιλίσσα 'Ελισάβετ, την οποία παντρεύτηκε στα
1923 και μαζί με την οποία αποτελεί το πιά ευτυχισμένο
άντρώγυνο του βασιλείου των. Η 'Ελισάβετ δείχτηκε πάν-
τα γι' αυτόν η άφωσώμενη σύντροφος που τονώνει το σύ-
ζυγο στις στιγμές της αποθαρρύνσεως και συμμετέχει στις
λύπες του, όπως και στις χαρές του.

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

Ένα έπιτυχές σκίτσο του Βασι-
λέως Γεωργίου.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΘΟΣ

— Μας έρεζιλεψες, μωρή! Μας πήρες στο λαιμό σου!... Μούτρα πειά δεν έχουμε στον κόσμο για να θυμούμε!...

Φώναζε η κυρά Συράκαινα, η γυναίκα του Συράκου του γιδαρή, που έκανε της Σαμοθράκης τὰ θουνά ν' αχολογούν κάθε πρωί από τὸν κατοικιὸν του τὰ κουδούνια, στὴν κόρη της τὴ Φωτεινὴ, ἕνα γλυκὸ, ἀδύνατο, μελαχροινὸ κορίτσι, με ματία θαθειά, παθητικά.

— Μας ρεζιλεψες, μωρή!

— Μά, μάννα...

— Πάψε, μωρή, καὶ μὰς ντρόπιασες, ἀδιάντροπη, τὸ σπίτι!...

Εἶχε ἀνεβῆ λίγο ἔνωρις, ἀπάνω στὸ θουνό, πηγαίνοντας τὸ φαγητὸ τ' ἀντρός της, Σαρακοστή. Τὴ θάθερισκε νὰ φάη ὁ φτωχὸς κι' αὐτὸς ἐκεῖ ἀπάνω στὸ ἔρημο θουνό, ὅπου τὸν δέρνουν ἡ θροχὲς καὶ τὸν στεγνώνει ὁ ἥλιος.

Γάλα δὲν ἐπιτρέπεται — σαρακοστή! — τυρί, γιαούρτι, ἀμαρτία!

Ἐπειτα εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μεταλάβῃ τὴ Μεγάλῃ Βδομάδᾳ, νὰ μεταλάβῃ ἐπὶ τέλους κι' αὐτὸς σὰν χριστιανὸς πού ἦταν, αὐτὸς, πού τὰ γίδια τὸν ἐκάμανε νὰ ἔχη δυό-τρία χρόνια νὰ πατήσῃ σ' ἐκκλησία!..

— Ξεχριστιάνεισε ὁ δόλιος!

Νὰ νηστεύῃ καὶ νὰ μεταλάβῃ καὶ νὰ ξανάρθῃ στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Δοξαζόμενο τὸνομά του, ἐφέτος ὅλα πῆγανε καλὰ. Τὸν κατοικιῶν ἡ γέννα ἀφθονῇ, γερῇ, τὰ γάλατα πολλὰ καὶ καλοπούλημένα τὰ κατοίκια ἔθρῃκανε χορτάρια ἀπὸ τὸν καλὸ καιρὸ, πάχυναν καὶ θάρυναν. Ἡ πωλήσεις ἦσαν καλές καὶ ἱκανοποιητικές.

— «Ἐ, ἀρκετὰ κουράστηκε κι' αὐτὸς, σκέφτονταν ἡ κυρά Συράκαινα, ἄς ἔρθῃ λίγο καὶ στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ».

Καὶ τοῦ ἔφκιασε κάτι λαδερά πασόλια, χυλωμένα, νόστιμα, με-λίγο μαϊντανό καὶ σέλινο γιὰ μυρωδιά καὶ κόκκινο πιπέρι.

Κι' ἀποφάσισε νὰ τοῦ τὰ πᾶν μοναχῇ, νὰ πάρῃ κι' αὐτὴ λίγον ἀέρα, νὰ ξεμουχλιάσῃ ἀπὸ τὴ δουλειὰ τοῦ νοικοκυριοῦ, πού τὴν καταπονέσανε ἀπὸ τὴν Καθαρὴ Δευτέρα, σὰν πρωτομῆτῃ ἡ Σαρακοστή με-ιὸ νὰ καθάρισῃ ὅλα τοῦ σπιτιοῦ τὰ πράγματα.

Καὶ κίνησε πρωί, πολὺ πρωί, καὶ θάλειπε ὅλη τὴν ἡμέρα.

— Κύτταξε τὸ σπίτι, Φωτεινὴ ἐσύ, εἶπε στὴν κόρη της τὴ μελαχροινὴ, με τὰ θαθειά τὰ ματία.

— Ἐννοία σου σὺ, μητέρα μου!...

Τὴ ὥρα καὶ πού ἦτανε

— «Α! τί ὥρα καὶ ὅπου ἦ-
ταν.

Μπουμπουκιάζαν τὰ κλα-
ριά καὶ ἀνθίζαν ἡ χλόη.

Πνοές ἀέρα καθαροῦ, ἀπὸ
τὴ θάλασσα, με εὐαδί-
ες γρασιδιοῦ, ἐρόσιζαν τὴν ψυ-
χὴ της.

— Κάθε μέρα, ἔλεγε, μο-
νάχη μου θὰ τοῦ φέρνω τὸ
φαί. Κι' ἐγὼ, ἡ κακοπαθια-
σμένη, θὰ παίρνω λίγον ἀέ-
ρα καθαρό, κι' αὐτὸς ὁ κα-
τακουρασμένος, δὲν θὰ μέ-
νῃ νηστικός!...

Ἄ, ἐκεῖνα τὰ πασόλια, ὅ-
ταν στρώσανε κατὰ ἡλιοῦ,
ἀπάνω στὸ γρασιδί, γιὰ νὰ
φάνε. Ποιὸ θασιλικὸ τραπέ-
ζι μπορούσε νὰ παραβληθῇ
με τὴ μοσχολοβία τους, τὴν
δρεζί τους καὶ τὴ νοστιμά-
δα τους; Καὶ ποιὸ περιβάλ-
λον, με τοῦ ἰδικοῦ τους πε-
ριβάλλοντος τὴν ὡμορφιά;

Ἡλιος, ὅπου χάιδευε χρυσὸς καὶ ἀπάλος, θάλασσα πού
καταγίγαζε κάθε κόπο, κάθε πόνο, γρασιδί πού ξανάεινε
τὸν κάθε κουρασμένο, καὶ λουλούδια, κοπάδια κι' ἀπὸ αὐτὰ
πολύχρωμα, πού γεμίζανε ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀπόλαυσι τὸ πνεύ-
μα καὶ μπουμπουκία στα κλαριά. πού φουσκῶναν ἐλπίδες
κάθε μιὰ ψυχὴ...

Καὶ σὰν ἀναπαυθῆκανε ὀλίγο, μέσα στὴς ἀνεμώνες καὶ τὰ
ἀσπρολούλουδα, τράβηξε γιὰ τὸ χωριό.

— Αὔριο θὰ σοῦ ξαναφέρω, εἶπε τὸν ἄντρα της.

— Νὰ μοῦ φέρῃς.

— Τί νὰ σοῦ μαγειρέψω;

— Ὅ,τι θές. Ἐδῶ ἀπάνω ὅ,τι φέρεις τρώγεται... καὶ ὅ-
δερα ἀκόμα!

Τὸ δειλινὸ τὴν πρόφτασε ἀπ' ἔδω ἀπὸ τὸ χωριό.

Νὰ καὶ ἡ κυρά Μαρία, πού γυρίζε ἀπὸ
τὸ χωράφι της, φορτωμένη πρασιναδὲς
γιὰ τὰ «ζωντανά» της.

— Καλῶς τὰ χαίρεσαι, θεῖα Μαργιώ.

— Καλῶς τὴν! καλῶς τὴν!

Προχώρησαν.

— Πῆγα στὸν δικό μου μιὰ χαψιά φαί
στὸ θουνό, ἐξήγησε στὴ συγχαρινῇ της.
Ἡ θεῖα Μαργιώ τὴς εἶπε, πὺς μιὰ συγ-
μὴ κι' αὐτὴ, τῶρα τὸ ἀπογοῖα, πετάγη-
κε ὡς λίγο παραῶω, γιὰ νὰ μαζέψῃ κάτι
γιὰ τὰ ζῶα της.

Λόγο τὸ λόγο ἦρθε ἡ κουθέντα καὶ στὴν
κόρη της τὴ Φωτεινὴ.

— Τὴν ἄφρα, τὴς εἶπε, τὴν καμμένη ὅλη
τὴν ἡμέρα στὸ σπίτι μοναχῇ.

— Νὰ μὴ τὴν ξαναφῆς, τὴς εἶπε ἡ
κυρά Μαργιώ.

Κι' ἀρχισε νὰ τὴς λέῃ τὸ καὶ τὸ.

— Ὅλη ἡ γειτονία συγχύστηκε με τὰ
καμώματά της. Παλάθωσε τὸ θηλυκό.

— Μὰ τί ἔκαμε, θεῖα Μαργιώ; ρώτησε
ἐκείνη τρομαγμένη.

— Μὰ τὰ καμώματά της, εἶπε. Ὅλη τὴν
ἡμέρα εἶχε ἀλαλιάστῃ μ' ἐκεῖνον διὰ τὴν
φοιτητὴ, τὸν Νικολάκη τὴς Μπουρνούς.

— Ἀχ, θεῖά μου, τί μοῦ λές! ἔκαμεν ἡ κακομοῖρα ἡ Συ-
ράκαινα, κι' ἔτρεξε σὰν τρελλὴ στὸ σπίτι της, πού ἡ προ-
κομμένη ἡ Φωτεινὴ, ἡ κόρη της, ἡ μοσχοπασιά, κεντούσε
τάχα, φρόνημη, ἕνα ζευγάρι παντοφλῆς στὸ τελλάρω.

— Γάμαθα, τὰ-
μαθα, θρόμα!
τὴς φώναζε. Ἐ,
φοιτητὲς μοῦ θέ-
λεις; Ἀχ, μω-
ρή! Ἀχ, μωρὲ,
παλαιοκοψίδι, τί
μὰς ἔκανες!...

— Μά, μάννα!

— Πάψε καὶ

μὰς ντρόπιασες,

ἀδιάντροπη, τὸ

σπίτι.

— Μὰ στάσου

ν' ἀκούσης...

— Μὲ ρεζίλε-

ψες στὸν κόσμο

καὶ δὲν ἔχω μά-

τια γιὰ νὰ

θῶ!... Ἀκούς

ἐκεῖ ἡ σκύλα

νάχῃ ἐργολαβί-

ες με τὸν λιμο-

νόντρό!... Χα-

ῖκανε, μωρή,

τὰ τσοπανό-

πουλά!...

ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

Εἶχε ξεχριστιάνεισε με τὰ γίδια, ὅπως διόλου ὁ
φτωχός!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΟΙ ΜΑΓΟΙ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

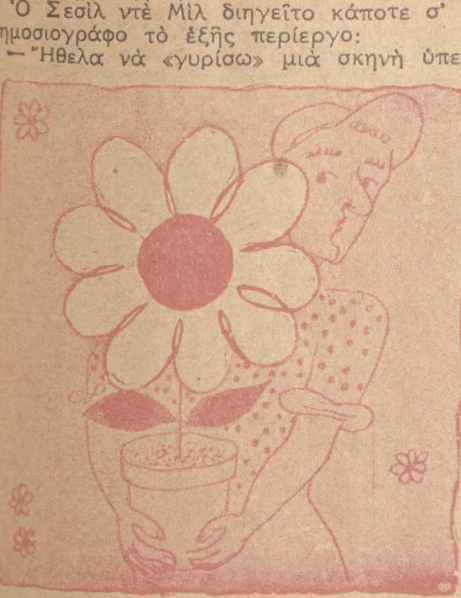
[Ἕνα ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον ἄρθρο τοῦ Ἀντρέ Μωζέ]

Οἱ μανιώδεις λάτρες τῆς δόθνης, οἱ ὁποῖοι συγι-
νούνται ἀπὸ τὴς δραματικῆς περιπέτειας τῶν δια-
φορῶν «ἀστέρων», ποτὲ δὲ βρίσκουν νὰ ποῦν δυὸ
καλὰ λόγια γιὰ τὸν σκηνοθέτη, οὔτε γιὰ τὸ συγ-
γραφεὶα τοῦ «σενάριου». Ὁ λόγος δὲ εἶναι ὅτι νομίζουν πὺς
ἡ βεντέττες εἶν' ἐκεῖνες πού ἐρμηνεύουν τόσο ἀξιοθαύμα-
στα τὸ ρόλο τους κι' ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τῶν
«στούντιο» δὲν ἀσχολοῦνται παρὰ μόνο με τὴς τεχνικῆς ὑ-
πηρεσίες. Ὡστόσο δὲν ἔχουν δίκιο. Ὁ σκηνοθέτης εἶν' ἐ-
κεῖνος πού ζωντανεύει ἕνα ἔργο κι' αὐτὸς ὑπολογίζει με
μαθηματικὴ ἀκρίβεια τί θὰ γίνῃ σὲ κάθε σκηνή, πὺς θὰ
κινήθουν οἱ πρωταγωνιστὰ τοῦ φιλμ, τί θὰ κάνουν καὶ
πὺς θὰ μιλήσουν. Αὐτὸς ἐπίσης κανονίζει τὴς συγκινήσεις
τοῦ κοιντοῦ καὶ με τὰ τεχνικά μέσα καὶ τοὺς «μάγους» τοῦ
«στούντιο» πού διαθέτει, ρυθμίζει ἔτσι τὰ πράγματα ὥστε
νὰ δίνῃ τὴν ἐντύπωσι στὸ θεατὴ πὺς παρακολουθεῖ κάτι
ζωντανό, κάτι πού θὰ μπορούσε ἔτσι ἀκριβῶς νὰ εἶχε γίνῃ
καὶ στὴν πραγματικὴ ἐκδήλωση. Ἐννοεῖται ὅτι
ἡ δυσκολία τῆς ὁποῖας ἀντιμετωπίζει ἕ-
νας σκηνοθέτης εἶναι ἀφάνταστες. Γιὰ νὰ
πεισθῇ δὲ θὰ σὰς ἀναφέρουμε μερικὰ
παραδείγματα:

Πρόκειται λοιπὸν νὰ «γυρισθῇ» μιὰ εἰ-
δωλικὴ σκηνή. Οἱ ἐρωτευμένοι τοῦ ἔρ-
γου εἰσέρχονται στὸ θερμὸ κήπιο τοῦ στούν-
τιο, κάθονται σ' ἕνα παγκάκι κι' ἀφοσιώ-
νονται στὴς τρυφερότητες τους. Αὐτὴ ἡ
σκηνὴ γιὰ νὰ εἶναι πὺς ἐντυπωσιακὴ χρειά-
ζεται μερικῆς πεταλούδης πού θὰ πετοῦν
γύρω τους, ἀπὸ λουλούδι σὲ λουλούδι καὶ
θὰ δίνουν τὴν πὺς ὡμορφὴ ἀνοιξιαντικὴ εἰκό-
να. Δυστυχῶς ὅμως τὸ φιλμ «γυρίζεται» χει-
μῶνα καὶ ὅλες ἡ πεταλούδες ἔχουν ψοφή-
σει ἀπὸ τὸ κρύο. Μὰ ὁ σκηνοθέτης δὲν ἀ-
πογοιτεύεται. Μέσα σὲ τρεῖς μέρες ἀνα-
καλύπτει τέλος στὴ Νέα Ὑόρκη ἕναν ἐκ-
κεντρικὸ ἐντομολόγο, ὁ ὁποῖος διατηρεῖ
καὶ ἀνατρεφεῖ ἕνα πλῆθος ὡμορφῆς πεταλούδης. Σπεύδει
λοιπὸν ἀμέσως νὰ τοῦ τηλεγραφήσῃ νὰ ρθῇ στὸ «Χόλλυ-
γουντ» καὶ τὸν διορίζει «ἐντομολόγο τῶν στούντιο». Ὁ
ἄνθρωπος δηλαδὴ αὐτὸς θὰ ἔχῃ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα τὴ φρον-
τίδα ν' ἀνατρέφῃ τὴς πεταλούδες, νὰ τὴς διατηρῇ ζωντα-
νὲς καὶ τὸν χειμῶνα καὶ νὰ τὴς ἔχῃ ἑτοιμῆς σὲ πρώτη ζή-
τησι. Γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ πληρώνεται φυσικὰ χίλια δολ-
λάρια γιὰ κάθε πεταλούδα, ἡ ὁποία πρόκειται νὰ «παίξῃ»
στον κινηματογράφο!

Ὁ Σεσίλ ντέ Μιλ διηγεῖτο κάποτε σ' ἕναν Ἀμερικανὸ
δημοσιογράφον τὸ ἔξης περίεργον:

— Ἦθελα νὰ «γυρίσω» μιὰ σκηνὴ ὑπερβολικὰ ρωμαν-
τικὴ. Ὁ ἥρωας
μας, κλεισμέ-
νος σ' ἕναν
πύργο κυττάει
πίσω ἀπ' τὰ
χοντρά σίδερα
τοῦ κελλιοῦ
τοῦ τὰ σύννε-
φα πού ταί-
δεύουν στὸν
οὐρανό. Ἐκεῖ-
νὴ τὴ στιγμὴ
ἕνα πουλὶ κα-
θισμένο σὲ
κλαδί τοῦ γει-
τονικοῦ δέν-
τρου, στέλνει
ὡς αὐτὸν τὸ
πρωῖνὸ τραγοῦ-
δι του. Αὐτὴ ἡ
εἰκόνα βέβαια
ἦταν θαυμασιὰ,
μὰ γιὰ νὰ «γυ-
ρισθῇ» αὐτὴ ἡ

Ὁ κηπουρὸς τῶν «κινήτων κήπων» τῶν
«στούντιο».

σκηνὴ στὸ «στούντιο» παρουσίαζε τρομερὴ δυσκολία γιὰτὴ
μπορεῖ βέβαια νὰ ὑπάρχουν γυμνασμένοι ἐλέφαντες καὶ ἄ-
γρια θηρία, μὰ δὲν ὑπάρχουν γυμνασμένα πουλιά. Ἐπρε-
πε λοιπὸν νὰ βρεθῇ ἕνα ζωντανὸ πουλὶ, τὸ ὁποῖο νὰ... κα-
θήσῃ νὰ φωτογραφηθῇ. Μὰ πὺς νὰ βρεθῇ αὐτὸ τὸ πουλὶ;
Ἀναγκάστηκε φυσικὰ νὰ καθυστερήσῃ τὸ «γύρισμα» αὐ-
τῆς τῆς σκηνῆς καὶ ἔσπασε τὸ μυαλό μου γιὰ νὰ βρῶ μιὰ
λύσι. Πράγματι ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, στάθηκε τυχε-
ρός. Ἕνα πρωί, καθὼς περπατοῦσα στὸν κήπον τῆς βίλλας
μου καὶ παρακολουθοῦσα με ζήλεια ὅλον τὸ φτερωτὸ κό-
σμο πού κελαῖδοσε χαρούμενος, εἶδα νὰ πέφτῃ ἀπὸ ἕνα
δέντρο ἕνα μικρὸ πουλὶ. Ἐκτελούσε, ὅπως θὰ μπορούσε
κανεὶς νὰ πῇ, τὴν πρώτη... δοκιμαστικὴ πτήσι του. Μὰ ἡ
φτεροῦγες του δὲν ἦσαν ἀκόμη τόσο δυνατῆς γιὰ νὰ συγ-
κρατήσουν τὸ βάρος του καὶ καθὼς πέταξε ἀπὸ τὴ φωνή
τοῦ στὸ κενὸ κυλίστηκε μπρὸς στὰ πόδια μου. Τὸ ἔπιασα
φυσικὰ με μιὰ κραυγὴ ἐνθουσιασμοῦ καὶ
ἔτρεξα χαρούμενος στὸ «στούντιο». Ἐκεῖ
τοποθέτησα τὸν μικρὸν δραπέτη στὸ κλαδί
ἐνὸς δέντρου καὶ ἀρχισὰ νὰ «γυρίζω» τὴ
σκηνή.

Κι' αὐτὸ τὸ μικρὸ πουλὶ κελαῖδῃσε;
ρώτησε ἐκπληκτὸς ὁ δημοσιογράφος.

— Ὅχι βέβαια. Αὐτὴ τὴ δουλειὰ εἶχε ἀ-
ναλάβῃ νὰ τὴν ἐκτελέσῃ ὁ κ. Χίπκινς, ἕ-
νας ἐκπληκτικὸς ἄνθρωπος πού ξέρει νὰ
μιμῆται θαυμάσια τὸ κελαῖδημα ὅλων τῶν
πουλιῶν. Ἐτοί ἡ ρωμαντικὴ αὐτὴ σκηνὴ
πού σὰς ἀνέφερα, εἶχε ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία
καὶ ὅταν προσεβλήθῃ ἄρρεα ὑπερβολικὰ
καὶ συνεκίνησε τοὺς φίλους τοῦ κινηματο-
γράφου με τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν ὡμορφί-
α της.

Στὰ ἀπέραντα «στούντιο» τοῦ Χόλλυ-
γουντ ὑπάρχουν ἀκόμη ἕνα σωρὸ θαυμά-
σιοι «κινήτοι» κῆποι. Ἐκεῖ μπορεῖ κανεὶς

νὰ θαυμάσῃ ὑπέροχα καὶ σπάνια τριαντάφυλλα, γοητευτι-
κά γαρύφαλλα, περὶφημες καὶ πεντάμορφες ντάλιες. Μὰ δὲν
μπορεῖ φυσικὰ νὰ ἐξηγήσῃ γιὰτὴ ὅλα αὐτὰ τὰ λουλούδια ἀ-
ναπτύσσονται σὲ τεράστιες γλάστρες καὶ δὲν εἶναι φυτεμέ-
να κατὰγῆς. Ὡστόσο τὴν ἐξηγήσι μὰς τὴ δίνει πρόθυμα ὁ
ἄνθρωπος πού φροντίζει γιὰ τὴν περιποίησι τους.

Αὐτὰ τὰ λουλούδια, μὰς ἐξήγησε, χρειάζονται γιὰ νὰ
σχηματίζονται τοὺς ὡμορφῆς ἀνθῶνες οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀπα-
ραίτητοι γιὰ τὸ «γύρισμα» διαφόρων εἰδωλικῶν σκηνῶν.
Ἐγὼ μεταφέρω στὰ «πλάτω» τοῦ «στούντιο» τὴς γλάστρες
πού χρειάζονται γιὰ τὸ «γύρισμα» ἐνὸς ροδῶνος ἡ μιὰς
δομφορῆς ἀνθοστόλιστης γωνίας. Ἐπειτα, τὰ ξαναφέρνω
πάλι καὶ νὰ τοποθετῶ σ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ ἐπὶ μιὰ βδο-
μάδα τὰ περι-
ποιῶμαι ἐξαι-
ρετικὰ γιὰ νὰ
τὰ κάμω νὰ σύ-
νελθουν ἀπὸ τὸ
δυνατὸ φῶς
τῶν προβολέων
καὶ τὴν ἀτμό-
σφαιρα τῶν
«στούντιο», ἡ
ὁποία τὰ δη-
λητηριάζει καὶ
τὰ μαρναίνει.
Ἐτοί σιγά-σι-
γά αὐτὰ ξανα-
παίρνουν τὴν
ὡμορφίαν καὶ τὴ
δρασιὰ τους
καὶ εἶναι ἔτοι-
μα γιὰ τὸ «γύ-
ρισμα» μιὰς νέ-
ας εἰδωλικῆς
σκηνῆς.

Στὰ «στούν-
τιο» τῶν Χόλλυγουντ

τιο» επίσης έκανα τη γνωριμία του πιδ παράδοξου ανθρώπου, ο οποίος ξέρει να μιμνται θαυμάσια όλα τα ζώα και τα θηρία. Είπε ένας κάποιος Τζών "Αντικισόν και έχει κάνει σημαντική περιουσία χάρις σ' αυτό το αξιοθαύμαστο ταλέντο του. Αυτός ο άνθρωπος... μιλάει πάντα κατά παραγγελία και μιμείται κάθε είδους θόρυβο.

— Μίστερ "Αντικισόν, του λένε, μάς χρειάζονται σήμερα... δέκα μέτρα ουρλιάσματα λύκου. Επίσης για μία σκηνή διασκεδάσεως σ' ένα μπαρ, είκοσι μέτρα κρότων ανοίγματος σαμπάνιας και δέκα μέτρα κρότοι πιστολιών!

— Χμ! σήμερα δεν έχουμε, καθώς βλέπω, δουλειά! απόρησε ο κ. "Αντικισόν.

Και ύστερα μάς εξήγησε με το φυσικότερο ύφος του κόσμου:

— Είπε μέρες που από το πρωί μέχρι το βράδυ κάνω το λιοντάρι, τ' αηδόνι, την κουκουθάρια, ουρλιάζω πένθιμα, σφυρίζω, κελαϊδάω, κάνω τα πάντα, αναλόγως της σκηνής που πρόκειται να «γυριστή» στο «στούντιο».

— Και ποιές είναι ή μεγαλύτερες επιτυχίες σας; τον ρώτησα.

— Ο μίστερ "Αντικισόν έσπευσε να με διαβεβαιώσει ότι όλες ή δημιουργίες του είναι αξιοθαύμαστες:

— "Αν δεν ουρλιάζω σαν πραγματικός πεινασμένος λύκος, μου εξήγησε, το «γύρισμα» της ταινίας διακόπτεται, ο σκηνοθέτης θυμώνει και μ' αναγκάζει να επαναλάβω το ρόλο μου. Έτσι για να μην κουράζωμαι, έκτελώ πάντοτε ευσυνείδητα και με μεγάλη προσοχή τη δουλειά μου.

Κι' αλήθεια, αυτός ο περίεργος άνθρωπος είναι μοναδικός στο είδος του. Στο Χόλλυγουντ δεν υπάρχει άλλος που να μιμνται τόσο θαυμάσια τα ζώα και τα θηρία. Και ή καλύτερη απόδειξής αυτού είναι ότι καταφέρνει να συνεννοηται με όλους τους τροφίμους του ζωολογικού κήπου της φιλμολόγους.

Ο μίστερ "Αντικισόν είναι ο πιο τρομερός άνθρωπος απ' όσους γνώρισα στην περιπετειώδη ζωή μου.

Και τώρα ως μου έπιτραπή να σας παρουσιάσω ένα άλλο εξ ίσου παράδοξο πρόσωπο των αμερικανικών «στούντιο», την μίς Λουτοσία Κούλτερ. Ποιά είναι αυτή; Μία αληθινή μάγισσα! Αυτή μεταμορφώνει τους «άστερες» σε ζητιάνους, σε ανθρώπους με αποκρουστική εμφάνιση, σε έγκληματικούς τύπους και σε ανατριχιαστικά υποκείμενα παρόμοια του «Δόκτορος Τζέκυλ», του Φραγκενστάιν, του Δράκουλα. Πως το κατορθώνει αυτό; Απλούστατα. Η μίς Λουτοσία Κούλτερ είναι μία διάσημη χημικός κι' έχει κατορθώσει να βρή ένα σωρό αλοιφές και κρέμες ή οποίες παραμορφώνουν ακινδύνως για λίγα λεπτά της ώρας ένα πρόσωπο. Μ' αυτές λοιπόν τις εφευρέσεις της κάνει τις διάφορες «μαγειρίες» της, ή οποίες προκαλούν ρίγη φρίκης και μία φοβερή αγωνία. Η μίς Κούλτερ ωστόσο είναι μία αγαθή και αρκετά συμπαθητική γυναίκα στην ιδιωτική της ζωή και γι' αυτό της έχουν απόλυτη εμπιστοσύνη και την αγαπούν όλοι οι άνθρωποι των «στούντιο».

Μά εκτός αυτών που σας αναφέραμε, υπάρχουν ακόμα ένα πλήθος «μάγοι» και «μαγίσσες» του Χόλλυγουντ, οι οποίοι βοηθούν τους σκηνοθέτες να πραγματοποιήσουν όλα τα αξιοθαύμαστα πράγματα που απολαυόμαστε στην οθόνη. Μά το πολύ κοινόν τους άγνοεί ενώ κι' αυτοί είναι εξ ίσου αξιοθαύμαστοι όπως οι διάσημοι «γόητες» και ή πεντάμορφες «βεντέτες».

ΑΝΤΡΕ ΜΩΣΕ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΣΠ. ΜΑΤΣΟΥΚΑ

«Όταν πέθαινε ή μητέρα του Μαρτσούκα, τον κάλεσε και του είπε:

— Παιδί μου πρόσεξε, στη ζωή σου να μιλάς μόνο με ανθρώπους που να έχουν και καρδιά και μυαλό.

— Γιατί μητέρα;

— Γιατί αν έχουν μόνο μυαλό και δεν έχουν καρδιά, θα είναι βαγαπόντες, αν έχουν μόνο καρδιά και δεν έχουν μυαλό, θα είναι κουτοί!...

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

(Εστάλησαν παρά της Κας ΚΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ)

ΤΣΟΥΡΕΚΙΑ ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ (ΣΜΥΡΝΗΣ)

Προετοιμάζονται τα έξης υλικά: Μία δκά άλευρι φωμιού, 100 δράμια βούτυρο, 100 δράμια γάλα, 150 δράμια ζάχαρι, 5-6 αυγά, 15 δράμια μαγιά της μύρας, μία κουταλιά του γλυκού αλάτι και από λίγο μαχλιπί και μαστίχα ψιλοκοπανισμένα.

Με μία φούχτα από το άλευρι πιάνουν τη μαγιά με λίγο χλιαρό γάλα κι' αφού άνεβή σε ζεστό μέρος ετοιμαίνουν τα υπόλοιπα ως έξης: Βάζουν σε λεκάνη το άλευρι και τα ανάκατεύουν με τα μυρωδικά, τη ζάχαρι και το βούτυρο και τα τρίβουν έως ένα τέταρτο της ώρας. Κατόπιν προσθέτουν τα αυγά χτυπημένα λίγο, τη μαγιά, μισό φλυτζάνι νερό που έβρασε πριν με το γλυκανισό και λίγο-λίγο το γάλα χλιαρό έως ότου γίνη μία ζύμη σφιχτή όπως του φωμιού. Τη ζύμη αυτή τη ζυμώνουν επί... μία ώρα — όπως λέγει ή αποστολεύς της συνταγής — αλλά αυτό είναι μία υπερβολή, γιατί και ένα τέταρτο μονάχα να ζυμωθή είναι αρκετό.

Κατόπιν την αφήνουν σε ζεστό μέρος να άνεβή και τότε την ξαναζυμώνουν λίγο και πλάθουν τα τσουρέκια σε όμοιο σχήμα θέλουν. Κι' αφού και πάλι τα αφήσουν να άνεβούν σε ζεστό μέρος, τότε τα αλείφουν από πάνω με αυγό χτυπημένο, τα πασπαλίζουν λίγο με σισάμι ή με μαυροκούκι ή και με αμύγδαλα και χοντροζάχαρι και ψήνουν στο φουρνο. Προσέχετε δέ να πάρουν ένα καστανί χρώμα. Μπορούν να ψηθούν και σε φόρμες σε σχήμα πηχτας ή τούρτας.

ΚΟΥΛΟΥΡΑΚΙΑ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ

Τα κουλουράκια αυτά γίνονται όλα με σιμιγδάλη. Σε μέρη όμως που δέ βρίσκονται σιμιγδάλη, μπορούν να γίνουν και με άλευρι του φωμιού.

Η αναλογία είναι: Μία δκά σιμιγδάλη, 100 δράμια ζάχαρι, 50-60 δράμια βούτυρο — το φρέσκο είναι προτιμότερο — 4-5 αυγά, όσο γάλα σπκώση με νερό άνεμκτο, 10 δράμια άμμιωνία σκόνη τριμμένη, άρωμα δέ ό,τι θέλουμε: είτε φλούδα λεμονιού ή πορτοκαλλιού έυστη, είτε μαστίχα σκόνη ή βανίλια.

Ανακατεύουν το σιμιγδάλη σε λεκάνη με τη ζάχαρι, την άμμιωνία σκόνη και τα μυρωδικά. Χτυπούν τα αυγά με λίγο γάλα και τα ρίχνουν κάνοντας ένα λάκκο στη μέση του σιμιγδαλιού. Προσθέτουν και

το βούτυρο μισολυωμένο και τα ζυμώνουν όλα σιγα-σιγα με το ένα χέρι, παίρνοντας λίγο-λίγο το σιμιγδάλη και στο τέλος προσθέτουν όσο γάλα ή νερό χρειάζεται για να γίνη μία ζύμη σφιχτή, την οποία τρίβουν κατόπιν άπάνω σε πλαστήρι ή μάρμαρο του τραπέζιού αρκετή ώρα και τότε αρχίζουν και πλάθουν τα κουλουράκια. Τα βάζουν σε ταψιά και πριν τα φουρνίσουν τα αλείφουν με αυγό. Μπορούν επίσης να κοκκισθούν απ' έπάνω και με λίγο σισάμι.

ΚΕΚ ΜΕ ΣΤΑΦΙΔΕΣ, ΝΗΣΤΙΣΙΜΟ

Ανακατώνετε μέσα σε λεκάνη 100 δράμια ζάχαρι με ένα ποτήρι νερό και 3-4 κουταλιές σούπας σπορέλαιο. Προσθέτετε λίγη κανέλλα και φλούδα λεμονιού ή πορτοκαλλιού έυστη και κατόπιν ανάκατεύετε έως 3 φλυτζάνια άλευρι και 2 φλυτζάνια σταφίδες μαύρες και έσθες άναμικτες, συνάμα δέ 6 κουταλάκια Μπέκιν-πάουντερ ή 4 κουταλάκια σόδα. Ψήνετε το kek αυτό σε φόρμα φαρδιά χαμηλή ή σε ταψάκι, αλειμμένο με σπορέλαιο και πασπαλισμένο καλά με γαλέττα ψιλή. Αφού ψηθή, πασπαλίζετε με άχνη ζάχαρης και άμα κρυώση κόβετε σε μακλασάτα κομμάτια.

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ υπό την διεύθυνσιν της κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α, Αθήναι.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ Γ. ΟΝΕ

«Όταν τον έπιγαν μπροστά στην πεθαμένη, το θύμα του όπως έλεγαν, ο κατηγορούμενος δεν συγκινήθηκε καθόλου.

Με μάτια μισόκλειστα, κύταζε άπάνω στη μαρμαρένια πλάκα, την άψυχη εκείνη σάρκα, την άσπρη σαν το γάλα που την έσπילωνε, ανάμεσα στους δυο μαστούς, ή κοκκινωπή γραμμή μίας μαχαιριάς.

Στην αθούσα του νεκροτομείου με τους ψυχρούς τοίχους, άπλωνόταν βαρειά ή σιωπή. Οι δικαστικοί κύταζαν τον κατηγορούμενο που, ανάμεσα στους δυο χωροφύλακες, διατηρούσε την αγέρωχη στάσι του, με τα χέρια σταυρωμένα πίσω, άπαθής κι' άμιλητος.

Ο άνακριτής έλαβε το λόγο και είπε: — Λοιπόν, Γκωτέ, άναγνωρίζεις το θύμα σου;

Ο κατηγορούμενος γύρισε το κεφάλι του, κύτταξε διαδοχικά τον άνακριτή και την πεθαμένη σαν να ζητούσε μέσα στη μνήμη του κάποια πολύ μακρινή άνάμνησι κι' έπειτα άπάντησε με άργη φωνή:

— Όχι, δεν την ξέρω αυτή τη γυναίκα, κύριε άνακριτά. Δεν την έχω δη ποτέ μου.

— Έντοτοις, υπάρχουν μάρτυρες που θεβαίνουν κατηγορηματικά ότι ήσουν έραστής της!...

— Οι μάρτυρες κάνουν λάθος. Αυτή τη γυναίκα δεν την ξέρω.

— Έλα, ξαναείπε ο άνακριτής, δεν θα όφελήσουν σε τίποτε τα ψέματά. Αν θέλεις να πετύχης κάποια έπιείκεια έκ μέρους του δικαστηρίου, όμολόγησε το έγκλημά σου...

— Τι να όμολογήσω αφού είμαι άθώος;

— Σε ό έπαναλαμβάνω ακόμα μία φορά, ότι ή άρνησίς σου δεν θα σ' όφελήσει σε τίποτε. Έγώ πιστεύω ότι ίσως να παρασύρθηκες από το πάθος σου, από κάποιον παροξυσμό τρέλλας, από κείνους που ταραχούν τόσο το μυαλό, ώστε ο άνθρωπος δεν ξέρει πια τί κάνει... Για κύτταξε το θύμα σου!... Δεν αισθάνεσαι μπροστά του ούτε μίας στιγμής μετάνοια, ούτε την παραμικρή συγκίνηση;

— Γιατί να μετανόησω, αφού δεν τη σκότωσα εγώ, άφου δεν είμαι κακοϋργος;

Μιλούσε με φωνή γαλήνια, χωρίς χειρονομίες, σαν άνθρωπος άπολύτως κύριος του έαυτού του, χωρίς να φαίνεται ότι άνησυχούσε για την τρομερή κατηγορία που τον έθάραινε.

Τότε ένας απ' τους παρισταμένους είπε με σιγανή φωνή στον άνακριτή:

— Δέ θα κάνουμε τίποτε... Αυτός και στην καρμανιόλα να πάη, θα έξακολουθή ν' άρνιέται.

Και ο Γκωτέ άπάντησε χωρίς θυμό: — Μάλιστα, και στην καρμανιόλα!

Αυτή ή πάλι μεταξύ κατηγορίας και κατηγορουμένου, αυτό το επίμονο «όχι» με το όποιο ο τελευταίος άπαντούσε σ' όλες τις έρωτήσεις και με το όποιο ήθελε να διαφεύγει όλες τις αποδείξεις, είχε κάτι το έκνευριστικό. Από τις θαμπές τζαμαρίες, ο χειμωνιάτικος ήλιος έμπαινε χλωμός μέσα στην αθούσα και φωτίζε το πτώμα μ' ένα χρώμα κίτρινο.

— Καλά, είπε ο άνακριτής. Το θύμα δεν το γνωρίζεις...

Αυτό όμως δεν μπορείς να πής ότι δεν το ξέρεις...

Και παρουσίασε στον κατηγορούμενο ένα μαχαίρι...

φιλντισένια λαθή, με τη λεπίδα του ματωμένη.

Ο Γκωτέ πήρε το όπλο και το κύτταξε μιά στιγμή. Έπειτα το έβωσε σ' ένα χωροφύλακα και σκούπισε τα δαχτυλά του.

— Όυτε αυτό δεν το γνωρίζω, άπάντησε ξερά.

— Και όμως αυτό το μαχαίρι είναι δικό σου, ξαναείπε ο άνακριτής. Ήταν κρεμασμένο στο γραφείο σου. Είκοσι τουλάχιστον άνθρωποι το είχαν δη στο σπίτι σου.

Ο κατηγορούμενος κούνησε το κεφάλι του.

— Και οι είκοσι κάνουν λάθος.

— Έλα, να τελειώνουμε, έξακολούθησε ο άνακριτής. Μολονότι δεν έχουμε την παραμικρή άμφιβολία για την ένοχή σου, ώστόσο θα την πιστοποιήσουμε όριστικά τώρα με μία τελευταία απόδειξη. Έκτός της πληγής του στήθους, το θύμα φέρει σημάδια στραγγαλισμού στο λαιμό. Υπάρχουν εκεί, όπως μάς είπε ο Ιατροδικαστής, ίχνη πέντε δαχτύλων πολύ μακρουλών.

Και ο δικαστής ύψωσε το σαγόνι της πεθαμένης. Τότε, πάνω στο λαιμό, φάνηκαν κάτι μελανωπές βούλες που ξεχώριζαν άνάμεσα στη λευκή έπίδερμίδα καθώς και γδαρσίματα από νύχια.

— Νά το έργο σου! ξαναείπε ο άνακριτής. Ένώ με το άριστερό χέρι προσπαθούσες να πνίξης αυτή τη δυστυχισμένη, με το δεξί, που ήταν ελεύθερο, της έμπηξες το μαχαίρι στο στήθος. Πλησίνας και επανάλαβε τη σκηνή του φόνου. Βάλε τα δαχτυλά σου πάνω στις βούλες που σου έδειξαν... Έμπρός!

Ο Γκωτέ διάτασε λίγο.

Έπειτα άνασήκωσε τους ώμους του και είπε με φωνή λιγώτερο σταθερή τώρα: — Θέλετε να όπτε αν συμφωνούν τα δαχτυλά μου; Τι θα άποδειχτή μ' αυτό;

Και προχώρησε προς τη μαρμαρένια πλάκα χλωμιάζοντας, με τα δόντια σφιγμένα, με τα μάτια γυροκινούμενα.

Έμεινε άκίνητος μιά στιγμή, με το βλέμμα του προσηλωμένο στο πτώμα.

Έπειτα, μηχανικά, έπλωσε το χέρι του και το έφόρμωσε στα σημάδια του λαιμού.

Η κρυάδα αυτού του άγγίγματος τον έκανε ν' άνασπείρει και τα δαχτυλά του συσπάστηκαν απότομα σαν να θέλαν να πνίξουν...

Κάτω απ' το σφίξιμό του, οι άκίνητοι μύς της σκατομένης φάνηκαν σαν να ξαναζούσαν. Όλοι τότε είδαν να τεντώνονται λοξά προς το σαγόνι.

Το στόμα σάλεμα σπασμωδικά κι' άνοιξε απότομα, άφήνοντας ελεύθερα τα χείλη πάνω στα όποια είχαν σφηνωθεί τα δόντια.

Ένα ρίγος πέρασε απ' τα κορμιά των παρισταμένων. Αυτό το στόμα που άνοιγε σαν σ' ένα μεταθανάτιο ρόγχο, με τη γλώσσα στο βάθος διπλωμένη και μελανή, είχε κάτι το άπερίγραπτα τρομαχτικό κι' αίνιγματώδες.

Κι' έξαφνα από τη μαύρη εκείνη τρύπα, άκούστηκε ένας άμυδρος θόρυβος, ένα είδος βομβού από κυψέλη, ενώ μία μύγα πλώρια με γαλαζωπή κοιλιά, μιά από τις μυγες εκείνες που τριγυρίζουν τα φρεσμά και ζουν απ' το θάνατο, πετάχτηκε έξω...

Αρχισε να στριφογυρίει γύρω απ' το στόμα της νεκρής σαν σε σπηλιά της οποίας ήθελε να φρουρήσει την είσοδο.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΠΕΡΑΣΕ

ΤΟΥ ΖΟΖΕ ΖΕΡΜΑΙΝ

ΣΤΑ βάθη της Ουκρανίας, στην περιοχή του Τσερνίγκοφ, ο συνοικισμός του Νικολάγιεφ όρθωνεται μέσα στην έρημη στέππα, σαν μία μικρή κηλίδα χαμένη στην απέραντη πεδιάδα. Μερικοί δυστυχισμένοι χωρικοί ζούν εκεί...

Τρυπωμένοι μέσα στις καλύβες του δεν βγαίνουν απ' αυτές παρά τρεις φορές την ημέρα για να πιούν στο έτοιμο ροπο πανδοχείο το ποτήρι της βότκας, του θανατηφόρου αυτού τονωτικού που αποτελεί όλη τους τη ζωή.

Μά την καταραμένη εκείνη μέρα, που ο άνεμος γέμιζε τον κάμπο με τα άγρια τραγούδια, που η θύελλα έρριχνε κάτω τα μεγάλα δέντρα, που το χιόνι στριφογύριζε αδιάκοπα κι' έφερνε το άγριο μούγκρισμα του πλημμυρισμένου Δνείπερου, οι χωρικοί δεν είχαν βγίη καθόλου έξω.

Καί μέσα στο άδειανό και σιωπηλό πανδοχείο στέναζε και παραπονιωνόταν ο γέρος Βόρις Μαγκάρεφ.

— Γυναίκα, έλεγε, αύριο θα μάς διώξουν σαν σκυλιά απ' αυτό το σπίτι που ήταν τριάντα χρόνια δικό μου...

— Βόρι, μην απελπίζεσαι, του απάντησε η γυναίκα του.

Έχω την ιδέα πως ο Πατέρας μάς συλλογίζεται και θα μάς στείλει απόψε μίαν ανέλπιστα βοήθεια.

Ο Πατέρας είναι ο Θεός. Μά ο Βόρις δεν πιστεύει στις έμμεσάσεις της Θείας Προνοίας.

— Καλύτερα θάκανε να μάς στείλει κανένα πελάτη, μουρμούρισε. Γιατί άλλωςώς δε θάχουμε ούτε ρούβλι για να πληρώσουμε ό,τι χρωστάμε... Ω! δυστυχία!..

Νά βασανίζεσαι σ' όλη σου τη ζωή για να καταντήσης έτοιμος...

— Ο Σέργιος θα μάς βοηθήσει...

— Ο Σέργιος! Ο γιός σου! Ο γιός μας! Γυρίζει τώρα στις ταβέρνες του Τρούσκ...

— Έξαφνα, μία φωνή ακούστηκε απ' έξω:

— "Ε, ανοίχτε!

Αυτή η φωνή ήταν άγνωστη... Ήταν κάποιος ξένος, κάποιος ταξιδιώτης.

Ο Βόρις μισάνοιξε το φύλλο της πόρτας.

Μία σιλουέττα, ολόλευκη σαν τους χιονανθρώπους που φτιάχνουν τα παιδιά, ώρμησε μέσα και είπε:

— Θέλω να φάω, να πιω, να κοιμηθώ ως αύριο το πρωί.

Ο ξένος ήταν ένας γέρος. Στά χέρια του κρατούσε μία ξύλινη κασετίνα.

— Μά τί κάνατε τέτοια ώρα έξω, τον ρώτησε ο ξενοδόχος.

— Δεν υπάρχει κακός καιρός για το εμπόριο... απάντησε ο ξένος. Πουλάω διαμάντια και μπριλλάντια που τάχω εδώ μέσα.

Κι' έδειξε την κασετίνα του...

Τα βλέμματα του ξενοδόχου και της γυναίκας του, καθώς διασταυρώθηκαν τη στιγμή εκείνη έλαμψαν.

Κατά τις έννέα ή ώρα, ο ξένος άφοδ' έφαγε και ήπιε ζήτησε να τον πάνε στην κάμαρή του.

Στο άνω πάτωμα, όπου τον ώδηγησαν, υπήρχαν δυο κάμαρες: η μία έλεεινή και τρισάθλια για τους ταξιδιώτες κ' η άλλη, καθαρή και περιποιημένη.

Κι' έπειτα, απότομα, με μία κίνησι ξαφνική, πετάχτηκε και κάθισε πάνω στα χλωμά χείλη του Γκωτέ.

Με μία κίνησι αηδίας, εκείνος προσπάθησε να τη διώξει. Μά το άπαισιο έντομο ξαναγύρισε και κόλλησε στη σάρκα του μ' όλη τη δύναμι των φαρμακερών ποδιών του.

Τότε, μ' ένα πήδημα, ο κατηγορούμενος έκανε ένα βήμα προς τα πίσω, με γουρλωμένα μάτια, με ανθρωπωμένα μαλλιά, και άρχισε να ούρλιαζε με φωνή τρελλού:

— Ναι, εγώ τη σκότωσα!... Πάρτε με από δω!... Πάρτέ με...

Στά χέρια του κρατούσε μία ξύλινη κασετίνα.

ΖΟΖΕ ΖΕΡΜΑΙΝ

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΘΑΛΑΣΣΟΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

Ο Σάρλ και ο Άντουαν, χωρίς δουλειά, όπως συνήθως, έκαναν περίπατο κατά μήκος της ακτής της Μασσαλίας. Η θάλασσα ήταν φουσκωμένη.

— Έχω μία πρόταση να σοβ κάμω, είπε ο Άντουαν. Αν εθάζαμε όλη αυτή τη θάλασσα σε μπατίλλια θα μπορούσαμε να τις πουλήσουμε για μία πεντάρα τη μία σ' αυτούς που έχουν συμφέρον να ξανακάμουν τη θάλασσα για τα βαπόρια τους. Αν θέλεις μά γίνουμε έτσι εκατομυριοδχοι.

— Θα εξετάσουμε το ζήτημα, είπε ο Σάρλ.

Το βράδυ που ξαναγύριζαν από το ίδιο μέρος, η θάλασσα ήταν ήσυχη και είχε τραχητή πολύ από εκεί που ήταν το πρωί.

— Χάσαμε βλέπω την ευκαιρία, είπε ο Άντουαν. Κάποιος Έβραϊός θα με άκουσε το πρωί που σοβ το έλεγα κι' έβαλε μπροστά την επίχειρησι.

Ζ. ΟΝΕ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΗΔΟΣ

ΤΟΥ Ι. ΖΕΡΑΝΤ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΝΤΥΡΑΝ: Συμβολαιογράφος, 35 ετών

ΕΛΖΑ: Νοσοκόμος, 25 ετών

(Στο γραφείο του συμβολαιογράφου. Ο Ντυράν κάθεται στο τραπέζι του και διαβάει. Μπαίνει η Ελζα, ντυμένη πολύ απλά).

ΕΛΖΑ.— Καλημέρα σας, κύριε. Είστε ο συμβολαιογράφος κ. Ντυράν;

ΝΤΥΡΑΝ.— Μάλιστα, κυρία.

ΕΛΖΑ.— Είμαι η δεσποινίς "Ελζα Ντυπόν, νοσοκόμος. Μ' έκαλέσατε χθές μ' ένα γράμμα σας;

ΝΤΥΡΑΝ.— Μάλιστα, μάλιστα, δεσποινίς. Καθήστε, σάς παρακαλώ.

(Η "Ελζα κάθεται.)

ΝΤΥΡΑΝ.— Έχω να σάς ανακοινώσω, δεσποινίς, κάτι σπουδαίο. Θα σάς συγκινήσω, αλλά...

ΕΛΖΑ.— Λέγετε, κύριε, σάς ακούω.

ΝΤΥΡΑΝ.— Είμαι έπιφορτισμένος, δεσποινίς, να σάς παραδώσω κάποια κληρονομιά.

ΕΛΖΑ.— Κληρονομιά; Περίεργο! Δεν έχω κανένα συγγενή πλούσιο, μά ούτε και τόσο στοργικόν απέναντί μου... Είμαι έντελώς μόνη στον κόσμο.

ΝΤΥΡΑΝ.— Είναι μία αρκετά μεγάλη περιουσία.

ΕΛΖΑ.— Κανένα έκατομμύριο;

ΝΤΥΡΑΝ.— Έφτά ολόκληρα έκατομμύρια...

ΕΛΖΑ (κ α τ α π λ η κ τ η).— Έφτά έκατομμύρια!... Μά είστε βέβαιος ότι πρόκειται για μένα, κύριε Ντυράν;

ΝΤΥΡΑΝ.— Σεις δεν είστε η "Ελζα Ντυπόν, είκοσιπέντε χρόνων, νοσοκόμος στην κλινική του καθηγητού κ. Φουρρ;

ΕΛΖΑ.— Μάλιστα.

ΝΤΥΡΑΝ.— Τότε, δεσποινίς, τα έφτά έκατομμύρια σάς άνηκουν.

ΕΛΖΑ.— Είναι, αλήθεια, κάτι ανέλπιστο για μένα...

ΝΤΥΡΑΝ.— Ναι, βέβαια, κάτι ανέλπιστο, κάτι ευχάριστο. Τώρα πια δεν θα είστε άναγκασμένη να εργάζεστε και μάλιστα σ' ένα τόσο κοπιαστικό έπάγγελμα, σαν το δικό σας. Τόσο νέα και τόσο όμορφη, είναι κρίμα να περνάτε τη ζωή σας μέσα στη δηλητηριασμένη ατμόσφαιρα των νοσοκομείων...

ΕΛΖΑ.— Ίσως, κύριε, αλλά είμαι ευχαριστημένη όταν μπορώ ν' ανακουφίσω τους άλλους. Προσπαθώ να κάνω το καθήκον μου. Και δεν φαντάζεσθε πόσο ύποφρώ όταν δεν μπορώ να ανακουφίσω και να σώσω έναν άρρωστο...

ΝΤΥΡΑΝ (τ ρ υ φ ε ρ ά).— Το καταλαβαίνω. Πολλοί ώστόσο θα ήσαν ευτυχείς αν πέθαιναν στα χέρια σας...

ΕΛΖΑ (α ό σ τ η ρ ά).— Κύριε συμβολαιογράφε, μου δείχνετε, σάς παρακαλώ, τη διαθήκη, ή όποια με άφορά;

ΝΤΥΡΑΝ.— Μάλιστα... Μάλιστα...

(Πατάει μέσα στα συρτάρια του γραφείου του)

ΝΤΥΡΑΝ.— Ποι έινε;... Ποι έινε;...

ΕΛΖΑ.— Πέστε μου έπίσης ποιός είν' αυτός που μου άφη- νει αυτά τα έφτά έκατομμύρια;

ΝΤΥΡΑΝ (σ κ α λ ι ζ ο ν τ α ς π ά ν τ α τ ά συρ- τάρια του).— Μά ποι έινε; Τι έινε; Μά είνε περίεργο. Ποι την έχω δώσει αυτή τη διαθήκη;

ΕΛΖΑ.— Μά από ποιόν προέρχεται;

ΝΤΥΡΑΝ (σ κ α λ ι ζ ο ν τ α ς π ά ν τ α).— Με συγ- χωρήτε, δεσποινίς... Έσω σαστίσει από... από... την άμορ- φία σας.

ΕΛΖΑ.— Κύριε...

ΝΤΥΡΑΝ.— Έσείς είστε γεννημένη για θασίλισσα. Και να είστε νοσοκόμος... Νοσοκόμος... Αλλά... μη στενοχωρήσετε... Είστε τόσο όμορφη... Θα εύτυχίσετε μία μέρα. Θα παρηγορηθήτε... Θα ξεχάσετε τον άρραβωνιαστικό σας...

ΕΛΖΑ (ε κ π λ η κ τ ο ς).— Τόν άρραβωνιαστικό μου;

ΝΤΥΡΑΝ.— Βέβαια. Ο άρραβωνιαστικός σας σάς άφήνει

τά έφτά έκατομμύ- ρια...

ΕΛΖΑ.— Και πως λέ- γεται αυτός ο άρραβω- νιαστικός μου;

ΝΤΥΡΑΝ.— Δεν τό ξέρετε τό όνομά του;

ΕΛΖΑ.— Πέστε μου πως λέγεται.

ΝΤΥΡΑΝ.— Τώρα... τώρα θα σάς πώ... "Α, να επί τέλους ή διαθήκη.

ΕΛΖΑ.— Μου τη δίνετε, σάς παρακαλώ;

ΝΤΥΡΑΝ.— Αφήστε να σάς τη διαβάσω εγώ... "Επειτα από διάφορα τυπικά λέγει:

"Εγκαταλείπω την περιουσία μου, αποτελούμενη έξ έπτά έκατομμυρίων γράγκων, εις την λατρευτήν μου μηστήν "Ελζαν Ντυπόν, νοσοκόμον..."

ΕΛΖΑ.— Τι ύπογραφή έχει αυτή ή διαθήκη;

ΝΤΥΡΑΝ.— «Αυρήλιος Μορέλ...»

ΕΛΖΑ.— Αυρήλιος Μορέλ;...

ΝΤΥΡΑΝ.— Ναι, δεν είνε αυτό τό όνομα του άρραβωνια- στικού σας; Είνε όλα εν τάξει... Οι μάρτυρες, ή σφραγι- δες...

ΕΛΖΑ.— Ο καυμένος ο Αυρήλιος.

ΝΤΥΡΑΝ.— Μη λυπάστε, δεσποινίς. Είστε τόσο νέα, τόσο όμορφη. Δεν πρέπει να λυπάστε... Βλέπετε ότι ο άρραβω- νιαστικός σας σάς εξασφαλίζει μία ζωνή άνετη...

ΕΛΖΑ.— Κύριε συμβολαιογράφε... Η διαθήκη αυτή είνε άκυρος...

ΝΤΥΡΑΝ.— Γιατί, δεσποινίς; Τι έννοείτε;

ΕΛΖΑ.— Δεν είνε δυνατόν να δεχτώ εγώ αυτά τό χρη- ματα.

ΝΤΥΡΑΝ.— Τί λέτε, δεσποινίς; Δεν μπορώ να καταλάβω...

ΕΛΖΑ.— Ακούτε, κύριε συμβολαιογράφε, ο Αυρήλιος δεν ήταν άρραβωνιαστικός μου...

ΝΤΥΡΑΝ.— Αλλά τό έπιβεβαιώνει, έπίσημως...

ΕΛΖΑ.— Σας παρακαλώ, κύριε συμβολαιογράφε. Άκού- στε με: Ο Αυρήλιος Μορέλ ήταν άρρωστος βαρύνει και τον νοσήλευα εγώ, στην κλινική όπου εργάζομαι. Δυστυχώς με ε.χε έρωτευθή.

ΝΤΥΡΑΝ.— Πολύ φυσικό...

ΕΛΖΑ.— Σας παρακαλώ, κύριε συμβολαιογράφε... Μη με διακόπτετε... Κοιτών, με είχε έρωτευθή τρελά. Έπειδή δεν ήθελα να τον ένοχάρω, απέφυγα επί ένα διάστημα να τον νοσηλεύω εγώ. Αλλά τότε χειροτέρεψε... Καί ο για- τρός μου είπε ότι μόνο ή δική μου παρουσία, μόνο ή δική μου περιποίηση, μπορούσε να τον σώσει. Τότε ξαναγύρισα σ' αυτόν. Τού έδειχνα ότι ανταποκρίνομαι στην έρωτά του. Παραδέχτηκε να με άποκαλή μηστή του. Δυστυχώς δεν σώθηκε, αλλά πέθανε ευτυχής, γιατί αυτό με παρηγορεί. Εί- νε αλήθεια ότι ο ρόλος μου δεν ήταν ούτε εύχρηστος, ούτε εύκολος. Αλλά έχω ήσυχη την συνείδησή μου γιατί έξετέ- λεσα τό καθήκον μου...

ΝΤΥΡΑΝ.— Είστε άγγελος και στην ψυχή όσο και στη μορφή...

ΕΛΖΑ.— Καταλαβαίνετε λοιπόν, κύριε συμβολαιογράφε, ότι δεν έχω κανένα δικαίωμα στην περιουσία του Αυρήλιου Μορέλ. Δεν ήταν άρραβωνιαστικός μου στην πραγματικό- τητα...

ΝΤΥΡΑΝ.— Μά, δεσποινίς, είστε εν τάξει απέναντι του νόμου, άφοι ή διαθήκη...

ΕΛΖΑ.— Δεν είνε δυνατόν ν' αλλάξω γνώμη. Η συνείδη- σή μου μου λέει ότι δεν μου άνηκει ούτε ένα φράγκο από αυτή την περιουσία.

ΝΤΥΡΑΝ.— Και τί θα γίνουν τα έφτά έκατομμύρια;...

ΕΛΖΑ.— Δεν ξέρω... Ίσως υπάρχουν συγγενείς του Μο- ρέλ. Επί τέλους ως διατεθούν τα χρήματα για φιλανθρω- πικούς σκοπούς... Εγώ δεν έχω κανένα δικαίωμα ν' απο- φασίσω και να διαθέσω τα χρήματα αυτά. Και τώρα πρέπει να πηγαίνο. Οι άρρωστοί μου με περιμένουν...

ΝΤΥΡΑΝ.— Φεύγετε;...

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

κής, κύτταξε ξαφνιασμένος τη μικρή δεινροφυτεμένη πλατεία, γεμάτη από τους εργάτες που σχολάζαν, εκείνη την ώρα απ' τα έργαστάσια.

Κουδούνιζε μ' ευχάριστη τη μικρή του περιουσία στην τσέπη του. Είχε τριακόσια πενήντα φράγκα, που τα είχε κερδίσει από τη δουλειά του στη φυλακή.

Επειτα τράβηξε να πάρη το ποδήλατό του, που το είχε αφήσει στο μαγαζί κάποιου φίλου του προ τεσσάρων χρόνων. Ο φίλος του δεν ήταν εκεί, αλλά το ποδήλατο βρισκόταν σε μία γωνιά, σκουισμένο και σκουριασμένο. Ήπειτ' από τώσων χρόνων ξεκούρασμα.

Ο Μισώ το πήρε, ανέθηκε επάνω, ταλαντεύθηκε από τη μία μεριά του δρόμου στην άλλη, θρίστηκε μ' ένα σωφәр, κατόπιν ξαναθρίστηκε την ισορροπία του κι απομακρύνθηκε γελώντας.

Απ' τον Άγιο Κλαύδιο ως τη μονή του Σαιν-Βα, ο δρόμος ήταν επίπεδος. Δώδεκα χιλιόμετρα απότομος ανήφορος. Επειτα άλλα έξη χιλιόμετρα ξεκουραστικός κατήφορος ως το Μπαλφέν.

Στο Μπαλφέν, ο Μισώ σταμάτησε κ' ήπιε μία μπουκάλια μπύρα για να έχη δυνάμεις.

Στο Σατώ-ντε-Πραι, μερικοί παλαιοί φίλοι του τον υποδέχθηκαν με άλαταγμούς χαράς και τον κέρασαν κρασί. Μόλις την ώρα που τους άφηνε, κάποιος απ' αυτούς του φώναζε:

— Αλήθεια, ξεχάσαμε να σου πούμε ότι θα θρής κάτι καινούργιο στο σπίτι σου.

Ο Μισώ που δεν είχε σκεφθί ακόμα την οικογένειά του, τη θυμήθηκε για πρώτη φορά. Δεν πρόσεξε όμως ούτε τον κοροϊδευτικό λόγο του φίλου του, ούτε τα κρυφά χαμόγελα των άλλων. Τους φώναζε: «Γεια σας», πήδησε στο ποδήλατό του κι απομακρύνθηκε.

Μιά γλυκιά νάρκη θόλωνε τα μάτια του και ξεκούραζε το μυαλό του. Έβλεπε με τη φαντασία του τη Φλώρα Μισώ, την ξανθή σύζυγό του... Αναρωτιόταν αν θ' αναγνώριζε τα παιδιά του, το Φίλιππο, την Κλαυδία και το μικρό Σεραφείμ. Ο τελευταίος μόλις ήταν ενός χρόνου, όταν τον φυλάκισαν. Τώρα θα ήταν πέντε.

«Δεν θα ξέρη ποιος είμαι, άμα με δη...» Έλεγε από μέσα του ο Μισώ.

Πλησίαζε πια στο μικρό χωριό του, που βρισκόταν στις όχθες μιας μικρής λίμνης.

Μεγάλωσε την ταχύτητα του ποδηλάτου του και, χωρίς να χαιρετάς κανένα, χωρίς να δίνει προσοχή στις κραυγές της εκπλήξεως, χωρίς ν' απαντά στα «καλώς όρισες», έφτασε μπροστά στο σπίτι του, πήδηξε κάτω απ' το ποδήλατο, έσπρωξε με δύναμη την πόρτα και μπήκε μέσα φωνάζοντας:

— Εγώ είμαι... Ω Θεέ μου... Σάν πολύ άργησα...

Η Φλώρα, που θύλαζε ένα νήπιο, έβγαλε μία κραυγή εκπλήξεως και τρία άλλα παιδάκια που έτρωγαν, σήκωσαν τη μύτη τους από τα πιάτα τους.

— Εγώ είμαι... φώναζε πάλι ο Μισώ στη γυναίκα του.

ΗΜΑΙΝΕ μεσημέρι στη μητρόπολη του Άγιου Κλαυδίου, όταν ο Μισώ θύλαζε από τη φυλακή, αφού προηγουμένως χαιρετιστηκε εγκάρδια με τον αρχιφύλακα.

— Καλήν αντάμωσι!

— Καλήν αντάμωσι!

Τέσσερα χρόνια είχε περάσει ο Μισώ μέσα στο παλιό εκείνο χτίριο, επειδή είχε κλέψει ξυλεία από το δάσος και είχε ξυλοκοπηθεί ένα φύλακα.

Τώρα, σταματώντας χωρίς καμμία ντροπή μπροστά στην πόρτα της φυλακής, κύτταξε ξαφνιασμένος τη μικρή δεινροφυτεμένη πλατεία, γεμάτη από τους εργάτες που σχολάζαν, εκείνη την ώρα απ' τα έργαστάσια.

Κουδούνιζε μ' ευχάριστη τη μικρή του περιουσία στην τσέπη του. Είχε τριακόσια πενήντα φράγκα, που τα είχε κερδίσει από τη δουλειά του στη φυλακή.

Επειτα τράβηξε να πάρη το ποδήλατό του, που το είχε αφήσει στο μαγαζί κάποιου φίλου του προ τεσσάρων χρόνων. Ο φίλος του δεν ήταν εκεί, αλλά το ποδήλατο βρισκόταν σε μία γωνιά, σκουισμένο και σκουριασμένο. Ήπειτ' από τώσων χρόνων ξεκούρασμα.

Ο Μισώ το πήρε, ανέθηκε επάνω, ταλαντεύθηκε από τη μία μεριά του δρόμου στην άλλη, θρίστηκε μ' ένα σωφәр, κατόπιν ξαναθρίστηκε την ισορροπία του κι απομακρύνθηκε γελώντας.

Απ' τον Άγιο Κλαύδιο ως τη μονή του Σαιν-Βα, ο δρόμος ήταν επίπεδος. Δώδεκα χιλιόμετρα απότομος ανήφορος. Επειτα άλλα έξη χιλιόμετρα ξεκουραστικός κατήφορος ως το Μπαλφέν.

Στο Μπαλφέν, ο Μισώ σταμάτησε κ' ήπιε μία μπουκάλια μπύρα για να έχη δυνάμεις.

Στο Σατώ-ντε-Πραι, μερικοί παλαιοί φίλοι του τον υποδέχθηκαν με άλαταγμούς χαράς και τον κέρασαν κρασί. Μόλις την ώρα που τους άφηνε, κάποιος απ' αυτούς του φώναζε:

— Αλήθεια, ξεχάσαμε να σου πούμε ότι θα θρής κάτι καινούργιο στο σπίτι σου.

Ο Μισώ που δεν είχε σκεφθί ακόμα την οικογένειά του, τη θυμήθηκε για πρώτη φορά. Δεν πρόσεξε όμως ούτε τον κοροϊδευτικό λόγο του φίλου του, ούτε τα κρυφά χαμόγελα των άλλων. Τους φώναζε: «Γεια σας», πήδησε στο ποδήλατό του κι απομακρύνθηκε.

Μιά γλυκιά νάρκη θόλωνε τα μάτια του και ξεκούραζε το μυαλό του. Έβλεπε με τη φαντασία του τη Φλώρα Μισώ, την ξανθή σύζυγό του... Αναρωτιόταν αν θ' αναγνώριζε τα παιδιά του, το Φίλιππο, την Κλαυδία και το μικρό Σεραφείμ. Ο τελευταίος μόλις ήταν ενός χρόνου, όταν τον φυλάκισαν. Τώρα θα ήταν πέντε.

«Δεν θα ξέρη ποιος είμαι, άμα με δη...» Έλεγε από μέσα του ο Μισώ.

Πλησίαζε πια στο μικρό χωριό του, που βρισκόταν στις όχθες μιας μικρής λίμνης.

Μεγάλωσε την ταχύτητα του ποδηλάτου του και, χωρίς να χαιρετάς κανένα, χωρίς να δίνει προσοχή στις κραυγές της εκπλήξεως, χωρίς ν' απαντά στα «καλώς όρισες», έφτασε μπροστά στο σπίτι του, πήδηξε κάτω απ' το ποδήλατο, έσπρωξε με δύναμη την πόρτα και μπήκε μέσα φωνάζοντας:

— Εγώ είμαι... Ω Θεέ μου... Σάν πολύ άργησα...

Η Φλώρα, που θύλαζε ένα νήπιο, έβγαλε μία κραυγή εκπλήξεως και τρία άλλα παιδάκια που έτρωγαν, σήκωσαν τη μύτη τους από τα πιάτα τους.

— Εγώ είμαι... φώναζε πάλι ο Μισώ στη γυναίκα του.

Δεν μ' άγκαλιάζεις;

— Άργα και τρομαγμένη, η Φλώρα σηκώθηκε... Ο Μισώ έβλεπε τώρα ένα πράγμα ανεξήγητο γι' αυτόν... Τα παιδιά είχαν γίνει τέσσερα... Ποιό ήταν αυτό το νήπιο που θύλαζε η γυναίκα του...

Επειδή όμως η Φλώρα έμενε άφωνη, ακίνητη κι έτρεμε κατάλαβε, τα κατάλαβε όλα...

Και άρχισε να θρίζει με τόσο τρομερή φωνή, ώστε πετιέξη γείτονες που είχαν παρακολουθήσει χωρίς άλλο τη σκηνή, κρυφακούγοντας πίσω απ' την πόρτα, μήκαν θιασπεί μέσα για να προλάβουν πιδ τρομερά πράγματα.

Αμέσως ο Μισώ τους επικαλέστηκε ως μαρτυρες της ατυχίας του.

— Φεύγοντας είχα τρία παιδιά... είπε. Και τώρα θρίκα τέσσερα...

— Μην ταράζεσαι... Μην ανάθεις! Θα σου εξηγήσουμ...

Τού είπε ο γείτονάς του ο Φωσέν Ζελικούρ.

— Τι να μου εξηγήσετε; Τι να μου εξηγήσετε;

Και άρχισε να κλαίει, λέγοντας:

— Τι να μου εξηγήσετε, που έχασα την τιμή μου...

— Έλα τώρα, τού είπε ο Ζελικούρ, μη κάνης σά γυναικα έσού, παιδιό της φυλάκης...

— Έλα να πιούμε κ' ύστερα τα λέμε...

Και άρχισαν να πίνουν. Ο Μισώ, μελαγχολικός και θριώδης, άδειαζε τα ποτήρια το ένα πάνω στ' άλλο.

Στο όγδοο ποτήρι όμως άρχισε να κινή κέφι, το πρόσωπό του φωτίστηκε κι άρχισε να λή:

— Πιο καλά είναι κανείς στο σπίτι του παρά στη φυλακή. Τότε ο Ζελικούρ έκρινε εύνοική τη στιγμή κι έλασε το λόγο.

Μά τα λόγια του ήσαν υπερμένα σαν κουβάρι με νήμα όταν το παίρνει κανείς απ' τα πόδια της γάτας.

Και το συμπέρασμα που έβγαλε απ' τα λόγια του ήταν ότι ο Μισώ είχε άκο, ότι δεν αφήνουν μία γυναίκα μόνη της τέσσερα χρόνια, ότι η Φλώρα έκανε το καθήκον της, δίνοντας ένα μέλλον στη στρατιώτη στη Γαλλία, ότι ο Μισώ είχε ντροπιάσει το χωριό του με το να παύ στη φυλακή, και ότι θα τον συγχωρούσαν ίσως, αν ξεχνούσε αυτή την ιστορία και άναγνώριζε το παιδί.

— Έξ άλλου, έπρόσθεσε ο Ζελικούρ, αφού δεν είνε δικό σου, θα είνε πολύ καλύτερο απ' τάλλα.

Το τελευταίο αυτό επιχείρημα έπεισε τον Μισώ που ήταν πειά στουπιδό μεθύσι.

— Ένα αίσθημα μεγαλοψυχίας και ηρωισμού τον κυρίευσε τότε. Σηκώθηκε τρεκλίζοντας και φώναζε:

— Πού είνε η Φλώρα; Θέλω νάρθη στην αγκαλιά μου.

Επήγαν να την θρούν και σε λίγο η Φλώρα παρουσιάστηκε, κρατώντας το ένοχο φορτίο.

— Σε συγχωρώ της είπε ο Μισώ. Συγχωρώ με κι εσένα. Εκείνη άρχισε να κλαίει. Της φαινόταν σαν να ήταν στην εκκλησία. Και υπό τις επιδοκιμασίες όλων, οι δυο σύζυγοί άλλαξαν το φίλημα της ειρήνης, ενώ ο Ζελικούρ χόρευε το θρέφος στην αγκαλιά του.

— Μη το ζυγώνης στο πρόσωπό σου, τού είπε κάποιος φίλος του. Θα δούν ότι σου μοιάζει...

Τότε ο Ζελικούρ, με μία ευγενική χειρονομία απόθεσε το θρέφος στην αγκαλιά του Μισώ.

— Εμπρός! τού είπε. Αναγνώρισε το παιδί σου!

Σιωπή έπακολούθησε.

— Όλοι περίμεναν μ' αγωνία.

Ο Μισώ κύτταξε το παιδί με μεγάλη προσοχή.

Τότε κατάλαβε ότι έπρεπε να μιλήσει και πρόσθεσε:

— Δεν είνε δικό μου, αλλά αφού το υιοθετώ, είν' εντελώς δικό μου.

Και αφού σκέφθηκε μερικές στιγμές, κατά τη διάρκεια των οποίων ταλαντεύθηκε επικίνδυνα, εξακολούθησε, έχοντας βρίσκοντας την ισορροπία του:

— Και αν ξέρετε ότι δεν είνε δικό μου, τί μ' αυτό... Έδώ βλέπετε κανείς κάθε μέρα πράγματα πολύ πιο παράδοξα...

ΑΥΓ. ΜΠΕΖΥ

ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΠΕΖΥ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Το 3 MICHEL MORPHY.
το συγγραφέας της «MINION»

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

Επειτα, ξάφανα, πίσω από τη διπλή σειρά των σωμαφυλάκων που προηγούντο, φάνηκε μία γυναίκα, καθάλλα ο' ένα δόλευκο άλογο... τόσο λευκό, όσο κ' η στολή της αμαζόνος.

Ενα ρίγος διέδραμε τότε τη στρατιά. Και μία φωνή βγήκε απ' όλων τα στόματα:

— Η βασίλισσα!

— Ναί, ήταν η βασίλισσα!... Η Μαρία Στούαρτ!...

Δεν ήθελε ν' αφήση να φύγουν αυτοί οι γενναίοι που πήγαιναν να πολεμήσουν, να νικήσουν ή να πεθάνουν γι' αυτή, χωρίς να τους αποχαιρετήση.

Βλέποντάς την, ο γέρο Μάκ Σθέν, ο ευγενικός πολέμαρχος, έτρεξε να τη συναντήσει καλπάζοντας.

Αποκάλυψε το λευκόμαλλο κεφάλι του κ' υποκλίθηκε βαθειά μπροστά της.

— Άρχηγέ, είπε η Μαρία Στούαρτ με φωνή δυνατή και καθαρή, η βασίλισσα της Σκωτίας θα το θεωρούσε ως μεγάλη της παράλειψη αν δεν έρχόταν να χαιρετήσει τους γενναίους και πιστούς φίλους της που φεύγουν για τον πόλεμο.

Ο Μάκ Σθέν έδωσε μία διαταγή κι αμέσως οι κήρυκες επανέλασαν τα λόγια αυτά της βασιλίσσης.

Χιλιάδες έπυμφιμίες αντίχησαν αμέσως στο στρατόπεδο.

Οι στρατιώτες σάλευσαν τα όπλα τους ή χτυπούσαν τους θώρακας των με πολεμική μέθη.

Και μία κραυγή άντηχούσε απ' άκρη σ' άκρη:

— Ζήτω η Μαρία Στούαρτ!

Η Μαρία Στούαρτ προχώρησε ως τη μέση του στρατοπέδου.

Ο Μάκ Σθέν στάθηκε τότε μπροστά στο έπιτελείο του και της το παρουσίασε.

Ήσαν, ως επί το πλείστον, αξιωματικοί με γκριζές γενειάδες.

Μά στη μέση ξεχώριζε ένας νέος με παιδιάστικη φυσιογνωμία, αλλά με έκφραση σοβαρή κι αποφασιστική...

Η βασίλισσα χαμογελώντας αναγνώρισε τον Ίουλιανό, τον οποίο ο Μάκ Σθέν, μέσ' στο άπεραντο ενδιαφέρον του γι' αυτόν, κρατούσε κοντά του.

Είπε μερικά εγκάρδια λόγια στον καθένα από τους αξιωματικούς κι έπειτα πλησίασε τον Ίουλιανό:

— Φίλε, τού είπε με τη μελωδική φωνή της, θα πάτε λοιπόν εκεί που φτερουγίζει ο θάνατος, ανάμεσα σ' αυτούς τους πολεμιστές που τόσες φορές τον αφήφισαν;

— Μεγαλειότητά, απάντησε ο Ίουλιανός ανασκιδτώντας συγχωρήστε με γιατί οι στρατιωτικοί κανονισμοί δεν μου επιτρέπουν αυτή τη στιγμή να γονατίσω μπροστά σας.

Η Μαρία Στούαρτ τον κύτταξε με το ολοφάνετο βλέμμα της.

— Πήγαινε! τού είπε γαλλικά. Η σκιά της μητέρας σου ως ες ες προστατεύη...

Και απομακρύνθηκε για να επιβεωρήση το στράτευμα και για να πη στον καθένα λόγια που τονώνουν το φρόνημα και δίνουν τον ένθουσιασμό...

Επειτα στάθηκε επάνω σ' ένα ύψωμα που το Ίσκιωναν μερικές βαλανιδιές, ανάμεσα στις οποίες ξεχώριζε ολόλευκη, όμοια με θεική όπτασία...

Και το στράτευμα ξεκίνησε, πέρασε από μπροστά της, φωνάζοντας της με φλόγα και μ' ένθουσιασμό:

— Βασίλισσα, οι μελλοθάνατοι σε χαιρετούν...

Ο Ίουλιανός φώναζε κι αυτός τη ρωμική εκείνη κραυγή με τη δροσερή φωνή του, ενώ τα μάτια του έλαμπαν από ευτυχία.

Και πίσω του ο Τζός, ο οποίος με το πελώριο αναστήμα του ξεχώριζε απ' όλο το στράτευμα, καθώς σάλευε την πελώρια ρομφαία του πάνω απ' το κεφάλι του, κι έμοιαζε με

δαίμονα του ολέθρου.

Η τελευταίες σειρές των στρατιωτών πέρασαν μπρος απ' τη βασίλισσα. Επειτα το στράτευμα χάθηκε σιγά-σιγά μακριά...

Η βασίλισσα κύτταξε τότε ο άδειαν ο στρατόπεδο κι έπειτα με φωνή πολύ σιγανή ψιθύρισε:

— Όταν ήμουν βασίλισσα της Γαλλίας, ο θάνατος μου άρπαξε το θρόνο στην αύγή της ζωής μου... Τώρα που είμαι βασίλισσα της Σκωτίας, ποιά θα είνε η τύχη μου;...

ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΟΙ ΣΙΔΕΡΟΦΡΑΧΤΟΙ

Εν τώ μεταξύ, ο λόρδος Ρόσπεργκ με τους φίλους του και με τους μισθοφόρους που είχε συγκεντρώσει, είχε καταρτίσει ένα στράτευμα.

Χρησιμοποιώντας τον Μπόλτον ως αγγελιαφόρο είχε ζητήσει ενισχύσεις από το δούκα του Σόμερσετ κι αυτός του είχε στείλει το μεγαλύτερο μέρος των περιήμων Σιδερόφραχτων Ιππέων του, πεντακόσους καθάλλαρήςδες που, τρομεροί και απρόσβλητοι καθώς ήσαν μέσα στους θώρακές τους, μπορούσαν ν' αντιμετώπισουν ολόκληρη στρατιά.

Ο Ρόσπεργκ, μόλις έλαβε αυτή την ανέλπιστα ένιχυσι ένοιωσε τις ελπίδες του ν' αναπετώνονται... Με το στρατό του και με τους Σιδερόφραχτους του Σόμερσετ θα μπορούσε να νικήση τον Βάλτερ ντ' Αθενέλ, να έπιτεθί κατόπιν έναντιον του Μάκ Σθέν, να τον νικήση κι αυτόν και να μπη στο τέλος στο Έδιμβούργο θριαμβευτής για να καταλάβη το θρόνο της Σκωτίας. Με τις σκέψεις αυτές, αποφάσισε να δράση αμέσως.

Θα έπιτεθετο έναντιον του στρατοπέδου του Βάλτερ την ίδια κιόλας νύχτα και βριέσκοντας τον απροετοίμαστο γι' αυτή την απροσδόκητη έπιθεση, άσφαλως θα τον συνέτριβε...

Γι' αυτό, μόλις άρχισε να βραδυάζη, συγκεντρώσε γύρω του τους έπιτελείς του και διάταξε αναχώρησι.

Και το στράτευμα του φιλόδοξου και προδοτού Σκώτου ξεκίνησε μαζί με τους Άγγλους οχυμάχους του.

Ο Ρόσπεργκ είχε φορέσει την πανοπλία την οποία φορούσε και την ημέρα που παρουσιάστηκε στο ανάκτορο της Μαρίας Στούαρτ για να γίνει έκει κύριος και βασιλεύς.

Αυριο μέτριο ώρα, αναρωτιόταν, θα είμαι τάχα νικήτης;... Θα βρίσκωμιν τάχα στο δρόμο του θρόνου ή θα είμαι πτώμα παρτήμενο στο πεδίο της μάχης ή κάτι χειρότερο ακόμα σκληρότερο του Αθενέλ;...

Και προχωρούσε μαζί με τους μισθοφόρους του, μαζί με τους Σιδερόφραχτους του Σόμερσετ, πηγαίνοντας να χτυπήση τον Βάλτερ ντ' Αθενέλ.

Η πορεία διαρκούσε πέντε ώρες τώρα, όταν, ξαφνά, μεγάλη οχλοοδή άκούστηκε μακριά... από το μέρος ένο σταθμού που ο Βάλτερ ντ' Αθενέλ είχε εγκαταστήσει σ' ένα επικρατο σημείο του δρόμου...

Ο άρχηγος αυτού του σταθμού που είχε ξεκινήσει έπι κεφαλής ενός αποσπασματος για να κάνει αναγνώρισι στα περιώρη, είχε πεσει άπάνω στην εμπροσθοφυλακή του Ρόσπεργκ.

Πυροβολισμοί τάρρααν τη γαλήνη της κοιλάδας.

Ο λόρδος Ρόσπεργκ ξεστόμισε μία τρομερή βλαστήμια.

— Κατάρτι... Πολεμούν έκει κάτω... φώναζε. Αυτός ο καταραμένος ντ' Αθενέλ μας πρόλαβε λοιπόν!

Επειδή δεν είχε συναντήσει ως τη στιγμή εκείνη κανένα, φανταζόταν ότι θάπεφε άπρόοπτα στο κοιμημένο στρατόπεδο του Ιπποτου και ότι θα εξασφάλιζε έτσι μία εύκολη νίκη...

Αντι αυτού όμως, ο έχθρος του ριχνόταν πρώτος, όπως

νόμιζε. Μανιασμένος, κάλπασε τότε πρὸς τὸ μέρος τῆς συγκρούσεως.

Κατὰ διαταγὴν του, οἱ ἀνιχνευταὶ ἔβαλαν φωτιά στὸ πεδίο τῆς συμπλοκῆς γιὰ νὰ δοῦν μὲ ποιὸν ἐχθρὸν εἶχαν νὰ κάνουν.

Ἡ μεγάλες φλόγες ποὺ ξεπετάχτηκαν ἑξαφνικὰ τοῦ ἔδειξαν τότε τὸν μικρὸ ἀριθμὸ τῶν ἀντιπάλων ἀπάνω στοὺς ὁποίους εἶχε πέσει ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ του.

— Εἶνε μιά σπεῖρα ἀπὸ τσακάλια! οὐρλιάσε ὁ Ρόσπεργκ σαρκάζοντας. Καθαρίστε μου τὸ δρόμο ἀπ' αὐτά. Κι' ἔρριξε πάνω στὸ ἀπόσπασμα ποὺ τοῦ ἐμπόδιζε τὸ πέρασμα πέντ' ἑξῆς λόχους μὲ τὴ διαταγὴ νὰ τὸ κυνηγήσουν ὡς τὸ στρατόπεδο τοῦ Βάλτερ ντ' Ἀθενέλ.

Οἱ λόχοι αὐτοὶ ἔπεσαν ἀμέσως στὴ μάχη, σκορπίζοντας γύρω τους τὸ θάνατο...

Ἄν ἡ λάμψις τῆς πυρκαϊᾶς ποὺ ἀναψε ὁ λόρδος Ρόσπεργκ τοῦ ἔδειξε τὸν μικρὸ ἀριθμὸ τῶν ἀντιπάλων του, ἔκανε ἐπίσης κι' αὐτοὺς νὰ ἰδοῦν τὸν ὄγκο τῶν ἐχθρῶν τους ποὺ μεγάλωνε ὁλοένα.

Καὶ ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν.

— Χτυπάτε! Χτυπάτε! φώναζε ὁ Ρόσπεργκ. Αἷμα καὶ θάνατος...

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἄγρια διαταγὴ, οἱ τελευταῖοι στρατιῶτες τοῦ Βάλτερ ντ' Ἀθενέλ ποὺ ἀντιστεκόταν ἄκόμα, καταλαβαίνοντας πόσο μάταιη ἦταν κάθε προσπάθειά τους, ὑποχώρησαν κι' αὐτοὶ παρασυρόμενοι ἀπὸ τὸ χείμαρρο τῶν ἐπιτιθεμένων.

Ὁ Ρόσπεργκ φανταζόταν ὅτι ἔπειτ' ἀπ' αὐτὸ, τὸ στρατόπεδο τοῦ Βάλτερ ντ' Ἀθενέλ θὰ βρισκόταν στὴ διάθεσί του κι' ὅτι ὁ στρατός του, πέφτοντας μέσα σ' αὐτὸ, θὰ σκόρπιζε τὸν ὅλεθρο.

Μὰ ὁ Βάλτερ εἶχε λάθει τὰ μέτρα του.

Εἶχ' ἐγκαταστήσει προφυλακὰς καὶ στὸ στρατόπεδο τοῦ λόχου ὀλόκληροι ἀγρυπνοῦσαν.

Ἔτσι, μόλις ὁ θόρυβος τῆς μάχης ἔφτασε ὡς ἐκεῖ, ὁ τὸ στρατεύμα σηκώθηκε στὸ πόδι.

Κι' ὅταν οἱ στρατιῶτες τοῦ Ρόσπεργκ ἔφτασαν στὶς προφυλακὰς του ἔπεσαν ἀπάνω σὲ φρουροὺς ἀκοίμητους.

Οἱ στρατιῶτες τοῦ Ρόσπεργκ ἦσαν μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν πρώτη τους ἐπιτυχία καὶ τοὺς ἐσπρωχνε ἡ ἐλπίδα τῆς λείας.

Μὰ οἱ στρατιῶτες τοῦ Βάλτερ εἶχαν τὴν ἀκατανίκητη πίστι τους...

Ἡ πρώτη σύγκρουσις ἦταν τρομερή...

Οἱ λησταὶ ποὺ εἶχαν στρατολογήσει οἱ ἀντάρται Σκωτοὶ εὐπατρίδαι, ἔπεσαν ἀπάνω σ' ἕνα σιδερένιο τείχος, ἕνα τεῖχος ἀπὸ αἰχμὲς σπαθῶν...

Μὰ ἦσαν πολλοὶ κι' ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρώτη τους ὑποχώρησι, ξανάρχισαν τὴν ἐφοδο... Τὰ μουσκέτα τους, τὰ κοντάρια τους, τὰ μαχαίρια τους λυσομανοῦσαν ἀνοίγοντας κενὰ...

Οἱ προφυλακὰς τοῦ Βάλτερ ἄρχισαν νὰ κάμπτονται.

Μὰ ἔξαφνα, ἕνα τραγοῦδι ἀντήχησε, θριαμβευτικὸ κι' ἐπίσημο, ὁ παλαιὸς ὕμνος τῶν πολεμιστῶν τοῦ Ἀθενέλ, ὕμνος πολεμικὸς καὶ θρησκευτικὸς συγχρόνως...

Ἰουλιανὸς ντ' Ἀθενέλ

Οἱ Σκωτσέζοι σταμάτησαν, μαζεύτηκαν καὶ τὸ τεῖχος τῶν σπαθῶν τους κινήθηκε πάλι πρὸς τὰ ἑμπρός.

Ὁ λόρδος Ρόσπεργκ, χλωμὸς ἀπὸ λύσσα, εἶδε τότε τοὺς ὁπαδούς του νὰ ὑποχωροῦν, νὰ φεύγουν σχεδόν...

Ἡ μέρα ἄρχισε νὰ φέγγει... Κάλεσε τὸν ἀρχηγὸ τῶν «Σιδερόφραχτων» τοῦ Σόμερσετ καὶ τοῦ εἶπε δείχνοντας τοὺς Σκωτσέζους:

— Ἐκαθαρίστε τὸν τόπο ἀπ' αὐτούς...

Οἱ βαρεῖς Ἀγγλοὶ καθυλάρηδες κινήθηκαν σὲ λίγο. Τίποτε δὲν μπορούσε ν' ἀντέξῃ στὴν ὁρμὴ τους, ὅπως ἔδειχναν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισί τους... Ὁ Ρόσπεργκ θεωροῦσε πειὰ τὴ νίκη βέβαιη.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Βάλτερ ντ' Ἀθενέλ εἶχε διατάξει γενικὸ συναγερμό. Εἶχε στείλει ἀξιωματικούς νὰ προειδοποιήσουν τὴ δύναμι καὶ τίς θέσεις τῶν ἐπιτιθεμένων κι' αὐτὸς λάβαινε τώρα τὰ μέτρα του γιὰ ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐπιθεσί τους μὲ μιά γενικὴ ἀντεπιθεσί στὴν κατάλληλη στιγμή.

Οἱ πολεμιστὰ τοῦ Μελρόζ, γεναῖοι ὅσο καὶ τοῦ Ἀθενέλ, εἶχαν βγῆ κιόλας ἀπ' τὸ στρατόπεδο...

Πίσω τους ἔρχονταν τὸ πλήθος τῶν δρειῶν ξυλοκόπων ποὺ σάλευαν τὰ τεκοῦρια τους.

Οἱ τραχεῖς αὐτοὶ δρεινοί, μὲ τὰ σκοτεινὰ μάτια, μὲ τὰ δυνατὰ μέλη θ' ἀναμετριώντουσαν τώρα μὲ τοὺς μισοφόρους τοῦ Ρόσπεργκ καὶ τὸν συμμάχον τους...

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀγγλῶν Σιδερόφραχτων, περήφανος ποὺ θὰ εἶδεινε στοὺς Σκωτσέζους τὴν ἀξία τῶν ἀνδρῶν ποὺ διοικούσε, πέρασε ἄνω ἀνάμεσα στοὺς στοιχισμένους, στάθηκε στὸ κέντρο τους καὶ ὕψωσε τὸ σπαθί του.

Ἐπακολούθησε τότε κάτι σὰν τὸ ξέσπασμα τῆς καταγίδος... Πεντακόσια μαύρα ἀλογα κινήθηκαν συγχρόνως μέσα στὸ βαυπόλωτο τῆς αὐγῆς. Τὸ βρόντημα τῶν πετάλων τους ἀντήχησε σὰν σεισμός.

Οἱ Σκωτσέζοι ποὺ προστάτευαν τὸ στρατόπεδο τοῦ Βάλτερ ἀκούσαν τὴ γῆ νὰ τρέμῃ κι' ἀντίκρισαν τὸ σκοτεινὸ ὄγκο τῶν Σιδερόφραχτων.

Καὶ συνέπευαν τίς γραμμὲς τους.

Τὰ σπαθιά ὑψώθηκαν ἑτοιμα νὰ χτυπήσουν τὸν αἰετο καὶ νὰ σπάσουν!

Ἐξαφνα μιά ἐκθαμβωτικὴ λάμψις ἔξασσε τὸ βαυπόλωτο τῆς αὐγῆς... ἔπειτα ἄλλη... κι' ἔπειτα ἄλλη...

Συγχρόνως κανονιστικοὶ ἀκούστηκαν πάνω ἀπὸ μερικὸς ψηλοὺς βράχους στοὺς ὁποίους ὁ Βάλτερ εἶχε τοποθετήσει τὰ κανόνια του...

Ἄλογα καὶ Σιδερόφραχτοι κύλησαν κάτω σ' ἕνα τρομακτικὸ μπεδέμα...

Ὁ Ρόσπεργκ κι' οἱ ἀξιωματικοὶ του ποὺ θεωροῦσαν κιόλας τὴ νίκη κερδισμένη, ἄφησαν νὰ τοὺς ξεφύγῃ μιά φριχτὴ βλαστήμια...

Μὰ, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἀπὸ τὸ στρατεύμα τοῦ Βάλτερ ντ' Ἀθενέλ, ἀλαλαγμοὶ χαρὰς ἀκούστηκαν...

Ἡ ἐλπίδα εἶχε ξαναγυρίσει στοὺς γενναίους Σκωτσέζους.

Κι' ὅλοι κινήθηκαν ἀσυγκράτητοι πρὸς τὰ ἑμπρός...

Οἱ ξυλοκόποι σάλευαν ἀ-

πειλητικοὶ στὸν ἥλιο τὰ λαμπερὰ τεκοῦρια τους, πελώριοι, ἄγριοι τράθηξαν ἴσα στοὺς Σιδερόφραχτους...

Οἱ πολεμιστὰ τοῦ Μελρόζ σκαρφάλωσαν στὸ λόφο πηγαίνοντας νὰ χτυπήσουν τίς ἐπιφυλακὰς τοῦ Ρόσπεργκ. Κ' οἱ πολεμιστὰ τοῦ Ἀθενέλ θέριζαν ἐχθροὺς στὸ κέντρο τῆς μάχης...

Οἱ Σιδερόφραχτοι τοῦ Σόμερσετ, ὅσοι ἀπόμειναν ὀρθοὶ πάνω στ' ἄλογά τους, κάλπαζαν τώρα ἐδῶ κι' ἐκεῖ χωρὶς καμμιὰ τάξη, ἐνῶ τὰ κανόνια ξερνούσαν ἀπάνω τους φωτιά καὶ θάνατο.

Κι' ἄεφνα οἱ πολεμιστὰ τοῦ Ἀθενέλ ποὺ εἶχαν δεχτὴ τὴν πρώτη ἐπιθεσί, παραμέρισαν γιὰ νὰ περάσουν οἱ ξυλοκόποι.

Οἱ Σιδερόφραχτοι, ἀντικρύζοντας τὸν καινούργιο αὐτὸ κίνδυνο, προσπάθησαν ν' ἀνασυνταχθοῦν καὶ νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσουν.

— Ἐμπρός! φώναξε ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ ἦταν ἐπικεφαλὴς τῶν ξυλοκόπων.

Καὶ τότε ἐκείνοι στριφογυρίζοντας στὸν ἀέρα τὰ τρομερὰ τεκοῦριά τους, ρίχτηκαν στὴ μάχη.

Τὴν ἴδια στιγμή, τὰ κανόνια ἔπαψαν νὰ ρίχνουν, γιὰ τὴν ἐξολόκωσι καὶ Σιδερόφραχτοι εἶχαν γίνῃ πειὰ ἕνα...

Ἐπακολούθησε μιά σύγκρουσις τρομερὴ, ἀπερίγραπτη, ποὺ θυμίζει προϊστορικοὺς χρόνους.

Οἱ θάρακες κομματιαζόντουσαν κάτω ἀπ' τὰ χτυπήματα τῶν τεκοῦριων, ποὺ ὑψωνόντουσαν κι' ἔπεφταν διὰρκῶς, κι' οἱ καθυλάρηδες σωριαζόντουσαν κάτω γιὰ νὰ τοὺς ποδοπατήσουν τ' ἄλογά τους...

Κ' οἱ ξυλοκόποι χτυποῦσαν, χτυποῦσαν...

Καὶ μὲ κάθε χτύπημά τους ἔρριχναν κάτω ἕνα Ἀγγλο καθυλάρη...

Ἐπαίρναν τώρα τὴν ἐκδίκησί τους γιὰ τὸν ἐμπρησμό τοῦ πύργου τοῦ Ἀθενέλ...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας ὥρατος καθυλάρης πρόβαλε ἀπὸ τὸ λόφο ὅπου βρισκόταν τὸ πυροβολικὸ, τὸ ὁποῖο ὁ ἱδιος εἶχε διευθύνει.

Μιά μικρὴ ἀκολουθία τὸν περιστοίχιζε...

Κατέθηκε τὴν πλαγιά τοῦ λόφου, πέρασε ἀπὸ τοὺς ξυλοκόπους καὶ τοὺς Σιδερόφραχτους, φώναξε στοὺς πρώτους μιά ἐνθαρρυντικὴ κραυγὴ, χαίρετῃς τοὺς πολεμιστὰς τοῦ Ἀθενέλ μὲ τὸ σπαθί του, τοὺς ἔδειξε τὸν ἐχθρὸ καὶ τράβηξε ἴσα...

Ἀπομακρύνθηκε, καλπάζοντας πάντα, βαδίζοντας κατ' εὐθείαν στὸ μέρος ὅπου βρισκόταν ὁ λόρδος Ρόσπεργκ.

Ὁ καθυλάρης αὐτὸς ἦταν ὁ Βάλτερ ντ' Ἀθενέλ.

Ἐχοντας τὴ συναισθησὴ ὅτι οἱ στρατιῶται δὲν πρέπει νὰ ἐκθέτουν μόνοι τὴ ζωὴ τους, ζητοῦσε τώρα ἀντιπάλους ἀνταξίους του.

Σὰν στρατηγὸς εἶχε λάθει στὴν ἀρχὴ ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα γιὰ νὰ ἀποκρούσῃ τὸν ἐχθρό.

Τώρα ὅμως ξανάπαιρνε σὰν στρατιώτης τὰ δικαίωμάτα του καὶ ριχνόταν στὴ μάχη...

Ὁ λόρδος Ρόσπεργκ τὸν εἶδε νὰ προηγήται τῆς ἀκολουθίας του καὶ νὰ πλησιάζῃ πάντοτε χωρὶς κανένα ἐμπόδιο νὰ μὴ ποῖ νὰ τὸν ἀναχατίσῃ.

Εἶδε ἐπίσης τὸ μικρὸ ἀριθμὸ τῶν ἱππέων ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸν Βάλτερ καὶ τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶχε πῇ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Στέβарт Μπόλτον ξαναγύρισαν στὸ μυαλό του: «Ὁ ἱππότης ντ' Ἀθενέλ πρέπει νὰ πεθάνῃ».

«Ναί! εἶπε τώρα κι' ἐκείνος χαμογελώντας. Πρέπει νὰ πεθάνῃ... Ἐξ ἄλλου μόνος του ἔρχεται νὰ ζητήσῃ τὸ θάνατό του».

Φώναξε τὸν ἱπποκόμο του, τοῦ ἔδειξε τὸν ἱππότη καὶ τοῦ ψιθύρισε μερικὰ λόγια.

ἔπειτα γύρισε πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ ἐπιτελείου του καὶ τοὺς εἶπε:

— Κύριοι, νὰ αὐτὸς ὁ φανφαρόνος ἱππότης Βάλτερ ντ' Ἀθενέλ, ὁ φίλος τῆς Στούαρτ... Πρέπει νὰ τὸν σκοτώσουμε, νὰ τὸν νικήσουμε...

Ὅταν αὐτὸς ἔξαφνιστῇ, ἡ ὑπερήφανη Μαρία θὰ ὑποχωρήσῃ, στὶς δικαίαις ἀπαιτήσεις μας.

— Ἀπάνω στὸν Βάλτερ ντ' Ἀθενέλ! φώναξαν οἱ ἀξιωματικοί.

Καί, ἀφοῦ σπηροῦνισαν τ' ἄλογά τους, ὤρμησαν ἐναντίον του, ἀνυπομονώντας νὰ τὸν σκοτώσουν.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἱπποκόμος τοῦ λόρδου Ρόσπεργκ εἶχε συγκεντρώσει γύρω του μερικὸς καθυλάρηδες καὶ τοὺς εἶνε διαταγές...

Ὁρμησαν σὲ λίγο κι' αὐτοί, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, σιωπηλοί, μὲ τὰ φλογερά τους βλήματα καρ-

φωμένα ἀπάνω στὸν ἱππότη ντ' Ἀθενέλ, ἀφήνοντας στοὺς ὀρμητικούς ἀξιωματικούς τὴ φροντίδα νὰ τοὺς ἀνοίξουν τὸ δρόμο.

Ὁ ἱπποκόμος τοῦ Ρόσπεργκ τοὺς εἶχε πῇ: «Θὰ πάρετε

ἐνὸς χρόνου μισθοὺς ὁ καθένας σας ἂν ὁ ἱππότης ντ' Ἀθενέλ σκοτωθῇ ἀπὸ τὰ χτυπήματά σας».

Καί, ἀνοισθητοὶ σὲ ὅλα, μὴ βλέποντας πειὰ τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο τὸν Βάλτερ, κάλπαζαν ἐναντίον του μὲ μιά ἄγρια χαρὰ ποὺ μεγάλωνε ὅσο τὸν πλησίαζαν.

Ἐνα χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλιά τοῦ λόρδου Ρόσπεργκ.

Ἡ ἀσυγκράτητὴ ὁρμὴ τῶν ἀξιωματικῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν περιστοίχιζαν πρὸ μίας στιγμῆς, τὸν ἀσφάλιζε τώρα ἀπὸ τὴν τιμωρία ποὺ ἤθελε νὰ τοῦ ἐπιβάλῃ ὁ ἱππότης.

Πενήντα σπαθιά ἦσαν ἀντιμέτωπα μπροστὰ στὸ σπαθί τοῦ Βάλτερ.

— Κι' ἂν ἀκόμα οἱ ἀξιωματικοί μου δὲν καταφέρουν νὰ τὸν σκοτώσουν, εἶπε μὲ βεβαιότητα, θὰ τὸν σκοτώσουν αἱ ἀνθρώποι τοῦ Πάτρικ.

Ὁ Πάτρικ ἦταν ὁ ἱπποκόμος του.

... ..

Ὁ ἥλιος εἶχε ἀνατεῖλει... Φαίνονταν σὰν νάθελε νὰ φωτίσῃ τὴν πάλιν τῶν δύο ἀρχηγῶν.

Αὐτὴ τὴν ἐνδοξὴ κι' ἀδυσώπητὴ πάλιν, ὁ ἱππότης ντ' Ἀθενέλ, μέσα στὶς φλέβες τοῦ ὁποῖου ἔθραξε τὸ ἥρωικὸ αἷμα τῆς νεότητός του, τὴν ἤθελε.

Μὰ ὁ ἀντίπαλός του;

Ὁ Βάλτερ ντ' Ἀθενέλ εἶδε τὸ λόρδο Ρόσπεργκ περιστοιχισμένο ἀπὸ τὴν φρουρά ποὺ εἶχε κρατήσῃ κοντὰ του σὲ περίπτωσι ποὺ οἱ ἀξιωματικοί του δὲν θὰ κατάρθωναν νὰ συγκρατήσουν τὴν ὁρμὴ του.

Εἶδε τὸν ὄμιλο τῶν εὐπατριδῶν καὶ τὸν ὄμιλο τῶν στρατιωτῶν καὶ φάνηκε σὰν νὰ μάντεψε τὸ σκοπὸ τους, γιὰ τὴν σταμάτησι τοῦ ἀλόγου του καὶ περιμένε νὰ τὸν φτάσουν οἱ ἀκόλουθοί του.

Τότε ὁ Βάλτερ, δείχνοντας τοὺς ἐκείνους ποὺ ἤθελαν νὰ τὸν σκοτώσουν, τοὺς εἶπε:

— Πρέπει νὰ περάσουμε ἀνάμεσά τους!

Ἀμέσως οἱ ἀκόλουθοί του σπιροῦνισαν τ' ἄλογά τους καὶ ρίχτηκαν ἀπάνω στοὺς ἀξιωματικούς τοῦ Ρόσπεργκ.

Ὁ Βάλτερ ντ' Ἀθενέλ, καταφέροντας τρομερὲς σπαθιὰς δεξιὰ κι' ἀριστερά, ξεκαθάριζε ὁλοένα τὸ δρόμο του.

Δὲν εἶχε παρὰ ἕνα σκοπὸ: νὰ φτάσῃ τὸ λόρδο Ρόσπεργκ, τὸν προδότη, τὸ σύμμαχό τῶν Ἀγγλῶν.

Μὰ ἔξαφνα εἶδε καμμιὰ δεκαριά ἀντρες νὰ τὸν περικυκλώνουν.

Δὲν ἦσαν πειὰ οἱ ἀξιωματικοί μὲ τίς λαμπρὲς στολές, μὲ τὴ φλογερὴ ὁρμὴ ποὺ ἤθελαν ν' ἀναμετρηθοῦν μαζί του ἀπὸ μπροστὰ...

Ὁχι... Ἐβλεπε φυσιογνωμίες ἄγριες, στρατιῶτες μὲ μαχαίρια ποὺ ἤθελαν νὰ τὸν χτυπήσουν ὑπουλά καὶ προδοτικά...

— Ὡ! Ὡ! ἔκανε ὁ Βάλτερ, ἀντικρύζοντας τοὺς. Βλέπω ὅτι ὁ προδότης λόρδος χρησιμοποιοῖ καὶ δολοφόνους!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Πάτρικ, ὁ ἱπποκόμος τοῦ Ρόσπεργκ, γλιστρώντας κρυφὰ ἀπὸ πίσω τοῦ, τοῦ κατάφερε μὲ τὸ τεκοῦρι του ἕνα χτύπημα στὴ βάση τῆς περικεφαλῆς του.

Ὁ Βάλτερ κλονίστηκε...

Αὐτὸ περίμεναν κι' οἱ δολοφόνους...

Βλέποντας τὸν ἱππότη ζαλισμένο ἀπὸ τὸ χτύπημα, ἀνέκανο ν' ἀμυνθῇ, ἔκρινε νὰ ριχτοῦν ὅλοι μαζί ἀπάνω του καὶ νὰ τὸν ἀποτελειώσουν...

Μὰ δὲν πρόφτασαν...

Γιὰ τὴν ὁ Βάλτερ κλονίστηκε ἀπὸ τὸ χτύπημα, ἀνταβλήθηκε ὡστόσο ἀμέσως...

Καὶ τὸ σπαθί του, διαγράφοντας ἕνα τρομερὸ κύκλο, ἔπεσε ἀπάνω στὸν Πάτρικ, ὁ ὁποῖος ἐκείνη τὴ στιγμή ἔτοιμαζόταν νὰ τὸν μαχαίρῳσῃ...

Τὸ κράνος τοῦ ἱπποκόμου τινάχτηκε ἀπὸ τὸ χτύπημα καὶ τὸ κεφάλι του παρουσιάστηκε πλημμυρισμένο σὲ αἷμα...

Ὁ Βάλτερ γύρισε τότε πρὸς τοὺς ἄλλους δολοφόνους. Τὸ ἄλογό του, καθὼς τοῦ τράβηξε ἀπὸ τὸν ὅλκον τὸ χαλινάρι, ἔπεσε ἀπάνω σ' ἕνα ἀπ' αὐτούς. Καί, πρὶν ἐκεῖνος προφτάσῃ νὰ σηκώσῃ τὸ χεῖρ του, τὸ σπαθί τοῦ ἱππότη τῆς βασιλείας χάθηκε μέσα στὸ στήθος του.

Μὰ τότε οἱ ἄλλοι δολοφόνοι τοῦ ρίχτηκαν ὅλοι μαζί ἀπ' ὅλες τὲς μεριές.

Ὁ ἱππότης δὲν ἔθελε τίποτε ἄλλο ἀπὸ σπαθιά ποὺ στριφογυρίζαν γύρω του.

Μὲ τὸ ἀριστερὸ χεῖρ κρατοῦσε τὸ ἄγκυρικό του καὶ μὲ τὸ δεξιὸ τὸ σπαθί του.

Τὸ πρόσωπό του περικεφαλαιῶς τοῦ εἶχε πέσει. Ὁ θώραξ του, ραϊσμένος σὲ πολλὰ σημεία, ἀντήχουσε σὰν τὸ ἄμυνι κάτω ἀπ' τὸ σφυρί.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

*Η Ντανιέλ Νταριέ, η οποία εξερίχθη σε μία από τις μεγαλύτερες θεντέττες του κινηματογράφου, στο φιλμ «Η δεσποινίς μητέρα μου».

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

*Η Αμερικανίς θεντέττα Μπέττυ Νταϊθις στο νέο φιλμ «Σηραδεμένες γυναίκες».

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΕΘΑΝΕ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ...

ΤΟΥ Ζ. ΛΙΠΠΙ

ΤΟ περασμένο καλοκαίρι έμεινα μερικές εβδομάδες σ' ένα χωριό της Έλιγολάνδης. Αλήθεια, τί γραφικό που ήταν εκείνο το χωριουδάκι!

Το κακοχτισμένο λιμανάκι του ήταν τόσο μικρό, που μόλις χωρούσε δέκα ψαρόβαρκες. Ο μοναδικός δρόμος του ήταν απόκρημνος σάν κοίτη χειμάρρου. Και ψηλά, στην απόκρημνη ακτή, στο πρώτο ισοπέδωμα, ύψωνόταν ή εκκλησία του χωριού, ένα χτίριο γοτθικού ρυθμού, ο περίβολος του οποίου ήταν και νεκροταφείο.

Από το ύψηλο εκείνο μέρος, έβλεπε κανείς κάτω το απέραντο πέλαγος, στο οποίο έγινε, κατά τον πόλεμο, η περίφημη αγγλογερμανική ναυμαχία.

Στο χωριουδάκι εκείνο, έμεινα ως τα τέλη Σεπτεμβρίου. Ένα χαμηλό σπίτι, με τοίχους κάτασπρους από τον ασθέστη, ήταν η κατοικία μου.

Καθισμένος στο μεγάλο παράθυρο που έβλεπε προς το πέλαγος, ρέμβαζα ή έγραφα στίχους που μου έnéπνεε ή άγρια όμορφη της θάλασσας και των θράνων.

Αλλά δεν μπορεί να γράφει πάντα κανείς στίχους. Πολύ συχνά συνήθιζα να κάνω τον περίπατό μου στ' άκρογιάλι, έχοντας δεξιά μου τη μεγαλοπρεπή απόκρημνη ακτή, κι άριστερά μου κάτι απέραντες ξέρες, γεμάτες άμμο, σηματοδμενες μονάχα εδω κι' εκεί από μαύρους θράχους.

Γα μέρη εκείνα ήσαν παντέρμηνα.

Όλη την ήμέρα, μόλις άλλαζα δυο-τρεις χαιρετισμούς με τίποτε θαλασσινούς. Ήμουν ο μόνος σχεδόν περιπατητής του μέρους εκείνου, από το οποίο ξαναγύριζα κάθε θράδυ με τις τσέπες μου γεμάτες κοχύλια και καθούρια.

Αυτή ήταν ή άγαπημένη μου εκδρομή.

Όταν όμως ήταν κακοκαιρία, έπαιρνα το δρόμο του χωριού και, πηγαίνοντας ως το νεκροταφείο, καθόμουν εκεί σέ κανένα πάγκο, πίσω από τη μικρή εκκλησία, για να μη με χτυπή ή δυνατός άέρας.

«Ω! τί όραιο μέρος!... Μέρος γεμάτο θλίψη και κατάλληλο για όνειροπολήσεις...»

Ψηλά στον ούρανό, όπου τρέχανε τα σύννεφα, ώρθωνόταν ή μυτερή και γυμνή κορυφή του καμπαναριού... Μερικά κοράκια που φώληζαν εκεί άπάνω, έφευγαν και ξαναγύριζαν κρώζοντας. Και ό ίσκιος των πτερών τους γλυστρουσε έπάνω στους τάφους, τους πνιγμένους μέσα στα άγριόχορτα.

Τό δειλινό, προπάντων, όταν έβλεπα, ανάμεσα από τα ξερά κλαδιά μιάς γέρικης άχλαδιάς, τον ήλιο να γέρνει προς τη δύση ματωμένος, τό άγριοπό εκείνο νεκροταφείο γέμιζε την καρδιά μου με μιά απέραντη θλίψη.

Ένα τέτοιο θράδυ, τριγυρνώντας ανάμεσα στους τάφους, διάβασα πάνω σ' ένα σταυρό, καινούργιο ακόμα, την ακόλουθη έπιγραφή:

ΜΑΙΡΗ ΝΤΙΕΜΠΑ.Υ.
Πέθανε στη θάλασσα
έτων 19

20 Δεκεμβρίου 1914

Πέθανε στη θάλασσα!... Ένα τόσο νέο κορίτσι!... Μά ή γυναίκες δεν μπαίνουν ποτέ στις ψαρόβαρκες... Πώς έγινε αυτό τό δυστύχημα;

— «Ε, κύριε, άκουσε έξαφνα μιά φωνή χοντρή πίσω μου. Βλέπεις τον τάφο της δυστυχισμένης Μαίρης...»

Γύρισα και είδα ένα γέρο ναύτη με ξύλινο πόδι.

— Ναι, του άπάντησα...

— Θέλεις να μάθης πώς πέθανε τό δυστυχισμένο αυτό κορίτσι; Άκουσε, να σου διηγηθώ την ιστορία του...

— Πρώτα-πρώτα, πρέπει να σάς πώ, άρχισε να μου λέη ό γέρο ναύτης, ότι ό πατέρας της Μαίρης, ό Πέτρος Ντιεμπαύ, ήταν ένας παλιός ναύτης και καλός μου σύντροφος. Όταν κηρύχτηκε ό πόλεμος, τον έπληραν σ' ένα θωρηκτό θά τον ακολουθούσα κι' έγώ μ' όλα μου τά γηρατειά. Ό Πέτρος όμως, που είχε όλα τά μέλη του γερά, έπρεπε να υπηρετήση την πατρίδα.

Μά, έξαφνα, τότε πέθανε ή γυναίκα του κι' ή κόρη του έμεινε όλομόναχη.

Φυσικά, αφού εκείνος θαλασσόδερνε πολεμώντας για την πατρίδα, έγώ, ό παλιός του σύντροφος, έπρεπε να φυλάξω την κόρη του.

Ήταν μιά χαριτωμένη κοπέλλα, γεμάτη νοστιμάδα και κουράγιο. Είχαμε γίνει δυο άχώριστοι σύντροφοι. Μας έωνε ή ίδια άγωνία, γιατί ξέραμε ποιά θά εινε ή τύχη του Πέτρου.

Πέρασαν από τότε πολλές μέρες. Ό πόλεμος όλοένα γινότανε και πιο φριχτός. Κι' έξαφνα, μάθαμε ότι τό πολεμικό όπου υπηρετούσε ό Πέτρος, τινάχτηκε στον άέρα. Αποτομέρειες δεν μάθαμε ποτέ. Άλλοι λένε ότι χτύπησε σέ θράχο κι' άλλοι ότι τό χτύπησε τορπίλλα. Τό βέβαιο εινε ότι ό Πέτρος δεν ξαναφάνηκε. Τόν καταπνιξε ή θάλασσα.

Ή Μαίρη ώρφάνεψε κι' εινε περιττό να σάς πώ ότι έβαλα όλα μου τά δυνάτα για ν' άντικαταστήσω τον πατέρα της.

Τό κακόμοιρο τό κορίτσι!... Τά μάτια του ήσαν πάντα ύγρά. Στόν ύπνο του, τ' άόρα του χείλη έπρόφεραν πάντα: «Πατέρα μου! Πατέρα μου!»

Ήταν άπαρηγόρητο... Και ξέρετε, κύριε, για ποιά ατία;

Για μιά ιδέα που έβγαυ εδω ή γυναίκες...Νομίζουν ότι για να μην ύποφερη μιά ψυχή ως την ήμέρα της κρίσεως, πρέπει τό κορίτσι ν' αναπαύεται στο ιερό χωμα της γής.

Άδικα της έλεγα και της έανάλεγα: «Δεν πειράζει αν τον καταπνιξε ή θάλασσα, αφού πέθανε για την» πατρίδα».

Έκείνη έθαζε τά χέρια της στα μάτια της κι' έκλαιγε, έκλαιγε άπαρηγόρητα.

Όταν την έβλεπα, την έύρισκα στους άγριους θράχους της άκρογιάλιας.

Έγώ άνησυχούσα. Ήταν άδύνατον να την προσεχω με τό ξύλινο πόδι μου.

Έτσι, μιά νύχτα, που φυσούσε άγρια κι' ή θάλασσα άφρίζε μανιασμένη, την έχασα πάλι...

Κυττάω εδω, κυττάω εκεί, πουθενά ή Μαίρη.

Τρέχω στο άκρογιάλι, φωνάζω, ξελαρυγγιάζομαι... Τιποτε...

Ή Μαίρη δεν άπαντούσε, δεν φαινόταν πουθενά...

Δεν ύπήρχε άμφιβολία πώς την είχαν σκεπάσει τά κύματα, ή τρικυμία. «Α! τί νύχτα πέρασα, κύριε... Στην ηλικία που είμαι, γέρος θαλασσόλυκος, έκλαιγα σάν μωρό παιδί!...

Κατά τά χαράματα, όταν ή θάλασσα άρχισε να χαμηλώνη, ύόρθηκα άπάνω στα θράχια, ζητώντας τη Μαίρη.

Και τη θρήκα, εξακολουθώσε ό γέρος με σβυσμένη φωνή, τη θρήκα έπάνω σ' ένα θράχο σκεπασμένη με φύκια.

Εκεί, ή γεινναία μικρούλα, θάλεποντας ότι τά κύματα άνέβαιναν και την έζωναν από παντού, έτοιμάστηκε να δει χτή τό θάνατο. Είχε δέσει μάλιστα τά φουστάνια της, κύριε, κάτω από τά γόνατά της, από σεμνότητα και είχε δέσει τά μακρύα της μαλλιά άπάνω στο θράχο για να μη την πάρουν τά κύματα και για να τη θρούμε δεμένη εκεί και να τη θάψουμε στο χωμα.

Ό γέρο ναυτικός σώπασε.

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

«Έλεγε κανείς ότι φοδέρριζε τά κύματα

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΙΔ'.

Ή γυναίκα της Σκοπέλου εινε κάπως έξευρωπαϊσμένες. Μά πολλές, στα χωριά του έσωτερικού του νησιού, έχουν διατηρήσει τά κοστούμια τους που εινε πολύ περιέργα. Φορούν ένα μακρύ χιτώνα από άσπρο βαμβάκερο ύφασμα που άρχίζει από τό λαιμό και καταλήγει στα πόδια, κεντημένο με μετάνι κόκκινο. Από πάνω φορούν δυο χιτώνα που φτάνει ως τά γόνατα με πλατεία μανίκια κεντητά. Τέλος πάνω από όλα αυτά, ένα κοντογούνι με μανίκια που φτάνουν στον άγκώνα.

Από πίσω τό θέαμα εινε πολύ χονδροειδές, γιατί έτσι ή μέση άνεβαίνει πολύ και βρίσκεται κάτω από τις ώμο-πλάτες.

Όλη αυτή ή ράτσα εινε πολύ άλβανική, όπως σέ όλα τά νησιά που βρίσκονται κοντά στη Θεσσαλία, και μόνο στο λιμάνι συναντά κανείς μερικούς Έλληνες κατοίκους. Σ' αυτούς τους Άλβανούς, οι άντρες, ή γυναίκες, ακόμα και τά παιδιά, έχουν μαλλιά μαύρα σάν τό κάρθουνο.

Τό έσωτερικό της Σκοπέλου εινε λιγώτερο άγριο από της Σκιάθου και στις πρώτες βουνοπλαγιές πίσω από την πόλη, βλέπουμε καλλιεργημένα χωράφια με στάρια και με καλαμπόκια, καθώς και άμπελεια, που έπαρκοϋν όχι μόνο για την κατανάλωση των κατοίκων, αλλά και περισσεύουν για να γίνεται έξαγωγή.

Άλλοτε, φαίνεται, ότι ή Εύβοια και τά νησιά αυτά άνηκαν στους Ένετούς, τά Ιταλικά καράβια συχνάζαν στη Σκόπελο. Μά τώρα δεν βλέπει κανείς παρά μερικά ελληνικά σκακολέβια που μεταφέρουν τά έγχώρια προϊόντα στη Σύρο και στον Πειραιά.

Τό έσωτερικό του νησιού καταλαμβάνεται σχεδόν έξ έ-λοκληρού από ένα ξερό βουνό, τό όρος Ντελφί, του οποίου ή κατηφοριές πέφτουν σχεδόν κατακόρυφα στη θάλασσα προς τη δεξιά πλευρά του, σχηματίζοντας ένα είδος λιμανιού που τό λένε Πάνορμος.

Αυτό τό άγριο μέρος κατοικείται από μερικούς φτωχούς ψαράδες. Στο βόρειο μέρος, ένα χωριό χιλίων διακοσίων κατοίκων, ή Γλώσσα, αποτελεί τό κέντρο μιάς μικρής περιοχής καλλιεργημένης με δημητριακούς καρπούς και μ' άμπελεια.

Ή γυναίκες φορούν τό κοστούμι που ανέφερα παραπάνω. Οι άντρες φορούν ένα είδος χιτώνα χωρίς μανίκια, χρώματος βαθείου, του οποίου τό κάτω μέρος εινε γαυρισμένο με κόκκινο σειρήτι, μιά πλατεία ζώνη και κοντοβάκι.

Εινε κι' αυτοί άλβανικής καταγωγής και ζουν παράμερα από τους Έλληνες.

Από τη μικρή πλατεία που εινε μπροστά στην εκκλησία, αντικρύζει κανείς τη Σκιάθο και τη μεγαλοσειρά του Πηλίου, στη Θεσσαλία. Έξ' άλλου, αυτά τά νησιά φαίνεται πώς ήσαν ένωμένα με τη Θεσσαλία και χωρίστηκαν κατά-πιν κατακλυσμών που έγιναν στους προϊστορικούς χρό-νους.

Στό κάτω μέρος του χωριού, κοντά σέ μιά μικρή άκρο-γιαλιά δειντόφυτη, βλέπει κανείς δυο παλιούς ένετικούς πύργους, παρατηρητήρια άσφαλώς, τά οποία ανήγγελλαν τά πλοία που έφθαναν από τό βάθος του κόλπου της Θεσσαλονίκης.

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Του Γάλλου περιηγητού και συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ, ό οποίος έπεσκέ-φθη τη χώρα μας κατά τά έτη 1861—1868—1874)

Όσο για τον πύργο της Σκοπέλου, αποτελείται από δυο οχυρά περιτειχίσματα, με τετράγωνους πύργους αρκετά ψηλούς. Ένα τείχος με έπάλξεις, κατεβαίνοντας από την παραλία έμπόδιζε τον έχθρο να παρακάμψη το φρούριο και να τό απομονώσει από την πόλη.

Έτσι ό έχθρος, ύποχρεωμένος να περάση από μιά στενωπό που χωρίζει τον πύργο από τό βουνό, βρίσκεται αποκλεισμένος από τη θάλασσα, τό μόνο του καταφύγιο, κι' έκτεθειμένος στη βροχή των βράχων που οι άμυνόμενοι κατρακυλούσαν έναντιόν του.

Χάρης σ' αυτή τη θέσι του, ό πύργος της Σκοπέλου άντετάχθη αποτελεσματικά κατά των Γενουαίων και των Τούρκων και οι Έλληνες που κατέφυγαν εκεί, κατά την Έπανάσταση, ούτε έναχλήθηκαν καν, γιατί οι Ιούρκοι, θεωρώντας τον πύργο άπόρρητο, ούτε τόλμησαν να τους έπιτεθούν.

Ή ιστορία της Σκοπέλου εινε άρχαιότατη. Όχι μόνον άνάγεται στο μεσαιώνα, αλλά και στην αρχαιότητα, γιατί άπετέλεσε θέμα ένός από τους σπουδαιότερους λόγους του Δημοσθένους. Εινε αλήθεια ότι ό Λιβάνιος, που εινε σχεδόν σύγχρονος, ισχυρίζεται ότι ό λόγος αυτός δεν εινε του Δημ. θένους. Εινε επίσης αλήθεια ότι ό λόγος αυτός, παρ' όλο τό άριστοτεχνικό ύφος του, δεν έσωσε τό νησί από τά νύχια του Φιλίππου του Μακεδόνα, ό όποιος τό διεκδικούσε.

Αυτό πρέπει να μας χρησιμεύση ως μάθημα, συμπεράνε ό δημοδιδάσκαλος που μας χρησίμευε ως οδηγός, για να μας διδάξη ότι εινε προτιμότερο να ένεργοϋμε παρά να μιλάμε. Ένα καλό τουφέκι εινε προτιμότερο από έναν ώραιο λόγο.

Και, τελειώνοντας αυτά τά λόγια, έκλεισε με σημασία τό μάτι του προς τό μέρος των τουρκικών έπαρχιών της Θεσσαλίας.

Ό πύργος άρχιτεκτονικώς δεν παρουσιάζει τίποτε τό ένδιαφέρον. Τό μόνο περίεργο που βλέπουμε εκεί εινε δυο άνάγλυφες πλάκες έντειχισμένες σ' έναν από τους τοίχους του περιτειχίσματος: ή μιά παριστάνει ένα σταυρό με μιά ήμισέληνο από πάνω και με διάφορους χαρακτήρες ελληνικούς που δεν μπορούμε να τους διαβάσουμε.

Σηκώνοντας την άγκυρα, περνάμε από τό στενό κανάλι που χωρίζει τη Σκόπελο από την Άλόννησο. Ένα μικρό χωριό άγριο χωρίς σπήτια και σχεδόν άκατοίκητο, περιτοιχισμένο από νησάκια όπου συχνάζουν ψαράδες, οι οποίοι πάνε εκεί για κοχύλια.

Παραπλεύουμε κατόπιν τις άκτες της νήσου Σκύρου κι' εισχωρούμε στον όρμο του Αγίου Γεωργίου, που ένα μεγάλο βραχώδες νησάκι του φράζει την είσοδο, αφήνοντας δυο περασμάτια δεξιά κι' άριστερά, πολύ δύσκολα και τά δυο.

Ή Σκύρος εινε ή μεγαλύτερη από τις βόρειες Σποράδες και σήκει στην έπαρχία της Καρούσης. Αν και πιο μεγάλη από τη Σκόπελο, έχει ωστόσο λιγώτερος κατοίκους, γιατί τό έδάφός της εινε βραχώδες και δύσκολο καλλιέργητο.

Τό κυριότερο χωριό, ή έδρα της κοινότητας που βρίσκεται σέ δυο λευγών απόστασι από την ακτή προς τό βορρά, έχει έμφανισι φτωχική και άθλια.

Ένα είδος ισθμού, χαμηλώματος του έδάφους που πάει από τη μιά άκρη ως την άλλη, χωρίζει τη Σκύρο στα δυο και την κάνει να φαίνεται σαν δυο νησιά, καθένα από τά οποία έχει τό βουνό του και τους χειμάρρους του.

Τό βουνό του Προφήτη Ήλια ύψους όκτακοσίων μέτρων περίπου και του οποίου άνεβαίνουμε τις πρώτες πλαγιές, εινε σκεπασμένο από μυρτιάς, βελανιδιές και ροδόδαντες.

Στην κορυφή του βουνού, στο φρούι του οποίου βρί-

σκοντάι τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ Ἀγίος Γεώργιος, εἰν' ἕνα μοναστήρι ὅπου πέντ' ἔξη μοναχοί, ἀγράμματοι καὶ ἄρπαγες, ζοῦν ἀπὸ τῆ δεκάτῃ τὴν ὁποία συγκεντρώνουν καὶ προπάντων ἀπὸ τὰ ἄρκετὰ ποσὰ πού τοὺς προμηθεύει μιά ἀσπυροκαλιμένη εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Γεωργίου. Ὅσοι πάνε νὰ προσκυνήσουν τὴν εἰκόνα, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ριζοῦν κ' ἕνα νόμισμα στὸ κουτί πού βρίσκεται μπροστά σ' αὐτή. Ἀλλοιῶς κινδυνεύουν νὰ τοὺς κἀνῃ ὁ Ἀγίος νὰ στραβοπατήσουν καὶ νὰ σπάσουν κανένα πόδι, κανένα χέρι ἢ καὶ τὸ κεφάλι τοὺς ἀκόμα.

Αὐτὸ τοῦλάχιστον λέει ἕνας θρύλος πού ἀσφαλῶς τὸν δημιούργησαν οἱ ἴδιοι οἱ μοναχοί.

Ἀπ' ὅλες τὲς μεριές, βλέπουμε στὲς πλαγιές τοῦ βουνοῦ κοπάδια ἀπὸ κατσίκες πού τρῶνε τὰ φύλλα τῶν δεινυλίων, ἀφανίζοντας τὴ βλάστησι κ' ἀπογομνώνοντας τὸν τόπο.

Στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Κοχίλα βρισκόταν κατὰ παράδοσι ὁ τάφος τοῦ Θησέως, πού σκοτώθηκε στὴ Σκύρο, πέφτοντας σ' ἕναν γκρεμὸ κατὰ τὴ διάρκειά ἑνὸς περιπάτου του.

Ἐκεῖ, οἱ Ἀθηναῖοι, ὀδηγοῦμενοι ἀπὸ ἕναν ἀετὸ, ξαναβρῆκαν τὰ ὀστά του, πού τὰ μετέφεραν μὲ μεγάλη πομπὴ καὶ τὰ ἔθαψαν στὸ Θηρεῖο, αὐτὸν τὸν ὠραιότατο ναὸ πού πρωτοβλέπει ὁ ταξιδιώτης ἀνεβαίνοντας ἀπ' τὸν Πειραιᾶ στὰς Ἀθήνας.

Βλέπουμε καὶ τώρα ἕναν ἀετὸ πού πλανιέται μεγαλοπρεπῆς πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας, μὰ δὲν τὸν ὀδηγεῖ πιὰ πρὸς τὸν τάφο ἑνὸς ἥρωος τὸ ἐνστικτὸ τοῦ τοῦ βασιλέως τῶν αἰθέρων. Οἱ μεγάλοι κύκλοι πού διαγράφει κατεβαίνοντας σιγά-σιγά, μὲ μιά ἀνεπαίσθητη κίνησι τῶν φτερῶν του, ἔχουν χωρὶς ἄλλο ὥς σκοπὸ κάποιον δυστυχισμένο λαγὸ πού πλανιέται ἀνάμεσα στοὺς θάμνους.

Πρὸ τῆς ὑποδουλώσεως στοὺς Τούρκους, ἡ Σκύρος ἀνῆκε στοὺς φράγκους δούκας τῆς Νάξου καί, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ὕψωσε ἐκεῖ, κατὰ τὸ 1353, γιὰ ν' ἀμύνεται ἐναντίον τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Τούρκων, ὀχυρώματα τῶν ὁποίων διακρίνονται ἀκόμα τὰ ἵχνη.

Ὁ δήμαρχος ἤθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ στὴν ἀνατολικὴ πλαγιά τοῦ βουνοῦ γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ τὰ λατομεῖα τοῦ μαρμάρου, τὰ ὁποία ἐκμεταλλεύοντοσαν οἱ ἀρχαῖοι.

Μὰ ὁ περίπατος αὐτὸς πού θὰ βαστοῦσε τέσσερες περὶπου ὄρες σ' ἕνα μέρος ἄγρο, δὲν μᾶς ἐνθουσίαζε καθόλου καὶ ἀρνήθηκαμε νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε, πρὸς μεγάλη του δυσἀρεσκεία.

Περάσαμε τὸ τέλος τῆς ἡμέρας στὴ γέφυρα τοῦ «Αἰακίου» κυττάζοντας τὸν κύκλο αὐτῶν τῶν ἔρημων καὶ μελαγχολικῶν βουνῶν κ' αὐτὸ τὸ φτωχὸ χωριὸ χαμένο στὴ μέση τῆς θάλασσας, χωρὶς τακτικὲς ἐπικοινωνίες μὲ τὰ γειτονικά λιμάνια, ἀπομακρυσμένο ἀπ' τὸν κόσμο.

Σιγά-σιγά, τὰ φῶτα πού ξεχώριζαν ἀπάνω στὴν κορυφὴ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου χάθηκαν, ἡ ζωὴ ἔσθυσε καὶ μιά μολυβένια σιωπὴ ἀπλώθηκε σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ γωνία τῆς γῆς.

XIX

Ἡ Κύμη.— Ἡ κίνησις τοῦ λιμανιοῦ.— Ἡ ἀμπέλια καὶ τὰ κρασιά τῆς Εὐβοίας.— Ἡ ἐρήμωσις τοῦ τόπου.— Πυρκαῖα ἑνὸς δάσους.— Ἐφαίει ἡ κυβερνήσις.— Τὰ πλοῖα τῶν μεταλλείων.— Καφές, σερβιρισμένος ἀπὸ τὸν... Ἀχιλλέα.— Ἀφίξις στὲς Θερμοπύλες.

Πρωτὶ-πρωτὶ, ξεκινήσαμε τραβώντας γιὰ τὴν Εὐβοία, ἀπὸ τὴν ὁποία μᾶς χωρίζε μιά ἀπόστασις εἰκοσιπέντε μιλίων, τὰ ὁποία διανύσαμε σὲ τρεισὶ ἡμέραι.

Πλησιάζοντας, βλέπουμε ἕνα ὁροπέδιο πού δεσπόζει τῆς ἀκτῆς κ' ἀπάνω σ' αὐτὸ τὰ λευκά σπίτια τῆς Κύμης περιστοιχισμένα ἀπὸ περιβόλια καὶ χωράφια.

Στὴν προκυμαία, μερικά σπίτια, δυὸ καφενεῖα, δυὸ μαγαζιά, ἀποτελοῦν ἕνα εἶδος προστατείου πού ἐπικοινωνεῖ μὲ τὴν πόλι, χάρις σ' ἕνα μονοπάτι.

Ἡ Κύμη, λόγῳ τῶν ἀκατονιστῶν σπιτιῶν τῆς καὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν περιβο-

λίων τῆς, καταλαμβάνει μεγάλη ἔκτασι, ἀν καὶ ἔχει μόλις 5.000 κατοίκους.

Μεγάλῃ κίνησι καὶ ζωὴ θαύμασε σ' αὐτὴ, ἐν ἀντίθετον πρὸς τὴν ἀδράνεια τῶν νησιῶν πού ἐπισκεφτήκαμε.

Ἀπ' ὅλες τὲς μεριές ἔφθαναν χωρικοί, σπρωγόμενοι μπροστὰ τοὺς μικρὰ ἄλογα, φορτωμένα μὲ ἀσκία χυμῶν κρασί.

Στὲς πόρτες τῶν παλυάριθμων μαγαζιῶν συζητοῦν κ' ἔκλειναν συμφωνίες. Καρaboκύρδες πού τοὺς ἀνέγνωριζε κανεὶς ἀπὸ τὲς βράκες τοὺς, ἔκαναν καλωσόριον.

Ἡ Κύμη ὀφείλει αὐτὴ τὴν ἐμπορικὴ τῆς κίνησι στὸ ὅτι εἶνε τὸ μόνο λιμάνι τῆς ἀνατολικῆς Εὐβοίας. Ἐστὶ ἀπὸ τὸ κέντρο συγκεντρώσεως ὅλων τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων τῆς πλευρᾶς αὐτῆς.

Πολυάριθμα καὶ μεγάλα χωριά φαίνονται στοὺς λόφους τῶν περιχώρων, ὅλα σκεδῶν δεσποζόμενα ἀπὸ μεσαιωνικοὺς πύργους, οἱ ὁποῖοι ἀφθονοῦν ἐδῶ.

Αὐτὸ τὸ πλοῦσιό μέρος, κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐνετή κατοχῆς, ἦταν διηρημένο σὲ μικρὰ φέουδα, κ' αὐτὰ τὰ ἐρείπια εἶνε ἀπὸ τὲς κατοικίες πού κάθε ἄρχων ὕψωνε κατὰ τὸ χωριὸ πού τοῦ ἀνῆκε καὶ πού τὴν ἀγύρωνε ἐναντίον τῶν ἐνδεχομένων ἐπιδρομῶν τῶν Τούρκων, τῶν Ἑλλήνων τῶν ἰδίων καὶ τῶν ἄλλων γειτόνων του ἀρχόντων. Ἐκεῖ μέσα, σὲ περίπτωσι κινδύνου, κλεινόταν μὲ τὴν οἰκὸ γένειά του, μὲ τὰ κοπάδια του καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του.

Ὅλη αὐτὴ ἡ περιοχή ἀποτελεῖται ἀπὸ λόφους γεμάτους ἀμπέλια. Ὡς ἐκεῖ πού φτάνει τὸ μᾶτι, βλέπει κανεὶς μὲγάλα χωριά, περιστοιχισμένα ἀπὸ χωράφια καλλιεργμένα μὲ φροντίδα καὶ συγχροτισμένα.

Τὸ κρασί, κακοφτετασμένο, εἶνε ἀπαίσιό, μὰ δὲν γίνεται μεγάλο ἐμπόριο μ' αὐτὸ κ' οὔτε ἀποτελεῖ πηγὴ πλούτου γιὰ τοὺς κατοίκους. Ἀν κατέβαλλαν μεγαλύτερη φροντίδα στὴν καλλιέργεια καὶ στὴν ἐκλογὴ τῶν σταφυλίων, περισσότερη ἐπιβλεψὶ στὴν ἐργασία τοῦ βρασμάτος κ' ἀν θέλουν νὰ χρησιμοποιήσουν τὲς νεώτερες μεθόδους, τὰ κρασιά τοὺς θὰ εἶχαν ἐξαγωγή καὶ θὰ συναγωνίζονταν ἐπικινδύνως τὰ γαλλικά κρασιά στὰ λιμάνια τῆς ἀνατολικῆς Μεσογείου.

Ἐνας ἐξυπνὸς ἀμπελοκτήμων τῆς Κύμης πού τὰ καταλάβε ὅλ' αὐτὰ καὶ τὰ ἐφαρμόζει, μᾶς ἔδωσε νὰ δοκιμάσουμε μιά μπουτίλια ἀπ' τὸ κρασί του.

Τὸ βρήκαμε ὑπέροχο, ἀν καὶ λίγο δυνατό καὶ ὁ κυβερνήτης τοῦ «Αἰακίου», ὁ ὁποῖος εἶνε ἀπ' τὴ Νταρντόνη, μᾶς εἶπε πὺς μοιάζει μὲ τὸ καλύτερο κρασί τοῦ Λινέλ.

Ὅταν προχωρῇ κανεὶς στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Κύμης, βλέπει ὅτι ἡ φύσις γίνεται ὅλο καὶ πὺς φτωχὴ, ὅτι οἱ καλλιεργήμενες ἐκτάσεις περιορίζονται, ὅτι τὰ χωριά εἶνε μικρότερα μὰ πὺς γρηφικά.

Ὅλη αὐτὴ ἡ χώρα εἶνε θαυμασία, μὰ φαίνεται πὺς οἱ ἀνθρώποι βρίσκουν ἐξαιρετικὴ εὐχὰ ρίστησι νὰ τὴν ἀφανίσουν.

Κατὰ τὴ διάρκειά τῆς παραμονῆς μας στὴν Κύμη, παρακολουθήσαμε τὸ θλιβερὸ θέαμα μᾶς τέτοιας καταστροφῆς.

Πυκνοὶ καπνοὶ σκέπαζαν τὸ βουνὸ σὲ μιά ἔκτασι μεγαλύτερη τῶν δύο χιλιόμετρων καὶ ὅλων τῶν οὐρανῶν.

Δὲν εἶνε τίποτε, μᾶς εἶπε ὁ ταβερνιάρης πού μᾶς σερβίριζε μόνο ἀρνὶ ψητὸ. Ἐνα δάσος καὶ γεταί...

— Αἱ! Καὶ ποῖος ἔβαλε τὴ φωτιά;
— Ποῖος ξέρει; ἀπάντησε ὑμῶντας τοὺς ὤμους του μ' ἀδιαφορίαν. Ἰσως κανένας τσιπάρης.

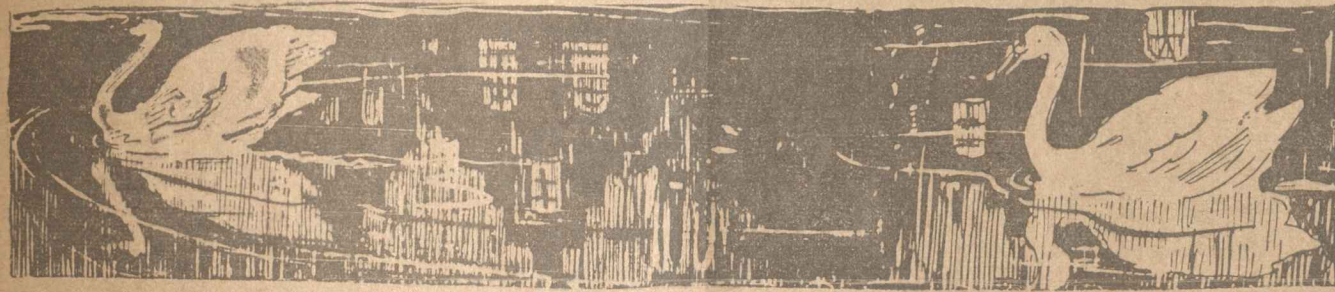
Μὰ δὲν ἔστειλαν ἀκόμα ἀνθρώπους γιὰ νὰ σβύσουν τὴν πυρκαϊά;
Ὁ ταβερνιάρης δὲν μᾶς ἀπάντησε, μὰ μᾶς κύταξε μ' ἐκπληξίαν ὡς νὰ εἰμαστε τρελλοί.

— Καὶ ἂν καὶ ὅλο τὸ βουνό; τὸν ρωτήσαμε.
— Τί μᾶς νοιάζει ἐμᾶς, ἀφού εἶνε τοῦ κυβερνήτου;

Πὺς νὰ μπάσῃ κανεὶς σὲ τέτοια μυαλά τῆ θεωρίας τῆς ἀποψιλώσεως τῆς γῆς καὶ τ' ἀποτελέσματά τῆς ἐπὶ τοῦ κλίματος καὶ τῆς γεωγραφίας.

(Ἀκολουθεῖ)

ἀργίας.

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤΕ ΖΑΡΝΤΕΝ

Ο ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

Στὸ τραγοῦδι πού ἀκούγονταν κάτω ἀπὸ τὲς ἱτιές, κοντὰ στὸ ποτάμι, ἀναγνώρισα τὴ φωνὴ τοῦ καμπούρη, τοῦ ἀντραστοῦ μου:

Ἐλεγε τὸ τραγοῦδι τῆς «Μινιόν»:

Ξέρεις τὴ χώρα, ἀγάπη μου,
πού ἡ λειμονιὴς ἀνθίζουν...

Μιά ἀπεριγραπτὴ ταραχὴ ἔσφιξε τὴν καρδιά μου, ἔνα ταραχὴ τόσο δυνατὴ καὶ τόσο συγκλονιστικὴ, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ τὴν προσδιορίσω. Ἦταν τάχα μιά ἀγρία ἡδονὴ ἢ ἕνα μῖσος γεμάτο ὀργή;

Καὶ τὸ ποῖο, καθὼς τὸ ζωντάνευε γιὰ μιά στιγμὴ ἡ φωνὴ αὐτῆ, μοῦ φάνηκε ἀκόμα πὺς ἀπαίσιος.

Ἐπειτα ἀπὸ μιά μικρὴ σιωπὴ, τὸ τραγοῦδι ἀκούστηκε πάλι πὺς κοντὰ σὲ μένα:

Ξέρεις τὴ χώρα, ἀγάπη μου,

Δὲν ἦταν τραγοῦδι αὐτό.
Ἦταν κάτι σάν χλευασμὸς τρεμουλιάρικος, κάτι σάν κραυγὴ μαϊμού, σάν γαύγισμα σκυλιοῦ καὶ κρωγμὸς κορακιοῦ.

Νόμιζε κανεὶς πὺς ὅλοι οἱ δυσἀρεστοὶ ἦχοι γίνοντοσαν ἕνα στὴ φωνὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία τραγουδοῦσε στὲς ἱτιές.

Συγχρόνως μὲ τὸ τραγοῦδι ἄκουγα, μαζὺ μὲ ἕνα ἀνάλαφρο περπάτημα, τὸ θρόισμα τῶν φύλλων πού τὰ μετακινούσε ἡ φωνή.

Κάθε τόσο ἔπαυαν ὅλα κ' ἔπειτα ξανάρχιζαν πάλι. Σηκώθηκα μηχανικά, λίγο μεθυσμένος... Ἀπὸ τί; Δὲν τὸ ξέρω.

Ἡ σιωπὴ, ἡ τρομερὴ σιωπὴ πού ἐπακολουθοῦσε μετὰ τὸ τραγοῦδι, ἔκανε τόση ἐντύπωσι ὥστε λαχάνιαζα, μὲ τὸ λαρύγγι στεγνὸ, μὲ τὸ μέτωπό μου πλημμυρισμένο ἀπὸ ἰδρώτα.

Ἡ φωνὴ σὲ λίγο ἀκούστηκε καὶ πάλι:

Ξέρεις τὴ χώρα, ἀγάπη μου...

Κ' ἡ ἀμέσως ἔπαψε. Τὸ θρόισμα τῶν κλαδιῶν ἔπαψε κ', αὐτὸ. Κ' εἶδα ἔξαφνα νὰ προβάλλῃ μὲς ἀπ' τὲς ἱτιές ὁ καμπούρης.

Δὲν εἶχα γελαστή.
Ποῖος ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν μποροῦσε νὰ τραγουδᾷ σὲ μέρος ἐκεῖνο τοῦ θανάτου;

Εἶχε παρουσιασθῇ ἀπ' τὸ πλᾶι, ἂν μπορῇ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι τὸ σῶμα του εἶχε πλάγια ὄψι, νῶτα, γιατί αὐτὸ ἦταν τόσο κακοφτιαγμένο, ὥστε δὲν εἶχε τίποτε... Τὸ κεφάλι του, τὸ ὁποῖο σκέπαζε ἕνα κασκέτο πλακωτὸ, μόλις κατὰ ἕνα ἑκατοστὸ τοῦ μέτρου ἐξεῖχε ἀπὸ τὸ ὑπερύψηλο κύρτωμα τῶν ὤμων του.

Οἱ ὄμοι του φαίνοντοσαν σάν ἕνα μεγάλο καὶ μονοκόμματο περιλάμιον γύρω ἀπὸ τὸν τράχηλό του.

Πραγματικά, δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινο ἐπάνω του. Τὸν κύτταζε μὲ οἶκτο κ' ἀποτροπισμὸ.

Κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο του, πού ἐμοιάζε μὲ παραφυάδα, κρατοῦσε μερικὰ φουντωμένα κλαδιά ἱτιᾶς.

Στάθηκε ἐκεῖ πού ἀρχίζαν ἡ ἱτιές καὶ τραγοῦδῃσε πάλι:

Ξέρεις τὴ χώρα, ἀγάπη μου.

Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἦταν σάν μιά πρόκλησι πρὸς τὴ φύσι, σάν μιά παρωδία τῆς ζωῆς αὐτὸ τὸ πλάσμα.

Μπροστὰ στὴν ἀνθρώπινη ἐκείνη ἀσχημιά, τὰ ρεῖκια τοῦ βάλτου τ' ἀγῆθι φαίνοντοσαν

λαμπρά. Ἐφτανε ἡ παρουσία του γιὰ νὰ μεταβάλῃ σὲ τόπους ἀναιρεμένων τοὺς δούρκους μὲ τὰ σάπια νερά καὶ τὲς γλοιώδεις πρασινάδες...

Ἡ πρώτη μου κίνησις ἦταν νὰ ὀρμήσω ἐναντίον τοῦ ἀπαίσιου αὐτοῦ ἐκτρώματος.

Ἐντούτοις κατῶρθωσα νὰ συγκρατηθῶ.
Ἦθελα νὰ ἀπολαύσω μ' ἕνα εἶδος ὀδυνηρῆς τρέλλας τὸν ἐξευτελισμὸ μου.

Ὅχι, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἦταν δυνατόν αὐτὸ τὸ ἀπαίσιό πλάσμα πού ἦταν πὺς ἀσχημὸ κ' ἀπὸ τὰ εἰδῶλα τῶν μαύρων τῆς Μαλασίας, νὰ μοῦ εἶχε κλέψει τὸν ἔρωτα τῆς Μαρίας...

Πὺς ἦταν δυνατόν ἡ Μαρὶα νὰ εἶχε ἀναπνεύσει τὴν δυσωδίαν τῆς ἀναπνοῆς του μέσα στὰ φιλήματα του;

Χωρὶς ἄλλο, ἡ Μαρὶα μοῦ ἔλεγε ψέματα ὅταν μὲ βεβαίωνε μὲ τὸ προκλητικὸ ἐκεῖνο μῖσος τῶν ματιῶν τῆς ὅτι ἀγαποῦσε τὸ ἐκτρώμα αὐτὸ τῆς φύσεως...

Ναί, εἶχε ἐπινοήσῃ αὐτὸ τὸ ψέμα γιὰ νὰ μὲ θασανίσῃ περισσότερο καὶ γιὰ νὰ ἐξερεθίσῃ μέχρις ἐγκλήματος τὸν πόθο μου γι' αὐτή.

Ἐλεγε ψέματα... ὅλα ἔλεγαν ψέματα. Ἡ φύσις δὲν μποροῦσε νὰ εἶχε διαπράξῃ ἕνα τέτοιο ἀνοσιούργημα εἰς βάρος τοῦ ἔρωτος!...

Ὁ καμπούρης στεκόταν ἀκίνητος.
Καὶ καθὼς ἔμενε ἔτσι, σάν μπηγμένος σὲ ἔδαφος, ἐμοιάζε μὲ κουφάλο δέντρο, φαγωμένη ἀπὸ τὰ βρύα, μαυρισμένη ἀπὸ τὲς βροχές.

— Ἐλα δῶ! τοῦ φώναξα ἔξαφνα.
— Ὁ καμπούρης γύρισε καὶ μὲ εἶδε.
— Ἐλα δῶ! φώναξα ἐπὶτακτικώτερα.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε ἀπαίσιος καὶ προχώρησε ἀτάραχος πρὸς τὸ μέρος μου.

— Τί μὲ θέλεις; μὲ ρώτησε σαρκαστικά. Θέλεις νὰ με δειρῇς πάλι; Μπορεῖς νὰ τὸ κάνῃς αὐτὸ, γιατί εἶσαι ὁ δυνατώτερος... Ἀλλὰ δὲν θὰ κάνῃς τὴ Μαρὶα νὰ σ' ἀγαπήσῃ...

— Σκαμὸς! μοῦγκρισα ἔξαφνα. Μὴ τὴν ἀναφέρεῖς στὸ στόμα σου...

Καὶ σήκωσε τὸ χέρι μου.
Ὁ καμπούρης οὔτε κουνήθηκε. Εἶπε μόνο σαρκαστικά τώρα:

— Ὅσο περισσότερο μὲ δειρῇς, τόσο πὺς πολὺ αὐτὴ θὰ μ' ἀγαπήσῃ... Πολλές φορὲς μοῦῶγαρες τὸ πετοῖ μὲ τὰ χτυπήματά σου, ἀλλὰ γιὰ μένα ἦταν μιά εὐτυχία αὐτὸ, ἀφού ἐκεῖνη περιποιῶναι τὲς πληγές μου μὲ τὰ χεῖλιά της.

— Σκαμὸς! Ἡ καλύτερα πὺς πὺς αὐτὸ εἶνε ψέμα.
Ὁ καμπούρης χαμογέλασε, μὰ καὶ πάλι δὲν ἀνέκρινε.

Τὸ χαμόγελό του ἦταν τόσο εἰρωνικό, τόσο περιφρονητικό, ὥστε ἔχασα πᾶσι τὴν ὑπόμνησίν μου καὶ τὸ ἔδωσα μιά δυνατὴ γροθιά στὸ κεφάλι.

Ζαλιστῇ, τάλαντεύθηκε κ' ἔπεσε ἀπάνω στὰ χορτά. Δὲν ἀνέστη, ἀλλὰ μοῦ εἶπε πάλι.

— Καὶ τί μὲ νοιάζει ἂν θὰ μὲ σκοτώσῃς, ἀφού ἡ Μαρὶα θὰ μ' ἀγαπήσῃ περισσότερο σάν πεθάνω;... Κ' ὅταν πεθάνω ἐγώ, τότε ἔσένα θὰ σὲ συχαθῇ ὀλοτελα.

Ἀφρίζοντας, πάτησα μὲ τὰ γόνατά μου τὸ στήθος του καὶ μὲ τὸ χέρι μου τοῦ ἔφραξα τὸ στόμα.

Ἐκεῖνος δὲν ἀντιστάθηκε καθόλου, ἀλλὰ τὰ μάτια του διατηροῦσαν τὸ ἴδιον εἰρωνικὸ χαμόγελο.

— Πῆς μου εἰς αὐτὸ πού εἶπες εἶνε ψέμα!

Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΥΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΦΑΡΟΣ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ;

Ο Φάρος της Αλεξανδρείας, που θεωρείτο ως ένα από τα επτά θαύματα του κόσμου, ήταν ένας από τους ελαχίστους φάρους της αρχαιότητας. Έλαβε μάλιστα το όνομα φάρος επειδή είχε χτιστεί στη νηίδα Φάρος, η οποία συνδεόταν με την Αλεξάνδρεια με μία στενή προβλήτα.

Ήταν έργο του Σωστράτου, αρχιτέκτονος από την Κνίδο, είχε ύψος 170 μέτρων και το χτίσιμό του τελείωσε το 283 π. Χ. Στοιχίσε περί τις 8.000 τάλαντα, δηλαδή περί τα έξη εκατομμύρια χρυσές δραχμές.

Ο περίφημος αυτός φάρος διατηρήθηκε ως τον 4ον μ. Χ. αιώνα και είνε άγνωστον πώς και πότε άκριθώς καταστράφηκε.

ΠΟΥΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΚΑΡΟΛΟΣ ΠΕΡΡΩ ;

Ο Κάρολος Περρώ, ο περίφημος συγγραφέας του «Κοντορεθιούλου» και της «Σταχτοπούτας» γεννήθηκε το 1628 και πέθανε στις 16 Μαΐου 1703, σε ηλικία 75 ετών.

Το κυριώτερο έργο του είνε τα γοητευτικά «Παραμύθια» του, που κατεγοητεύσαν τα παιδιά όλων των χωρών από τότε που εγράφησαν ως σήμερα.

Επίσης όμως όνομαστή είνε και μία μελέτη του με τόν τίτλο: «Ο αιών του Μεγάλου Λουδοβίκου». Η μελέτη αυτή, την όποιον ο Περρώ διάθασε στη συνεδρίασι της 26 Ιανουαρίου 1687 της Γαλλικής Ακαδημίας, υπήρξε η πρώτη αίτια της περίφημης «Εριδος Παλαιών και Νέων», που χώρισε τους Γάλλους διανοούμενους σε δύο αντιμαχόμενα και αλληλομισούμενα στρατόπεδα. Το αποτέλεσμα μάλιστα αυτής της διαμάχης ήταν ν' άρχισή να βαίνει προς την παρακμή του ο κλασικισμός και να δημιουργηθή ο ρωμαντισμός.

ΠΩΣ ΖΥΣΣΑΝ ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΙΣ ΠΟΥ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΑΝ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ;

Με τους Γάλλους άριστοκράτες που κατώρθωσαν να ξεφύγουν από τη λαίμητόμο και να δραπετεύσουν στο εξωτερικό κατά την περίοδο της Τρομοκρατίας, συνέβη, ό,τι περίπου και με τους Ρώσους πρόσφυγες πρό είκοσαετίας.

Μερικοί, οι περισσότεροι, κατώρθωσαν να πάρουν μαζύ τους τα τιμαλφή τους και ζούσαν πλουτώντας τα στους ξένους. Άλλοι, πάλι, μπόρεσαν και πήραν ένα μέρος της περιουσίας τους. Όσοι κατέφυγαν στην Αγγλία, λάθαιναν ένα σελίνι επίδομα την ημέρα από τη βρετανική κυβέρνηση.

Ξαναφώναξα έξω φρενών.

Άλλά, κάτω απ' το χέρι μου, το στόμα του δεν κουνήθηκε καθόλου.

Τότε τον άρπαξα, τον σήκωσα από κάτω και πλησίασα σ' έναν γκρεμό που έχασκε άπείσιος κι' άκαταμέτρητος εκεί κοντά.

Τόν τάλαντευσα μερικές στιγμές πάνω απ' το βάραθρο και τόν γκρέμισα μέσα.

Εσκυφα έπειτ' από πάνω κι' άφογκράστηκα...

Κανέναν ήχος δεν άκούοταν...

Τίποτε... Τίποτε...

Μιά άπελπιστική σιωπή άπλωνόταν...

Εξαφνα, έπειτ' από μερικά δευτερόλεπτα, καθώς στεκόμουν πάντα σκυμμένος πάνω απ' την άβυσσο, άκουσα το τραγουδι του, το άπείσιον τραγουδι:

Ξέρεις τη χώρα, άγάπη μου, που ή λεμονιές άνθίζουν...

Ήταν ο έπιθανάτιος ρόγχος του καμπούρη... Μά και μία μαχαίρια για την καρδιά μου...

ΠΩΛ ΝΤΕ ΖΑΡΝΤΕΝ

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

— Ντύσου γρηγορά, ξαναείπε. Η Γερτρούδη έ-

χει έτοιμο το πρόγευμα. "Επειτα έχω μία ευχάριστη είδησι να σου άναγγείλω. Ο Ίάκωθος, ο μνηστήρ σου, πήρε δύο μηνών άδεια και ήρθε να μάς δη. Θα τόν δής σε λίγο που θα κατεβούμε.

Την ίδια στιγμή, κάτω στον κήπο μία γλυκειά άνδρική φωνή άρχισε να τραγουδά.

Μόλις ή πρώτες νότες του τραγουδιού χτύπησαν στ' αυτιά της Ίωάννας, ή νέα άπόμεινε άκίνητη σαν μαγνητισμένη, αλλά συγχρόνως άκούοντας με μεγάλη προσοχή.

Και αυτή ακόμα ή Πιστή σαν να κατάλαβε ότι δεν έπρεπε να κάνει θόρυβο, έπαψε να γαυγίζει και να πηδάει και μαζεύτηκε ήσυχη κοντά στην κυρία της.

Αυτός που τραγουδούσε ήταν ο Ίάκωθος και το τραγουδι αυτό το είχε άκούσει πολλές φορές στο παρελθόν απ' το στόμα του ή Ίωάννα.

Τέλος ο νέος έπαψε να τραγουδά. Η Ίωάννα άκουσε τούς τελευταίους ήχους του τραγουδιού που έβουθαν κι' έπειτα, σφίγγοντας το κεφάλι της με τα δύο της χέρια, ψιθύρισε:

— Θεέ μου, μου φαίνεται ότι θυμάμαι...

Τα μάτια της έλαμπαν τώρα αλλόκοτα.

Όταν έβουσε και ή τελευταία άπληχσις του τραγουδιού, ή νέα σήκωσε χαρούμενη το κεφάλι της και φώναξε:

— Είπε ο Ίάκωθος! Ο Ίάκωθος!

Ετρεξε στο παράθυρο, άνασήκωσε την κουρτίνα και το γοητευτικό της πρόσωπο παρουσιάστηκε στο νεαρό άξιωματικό που θρικούταν κάτω στον κήπο, όπως το ψεγγάρι μέσα απ' τα σύννεφα.

— Καλημέρα, Ίωάννα, της φώναξε ο Ίάκωθος Γκραντέν ή νέα σήκωσε ύψος του κόσμου. Κοιμήθηκε καλά; Έπηρεα δύο μηνών άδεια και τούς δύο αυτούς μήνες θα τούς περάσω κοντά σου, κοντά στο νουνό μου... Ω! δεν ξέρεις ποσο είμ' εύτυχισμένος...

Στηρίζοντας τα χέρια της στο κηγκλίδωμα του παραθύρου, ή νέα έγειρε το κεφάλι της προς τα έξω σαν νάθελε να κυτάξει καλύτερα τόν Ίάκωθο, ο όποιος έξακολούθησε:

— Έφτασα πρό δύο ώρών και αν δεν φοβόμουν τυχόν μήπως σε έτυπήσω, θα είχα άρχισει πριν από ώρα το τραγουδι αυτό που τόσο το αγαπώ, γιατί μου το έμαθες εσύ...

— Ναι, άπάντησε ή νέα. Θυμάμαι... Έγώ σου το έμαθα και το τραγουδούσαμε μαζί.

— Και θα το τραγουδήσουμε πολλές φορές ακόμα, αν θέλεις, Ίωάννα...

Τη στιγμή εκείνη, ή νέα, άκούοντας θόρυβο θημάτων πίσω της, γύρισε το κεφάλι της και θρέθηκε μπροστά στον Ίάκωθο Βαγιάν.

— Ω πατέρα μου!... Πατέρα μου! φώναξε.

Και ρίχτηκε στην άγκαλιά του γέρο λοχαγού, κλαίοντας από χαρά.

— Ηούχα, κόρη μου, της άπάντησε εκείνος, ή, καλύτερα, ως ήσυχάσουμε κι' οι δύο μας, γιατί κι' εγώ, καθώς βλέπεις, κλαίω από χαρά... Η άφιξις του αγαπημένου μας Ίακώθου που δέν τόν περιμέναμε καθόλου, μάς συγκίνησε και μάς κάνει να χύνουμε δάκρυα χαράς...

Και έξακολουθώντας να κλαίει, ο Ίάκωθος Βαγιάν έπρόσθεσε:

— Άλλά δέν ντύθηκες ακόμα έντελώς, κόρη μου... Θάεις να φωνάξω τη Γερτρούδη να σε βοηθήσει;

— Όχι, πατέρα δέν είνε ανάγκη.

— Τότε να σε βοηθήσω εγώ...

— Ω!... δέν ξέρετε, άπάντησε χαμογελώντας ή Ίωάννα.

Και, άφου πέρασε γρήγορα το φόρεμά της και κομπώσε

τά κομψά παπούτσια της, πρόσθεσε:

— Νά, τελείωσα κιόλας!

Ο Ίάκωθος Βαγιάν άνοιξε τότε την πόρτα και φώναξε:

— Γερτρούδη, το πρόγευμα!

— Είμ' έτοιμο, κύριε! άπάντησε από κάτω ή γρηά ύπηρέτρια.

Ο γέρο λοχαγός έδωσε τότε το μπράτσο του στη νέα και κατέβηκαν κάτω στην τραπεζαρία, όπου το γεύμα τούς περίμενε σερβιρισμένο.

— Καλημέρα, δεποινίς, είπε ή Γερτρούδη άπλw, σαν να είχε να την δη από χθές.

Άλλά ή Ίωάννα την πλησίασε, την έσφιξε στην άγκαλιά της και τη φίλησε στα δύο μάγουλα.

Τη στιγμή εκείνη, ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ο Ίάκωθος Γκραντέν.

— Α! να το παλληκάρι μας! φώναξε χαρούμενος ο γέρος. Έλάτε, παιδιά μου, γιατί είστε παιδιά μου και τα δύο, φιληθήτε...

Η Ίωάννα κοκκινίζοντας, πρότεινε το κεφάλι της και ο Ίάκωθος άπθθεσε στα μάγουλά της δυο δυνατά φιλήματα.

— Τώρα, ως προγευματίσουμε, είπε ο γέρο λοχαγός. Τί τα θέλετε, παιδιά μου. Είπε πάντα ευχάριστο να ξαναβλέπη κανείς τούς φίλους του, τούς συγγενείς του. Δεν είνε έτσι, Ίωάννα;

— Βέβαια, πατέρα...

— Έγώ ξαναβείωσα με την αλήθεια! Ποτέ δέν ήμουν τόσο χαρούμενος. Μ' ευχαρίστησι μου θα τραγουδούσα κι' εγώ το άραίο εκείνο τραγουδι που τραγουδούσε ο Ίάκωθος πρό όλγυου.

Και, πραγματικά, άρχισε να τραγουδά, ενώ δάκρυα χαράς πλημμύριζαν τα μάτια του.

— Ίωάννα, έξακολούθησε, μ' άκούε σήμερα να τραγουδάω... Άλλά στο γάμο σου θα δης και πώς χορεύω...

Η νέα, άκούοντας τα λόγια αυτά, άνατρίχιασε συγκορμη.

Κύτταξε επί μερικές στιγμές τόν πατέρα της, έπειτα τόν Ίάκωθο και κατόπιν χαμήλωσε το κεφάλι της.

Από τη στιγμή εκείνη έγινε σκεπτική και δέν έδωσε πειά καμμία άπάντησι στις διάφορες ερωτήσεις που της έκαναν ο θείος της πατέρας και ο μνηστήρ της.

Οι δυο άνδρες την κύτταξαν μ' άνησυχία και άγωνία.

ΙΣΤ'

ΜΙΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΗΜΕΡΑ

Σηκώθηκαν τέλος απ' το τραπέζι.

Μου φαίνεται, Ίάκωθε, είπε ο γέρος με φωνή κάπως παραμυθι, ότι δέν χόρτασες καλά. Άλλά μη σε μελλει...

Θα πω στη Γερτρούδη να ετοιμάσει το γεύμα καρίτερα και θα φάμε στις έντεκαμηση.

— Ευχαριστώ, νουνό μου.

— Αν θέλετε τώρα, ως πάμε να κάνουμε μία βόλτα στον κήπο... Δόσε το μπράτσο σου στην Ίωάννα.

Και έβηκαν έξω.

Ο δόκτωρ Λεζάντε, ο όποιος θεώρησε πρόνιμο ότι δέν έπρεπε να παρουσιασθή ακόμα, κρύφτηκε πίσω απ' το παράθυρο της τραπεζαρίας, απ' όπου έβλεπε όλα τόν κήπο και μπόρεσε να παρακολουθή και τις παραμικρές κινήσεις της Ίωάννας.

Ο υπολοχαγός Γκραντέν δώρησε τη νέα στον πάγκο που θρικούταν στο βάθος του κήπου.

— Αγαπημένη μου Ίωάννα, της είπε, σ' αυτό ακριβώς το μέρος, έλασα μία μέρα πριν φύγω ακόμα για το στρατό, το θάρρος να σου πω: «Σ' αγαπώ!»

— Ναι, Ίάκωθε, το θυμάμαι...

Και άφου είπε τα λόγια αυτά, ή νέα θυβίστηκε σε μία μελαγχολία τόσο βαθιά, ώστε ο Ίάκωθος δέν μπόρεσε να

συνέλιξη...

«Η 'Ιωάννα σάπαινε τώρα κ' η άνησυχία τῶν δύο ἀνδρῶν μεγάλωνε ὁλοένα.

Ο 'Ιάκωβος Βαγιάν, μὴ μπορῶντας πειὰ νὰ κρατηθῇ, ἔφυγε ἀπότομα καὶ πῆγε νὰ θρῇ τὸ γιατρό.

«Ἀλλὰ σὲ λίγο ξαναγύρισε χαρούμενος καὶ γελαστός. Στὸ πρόσωπό του δὲν φαινόταν πειὰ οὔτε τὸ παραμικρὸ ἴχνος ἀνησυχίας.

«Ἐκαναν μερικές θόλτες στὸν κῆπο καὶ τέλος κάθησαν σ' ἕνα μπάγκο.

«Η 'Ιωάννα ἀναγνώριζε τὰ πάντα γύρω της. «Ἐξαφνα, τὸ βλέμμα της ἔπεσε σὲ μιά μηλιά.

— «Εκεῖ ὑπῆρχε μιά μηλιά, εἶπε.

— Καὶ ὑπάρχει ἀκόμα! τῆς ἀπάντησε ὁ 'Ιάκωβος.

— Ναι, ψιθύρισε ἡ 'Ιωάννα σάν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ της, ἀλλὰ αὐτὴ εἶνε νέα... Ἡ παλιὰ θρῖσκόταν ἐκεῖ, στὸ ἄλλο κλαδί...

— «Ὅλα τὰ θυμᾶται...» ἔλεγε, μέσα του ὁ γέρο λοχαγός.

«Ὅταν σηκώθηκαν, ἡ νέα ἀφήνοντας τὸ μπράτσο τοῦ πατέρα της, ἄρχισε νὰ προχωρῇ μόνι της πρὸς τὸ σπίτι.

«Ἐξαφνα ὅμως στάθηκε καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα της στὸ παράθυρο τοῦ δωματίου.

«Ἐπειτα κάλεσε τοὺς δύο ἀνδρες κ' ἀφοῦ τοὺς ὡδήγησε πάλι πρὸς τὴ σκιάδα, τοὺς ἔβαλε νὰ καθίσουν κοντά της.

«Ἐπακολούθησε μιά παρατεταμένη σιωπὴ.

Τὸ πρόσωπο τῆς νέας εἶχε πάρει μιά ἑκφρασι σοφράς. Λάμψεις γρηγορὲς κ' ἀλλεπάλληλες περνοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

Τέλος, γυρίζοντας τὸ βλέμμα της πρὸς τὸν πατέρα της κ' ἔπειτα πρὸς τὸν 'Ιάκωβο Γκραντέν, τοὺς ρώτησε ἀποτομα:

— «Ἦμουν τρελλή, δὲν εἶνε» ἔτσι;

Τὴν ἐρώτησι αὐτὴ τὴν εἶχε προβλέψει ὁ δόκτωρ Λεζάντρ.

«Ὅστόσο οἱ δύο ἀνδρες ἔνοιωσαν μεγάλη ταραχὴ μόλις τὴν ἀκούσαν.

— Κόρη μου, ἀγαπημένη μου κόρη! τραύλισε ὁ γέρος.

— «Ὁ ἀγαπημένη μου 'Ιωάννα! φώναξε ὁ 'Ιάκωβος.

— Δὲν τολμάτε νὰ μοῦ ἀπαντήσετε, ξαναεἶπε ἡ 'Ιωάννα χαμογελῶντας. Καὶ ὁ μὲν ἐγὼ ἔχω πολλὰς ἐρωτήσεις νὰ σὰς κάνω...

— «Ε, λοιπὸν ναι, εἶπε ἀποφασιστικά ὁ γέρο λοχαγός. Εἶν' ἀλήθεια, εἶχες χάσει τὸ λογικὸ σου...

— «Πάντα καιρὸ ἦμουν τρελλή;

— Ὁ γέρο λοχαγὸς δίσταξε ὡς ἀπάντησιν.

— Πόσον καιρὸ; ξαναεἶπε ἡ νέα.

— Σχεδὸν τρία χρόνια.

— «Αἱ ψιθύρισε ἡ νέα.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ μιά μικρὴ σιωπὴ, εἶπε:

— Εἶχα πέσει στὸ ποτάμι. Ποιὸς μ' ἔβγαλε;

— «Εκείνος τὸν ὁποῖο στὴν ἀρχὴ ὅλοι μας θεωρήσαμε ενοχό, ὁ φίλος τοῦ 'Ιακώβου, ὁ Λυκογιάννης.

— «Ἀκουσε, κόρη μου, ἀκουσε, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ὁ γέρο λοχαγός. «Ἐνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ὡς τώρα μένει ἀγνωστός, μπήκε στὸ δωμάτιό σου ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ κλέψῃ...

— Γιὰ νὰ κλέψῃ!... ξαναεἶπε ἡ 'Ιωάννα.

— Ἐπειτα, κοιτάζοντας στὰ μάτια τὸν πατέρα της, εἶπε:

— Δὲν θυμᾶμαι... Τί ἔγινε μέσα στὸ δωμάτιό μου;

— Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ κλέφτης, πάλαιψε μαζί σου...

— Τότε; ρώτησε ἡ νέα λαχονιασμένη.

— Τότε, 'Ιωάννα, ὁ Λυκογιάννης, ὁ ὁποῖος ἀγρυπνοῦσε σὲ σένα, ἔτρεξε νὰ σὲ ὑπερασπίσῃ. Ἐσὺ δὲν τὸν εἶδες ὅταν

μπήκε μέσα, γιατί εἶχες λιποθυμήσει... Ἀλλὰ ὁ κακούργος τὸν εἶδε καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια, ἐνῶ ὁ δυστυχισμένος Λυκογιάννης ἔμεινε κοντά σου γιὰ νὰ σὲ προστατεύσῃ...

— Αὐτὰ συνέθεσαν... μόνο; ψιθύρισε ἡ 'Ιωάννα διατάζοντας.

— Ναι, 'Ιωάννα, αὐτὰ εἶνε ὅλα, ἀπάντησε ὁ γέρος λοχαγός. Δὲν ἔπεσε θύμα ἐγκλήματος. Σοῦ τ' ὀρκίζομαι... Ὁ Λυκογιάννης σ' ἔσωσε μέσα στὸ δωμάτιό σου, ὅπως σ' ἔσωσε κάτω, στὸ ποτάμι, ἀπὸ τὸ πνίξιμο.

«Η 'Ιωάννα γύρισε ἀπότομα πρὸς τὸ μέρος τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ, τοῦ μνηστήρος της, καὶ ρώτησε ζωηρά:

— Εἶνε ἀλήθεια αὐτό;

— «Ὁ! ναι, ἀληθὲς ἐστὶν! ἀπάντησε ὁ 'Ιάκωβος, ρίχνοντας τῆς ἕνα τρυφερώτατο βλέμμα.

«Η νέα ἔβγαλε ἕνα θαθὺ στεναγμὸ καὶ δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια της.

«Ὁ 'Ιάκωβος Βαγιάν τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του κ' ἀπόθεσε στὸ μέτωπό της δύο θερμὰ φιλήματα.

— «Ὁς λημονήσουμε τίς θλίψεις τοῦ παρελθόντος, κόρη μου, εἶπε, ἀφοῦ εἶσαι τώρα καλά... Ὁ! πόσο θὰ σ' ἀγαπᾶμαι καὶ πάλι, λατρευτὴ μου κόρη, καὶ πόσο γρήγορα θὰ ξεχάσουμε τίς περασμένες δυστυχίες...

— «Ἀγαπητὴ μου 'Ιωάννα, εἶπε τότε καὶ ὁ νεαρός ὑπολοχαγός, δὲν ἔπαφα ποτὲ νὰ σὲ συλλογίζομαι σ' ὅλο αὐτὸ τὸ δίστασμα πού ὑπέφερες καὶ πού θρῖσκόσουν μακριά μου...

«Ὁ 'Ιωάννα, μιά μέρα θὰ μάθης ποιὸς θησαυρὸς ἔρωτος κλείνει γιὰ σεαυτὴν ἡ φτωχὴ μου καρδιά...

— Πατέρα μου, 'Ιάκωβε, εἶπε ἡ νέα, παίρνοντας τὸ χεῖρ τοῦ μνηστήρος της, δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἐκφράσω πόση εὐτυχία ἀισθάνομαι κοντά σας... Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔσσω γεννιέμαι...

— Εἶνε ἡ θεραπεία σου, κόρη μου, ἡ ἐντέλῃ σου θερμότης... Ὁ! εὐχαριστῶ τὸν Παντοδύναμο γιὰ τὴν ἀγάπη μας, καὶ πάλι στὴν ἀγάπη μας.

— Καὶ ὁ Λυκογιάννης πού εἶνε; ρώτησε ἡ νέα.

— Ὁ Λυκογιάννης δὲν θρῖσκται πειὰ στὸ δόσος τοῦ Μαρέλ. Μεταξὺ ἐκείνων πού ἐνδιαφερόντουσαν γι' αὐτὸν, θρέθηκε ἕνας μεγαλόψυχος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπῆρε μαζί του, τὸν ἐξέμελλε καὶ τὸν ἐμύρωσε τόσο, ὥστε σήμερον εἶνε ὁ ἐυγενέστερος νέος τοῦ κόσμου.

— Καὶ ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ εἶνε ὁ καλύτερος φίλος μου, ἐπρόσθεσε ὁ 'Ιάκωβος Γκραντέν. Ἐλπίζω ὅτι μιά ἀπ' αὐτὲς τίς ἡμέρες θὰ τὸν εἶς.

— Ἡ νέα ἐκείνη, ἔλεγε, γιὰ τοὺς λόγους σὲ χάρισα ἀπὸ τὴ μητέρα σου. Μὰ νὰ εἶσαι βέβαιη ὅτι στὸ τέλος τὸ πείσμα τῆς θὰ περάσῃ. Τότε θάρθῃ ἐδῶ καὶ θὰ σοῦ δώσῃ τὴ συγκατάθεσί της γιὰ τὸ γάμο σου μὲ τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

Ἡ νέα θυσιάστηκε σὲ μιά μελαγχολία θαθεῖα.

χωρὶς φόβο... Ἡ 'Ιωάννα μας ἔγινε καλὰ...

— «Ὁ! παιδί μου!... Παιδί μου! φώναξε ἡ γρηῃ χωρὶς τρέχοντας κ' ἀγκαλιάζοντας τὴ νέα. Δοξασμένοι τὸ νομο τοῦ Θεοῦ πού σοῦ ξανάδωσε τὴν υγεία σου.

Γύρισε κατόπιν πρὸς τὸ γέρο λοχαγὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— «Ξέρετε, κύριε... ἔχουν μαζετῇ ἀπ' ἐξω οἱ γείτονες καὶ ρωτοῦν γιὰ τὴν υγεία τῆς δεσποινίδος.

— Πές τους ὅτι ἡ 'Ιωάννα ἔγινε καλὰ κ' ὅτι τὸ ἀπόγευμα θὰ θῶν περίπατο μαζί μου.

— Πολὺ καλά, κύριε! Ὁ! δὲν ξέρετε τί χαρὰ πού ἔχω...

Καὶ ἡ γρηῃ ὑπηρετρία ἀπομακρύνθηκε τρέχοντας νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ τοῦ κυρίου της.

«Ἀνακοίνωσε στοὺς χωρικοὺς πού ἔχουν μαζετῇ ἐξω ἀπ' τὸ σπίτι τὰ εὐχάριστα νέα γιὰ τὴν υγεία τῆς 'Ιωάννας κ' ἐκείνοι ἔφυγαν χαρούμενοι, γιατί ὅλοι στὸ χωριὸ λάτρευαν τὴ νέα.

Κατόπιν ἡ Γερτρούδη ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ ξαναγύρισε στὴν τραπέζα, ὅπου θρῖσκόταν ὁ δόκτωρ Λεζάντρ.

— Κύριε δόκτωρ, τοῦ εἶπε, ἡ 'Ιωάννα μας ἔγινε καλὰ... Κουδεντιάει με τὸν πατέρα της, με τὸν 'Ιάκωβο καὶ τὰ θυμᾶται ὅλα...

— «Ε, τότε, μπορῶ νὰ παρουσιαστῶ χωρὶς φόβο...

Καὶ ὁ δόκτωρ διευθύνθηκε πρὸς τὴ σκιάδα, στὴν ὁποία θρῖσκόταν ἡ 'Ιωάννα με τὸν πατέρα της καὶ τὸν μνηστήρα της.

— Κόρη μου, εἶπε ὁ 'Ιάκωβος Βαγιάν, σοῦ παρουσιάζω τὸν κ. Λεζάντρ. Εἶνε ὁ σοφὸς ἐπιστήμων, ὁ ὁποῖος σὲ περποιήθηκε καὶ σοῦ ξανάδωσε τὸ λογικὸ σου...

— Τὸν ἀναγνωρίζω, εἶπε ἡ νέα με σιγανὴ φωνή.

Καὶ, ἀφοῦ σηκώθηκε, πρόσθεσε με χάρι καὶ με τόνο ζωηρῆς εὐγνωμοσύνης:

— «Ὁ κύριε... σήμερον μόλις ἔμαθα τί σὰς ὀφείλω...

— Ἀπεναντίας, κόρη μου, ἐγὼ εἶμαι ὀφειλέτης σου... Σοῦ χρωστῶ τὴ χαρὰ πού νοιώθω γιατί σὲ ξανάδωσα στὴν ἀγάπη τοῦ πατέρα σου καὶ τοῦ μνηστήρος σου...

— Γιατρέ, εἶπε ὁ 'Ιάκωβος Βαγιάν, ἐλπίζω ὅτι θὰ καταδεχτῇτε νὰ μέινετε μαζί μας μὴν ἐξομᾶτε τοὺς ἀλλοτρίους.

— Ὁ! αὐτὸ θὰ μοῦ ἦταν πολὺ εὐχάριστο... Δυστυχῶς ὁ μὲν δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ τὴν εὐγενικὴ πρότασί σας.

— Πῶς; Θὰ μᾶς ἀφήσετε τόσο γρήγορα;...

— Ἡ ἐργασία μου μοῦ ἐπιβάλλουν νὰ ξαναγυρίσω στὸ Σατοῦ, ὅπου θὰ μείνω μερικὸς μῆνες ἀκόμα.

— Ἀλλὰ δὲν ἀναπαύεσθε καθόλου, γιατρέ;

— Δὲν ἔχω ἀκόμα αὐτὸ τὸ δικαίωμα, ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ κ. Λεζάντρ.

ΙΖ'

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

Ἡ 'Εριέττα ντὲ Σιμέζ, στὸ Παρίσι, ἔμενε κλεισμένη στὸ μεγάρου τοῦ πατέρα της, ὅπου δὲν ἔδωκε κανέναν ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πέτρο Καστόρα.

Ἡ φτωχὴ νέα ὑπέθετε ὅτι, γιὰ νὰ σωθῇ ἡ οἰκογενειακὴ τους τιμὴ, ἔπρεπε ὁ Πέτρος Καστόρα νὰ γίνῃ σύζυγός της.

Φερόταν λοιπὸν πρὸς αὐτὸν με μεγάλη εὐγένεια καὶ τὸν ἀκούε ευχαριστῶς κάθε φορὰ πού ἐκεῖνος πῆγαινε καὶ τὴν ἔλεπε.

Ἐίχε ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπισκεφθῇ μερικές φίλες της πού ἔμεναν τώρα στὸ Παρίσι, μετὰ τὸν ὁποῖον τὴ Σουλζάννα Βιολέν καὶ τὴ Λευκὴ Μωριέν, ἀλλὰ ὁ θαρῶνος δὲν τῆς τὸ εἶχε ἐπιτρέψει.

— Ξέρετε, ἀγαπητὴ μου 'Εριέττα, τῆς ἔλεγε, γιὰ τοὺς λόγους σὲ χάρισα ἀπὸ τὴ μητέρα σου. Μὰ νὰ εἶσαι βέβαιη ὅτι στὸ τέλος τὸ πείσμα τῆς θὰ περάσῃ. Τότε θάρθῃ ἐδῶ καὶ θὰ σοῦ δώσῃ τὴ συγκατάθεσί της γιὰ τὸ γάμο σου μὲ τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ εἶσαι τὸν κ. Πέτρο Καστόρα. Ἀπὸ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΤΗ ΦΙΛΜΟΥΠΟΛΙ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ" ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

[Ένα ενδιαφέρον άρθρο της ΖΑΝ ΡΟΥΝΤΟ]

"Όταν ένας δημοσιογράφος λάβει εντολή από τον αρχισυντάκτη του να πάρει μία συνέντευξη από έναν πολιτικό, μία διάσημη προσωπικότητα, έναν μεγάλο καλλιτέχνη ή και με τον ήρωα της ημέρας, η πρώτη του δουλειά είναι να συντάξει ένα ερωτηματολόγιο. Τακτοποιεί λοιπόν τις σκέψεις του, κυττάζει τι ενδιαφέρει τους αναγνώστες του και υποβάλλει... το θέμα του σε ιεροεξεταστική ανάκριση.

Ωστόσο αυτή η δουλειά, ενώ στην αρχή φαίνεται εύκολη, εν τούτοις είναι υπερβολικά δύσκολη, γιατί συνήθως όλοι οι «άνθρωποι της επικαιρότητας» αποφεύγουν να δώσουν σαφείς πληροφορίες και προφυλάγουν όσο μπορούν τα μυστικά τους από τη δημοσιότητα. "Αν τύχη, παραδείγματος χάριν, να ρωτήσετε τον Μπέρναρ Σω γιατί κάνει διαρκώς τόν... ξύπνιο, ασφαλώς ο διάσημος "Αγγλος συγγραφέας δεν θα θελήσει να σας απαντήσει. "Αν ρωτήσετε επίσης τον υπουργό των "Εξωτερικών μιας χώρας τον αληθινό σκοπό του ταξιδιού του, θα σας δηλώσει με απάθεια ότι το επεχείρησε για ν' αλλάξει τον αέρα του... μαζύ με τους είκοσι γραμματείς του... "Αν πάλι θελήσετε να μάθετε την ιδιωτική ζωή ενός καλλιτέχνη, αυτός θα σας... γεμίσει με ψευτιές. Γι' αυτό η δημοσιογραφική συνέντευξη γίνεται με το σύστημα που εφαρμόζει η... Σκωτική λανθ Γουάρντ: Πριν να πείσει στα χέρια της ο... εγκληματίας, έχει κάνει ένα σωρό έρευνες για το άτομό του, ξέρει με ποιόν άνθρωπο έχει να κάνει και με διάφορες πλάγιες ερωτήσεις, τις οποίες αυτός δεν υποπτεύεται, καταφέρνει να τον αποσπάσει το μυστικό του. Αυτό λοιπόν το σύστημα εφαρμόζουν οι χειμειροί δημοσιογράφοι. Και αυτή ακριβώς η μέθοδος είναι και η πιο αποτελεσματική, ακόμα και για τους «αστέρες» της θόνης, γιατί πολλοί από αυτούς κρύβουν καλά τα μυστικά τους και αποφεύγουν ν' απαντήσουν σ' ώρισμένες ερωτήσεις ή δεν δέχονται για ώρισμένα πράγματα καμιά συζήτηση.

Ποιά είναι αυτά τα πράγματα; Συνήθως διάφορα σκάνδαλα της ιδιωτικής ζωής των «αστέρων» ή ιστορίες που δεν θα έπρεπε να δημοσιευθούν. Γι' αυτό κιόλας η διάσημη «βεντέττα», όταν τους υποβάλουν σχετικές ερωτήσεις, γίνονται αφωνότερες (χθύνουν) και κάνουν ότι δεν καταλαβαίνουν. Για να πεισθούν σχετικά, ευχαρίστως θα σας αναφέρουμε μερικές τέτοιες περιπτώσεις:

Η Γκρέτα Γκάρμπο, παραδείγματος χάριν, αποφεύγει να πη έστω και μία λέξη για την ιδιαίτερη φίλια που νοιώθει για τον Τζώρτζ Μπρέντ και για τις επισκέψεις αυτού του «γόητος» που γίνονται πάντοτε σε πολύ ακατάλληλες ώρες. Ωστόσο η «κακός γλώσσος» του Χόλλυγουντ λένε ότι ο «αστέρας των αστέρων» είχε έρωτα με τον παντρευτό. Καταλαβαίνετε λοιπόν τι ενδιαφέρον παρουσιάζει δηλαδή η ιστορία. "Ετσι οι δημοσιογράφοι πολιώρησαν τη βίλλα της Γκρέτα Γκάρμπο με την έλπιδα να ψαρέψουν κανένα «λαυράκι». "Αρχισαν, φυσικά, όταν τους δέχτηκε η Γκρέτα Γκάρμπο, να τη ρωτούν για το τελευταίο έργο της, για τις συνθήκες της, για την ιδέα που είχε για τους «γόντες» της φιλομυθολογίας, για τον έρωτα και για ένα σωρό πράγματα. Τέλος ένας απ' αυτούς, με έντελως άθωο ύφος ρώτησε τη διάσημη «βεντέττα» ποιοι από τους «γόντες» αυτούς θα μπορούσαν να συγκινήσουν την καλλιτέχνη και ιδιαίτερος αυτήν. Η Γκρέτα Γκάρμπο, αφού είπε η γνώμη της για τον Κλάρκ Γκέμπλ, τον Ρόμπερτ

Μοντγκόμερι και τον Φίλιπ Χόλμς, κατέληξε να παραστήσει ότι ο Τζώρτζ Μπρέντ ήταν ο μόνος που θα μπορούσε να συγκινήσει αληθινά μια «βεντέττα».

Σ' αυτή την πληροφορία οι δημοσιογράφοι δεν θορυβήθηκαν. "Αλλάξαν πάλι όμιλία και σε μία στιγμή ρώτησαν τη Γκρέτα Γκάρμπο:

— Σε περίπτωση που θα θέλατε να παντρευτείτε ποιά «αστέρα» θα διαλέγατε για σύζυγό σας;

— Τον Τζώρτζ Μπρέντ! "Απάντησε η διάσημη «βεντέττα» δίχως να διστάσει.

— Και γιατί αυτή η ιδιαίτερη προτίμηση; απόρρητο είναι.

— Γιατί είναι ο μόνος άνθρωπος τον οποίο συμπαθώ για την ειλικρίνιά του.

Και η Γκρέτα Γκάρμπο, παρασυρμένη απ' τον έρωτά της και ξεχνώντας ότι είχε να κάνει με δημοσιογράφους, άρχισε να μιλάει με ένθουσιασμό για τον Τζώρτζ Μπρέντ. Το αποτέλεσμα φυσικά είναι εύκολο να το καταλάβετε. Την άλλη μέρα η εφημερίδα δημοσίευσε με ζωηρούς τίτλους αυτή τη συνέντευξη και απέκαλυπταν τις αισθηματικές σχέσεις του Τζώρτζ Μπρέντ και της Γκρέτα Γκάρμπο, καθώς και τους προσεχείς γάμους των!...

Η Μάρλεν Ντήτριχ επίσης αποφεύγει ν' απαντήσει σ' ερωτήσεις σχετικές με την απόφασή της να γυρίσει στη Γερμανία, εγκαταλείποντας οριστικώς το Χόλλυγουντ. "Αρνείται να υπονοηθεί ότι θέλει να λησμονήσει μία αισθηματική απογοήτευσή της. Μά αυτή δεν είναι και η αλήθεια. Η Μάρλεν Ντήτριχ εγκαταλείπει τον αμερικανικό κινηματογράφο γιατί ο «τύπος» της έπαψε ν' άρεση και να συγκινήσει τους φίλους της θόνης, πράγμα που σημαίνει φυσικά ότι το «άστρο» της Μάρλεν Ντήτριχ άρχισε να δύει στον κινηματογραφικό ορίζοντα του Χόλλυγουντ!...

Η Λίλη Νταϊνιτ, πάλι, έχει κι' αυτή τα μυστικά της. Δε λέει ούτε μία λέξη για την αιτία που παρόλας το διαζυγίο της με τον "Ερρολ Φλιν, τον μόνο άνθρωπο που είχε αγαπήσει στη ζωή της, και είναι τόσο έξυπνη και τόσο καχύποπτη που καταφέρνει να ξεγλυστράει σαν αλεπού από τις παγίδες τις οποίες της στήνουν οι συντάκτες του αμερικανικού τύπου.

Από τον καιρό επίσης που η Τζίν Χάρλου έκανε την εμφάνισή της στον κινηματογράφο ως σήμερα, εξακολουθεί να αγνοεί ή να προσποιείται πως αγνοεί τον Ουίλλιαμ Πόγουελ. Μά κι' αυτός πάλι ο «αστέρας» κάνει ότι δεν έχει ιδέα γι' αυτή τη «βεντέττα». "Όταν ρωτούν τη Τζίν Χάρλου γι' αυτόν, εκείνη παίρνει ένα έκπληκτο ύφος και δηλώνει:

— Πώς τον είπατε αυτόν τον «αστέρα»; Ουίλλιαμ Πόγουελ; Περίεργα... δεν τον ξέρω. Δεν έτυχε να τον προσέξω ποτέ. Είναι ήθοποιος του κινηματογράφου; "Αδύνατον, γιατί θα έπρεπε να τον ξέρω...

Μά κι' ο Ουίλλιαμ Πόγουελ την πληρώνει με το ίδιο νόμισμα.

Η Τζίν Χάρλου δεν έτυχε να τη συναντήσει στο «στούντιο», δηλώνει. "Ασφαλώς θα κάνετε λάθος στην διάδοχη αυτής της γυναίκας. Μία τέτοια νέα είχε γνωρίσει σ' ένα εύθυμο κέντρο της Νέας "Υόρκης, μα ήταν τόσο ανόητη και φλύαρη που έπληξε με τη συμπεριφορά της. "Εν τούτοις κι' οι δύο τους λένε μέματα. Μ' αυτό τον τρόπο θέλουν να κρύψουν τον φλογερό έρωτά τους και ν' αποφύγουν την κακογλωσσία!...

Η Μάριον Νταϊνιτ δεν έννοει με κανένα τρόπο να μι-

λήση για τις πολυάριθμες έρωτικές υποθέσεις της και για τους στενούς και τρυφερούς φίλους της. Μόλις τύχη να υποπτευθεί ότι κινδυνεύει ν' αποκαλυφθεί, αλλάζει άμεσα θέμα συζήτησης και ξεγλυστράει σαν χέλι. "Ενας όμως δημοσιογράφος κατάφερε να προσληφθεί ως καμαριέρης στη βίλλα της, να παραμείνει κοντά στη «βεντέττα» τρεις μήνες κι' ύστερα να γράψει τα... «άπομνημονεύματά» του, στα οποία δεν μιλάει και τόσο κολακευτικά για την γοητευτική αυτή «βεντέττα» και για τις διασκέδασεις της.

Η Τζόαν Κράουφορντ, ωστόσο, ενώ φημίζεται για την ιδιαίτερη αγάπη που έχει στους αντιπροσώπους του τύπου, εντούτοις ποτέ δεν τους μιλάει για τις φιλικές σχέσεις της. Αυτό είναι το μεγάλο μυστικό της, το οποίο, μά την αλήθεια, το σέβονται και όλοι οι φίλοι της.

Και η Κέυ Φράνσις, για την οποία λένε ότι παντρεύτηκε τον Ντέλιερ Νταϊνιτ, αρνείται και διαμαρτύρεται γι' αυτή την κακογλωσσία και διαμαρτύρεται και σχετικά πληροφορία. Θέλει να κρατήσει μυστική αυτή την ευτυχία της.

Μά η πιο παράδοξη απ' όλες τις «βεντέττες» είναι η Μαίη Γουέστ. Αυτή η «μοιραία» γόησσα του Χόλλυγουντ μιλάει για όλες τις ιδιοτροπίες της, για όλες τις ιστορίες της ιδιωτικής ζωής της, εκδηλώνει δίχως να διστάσει κάθε σκέψη που περνά από το μυαλό της. Ωστόσο κι' η Μαίη Γουέστ έχει το μυστικό της. "Όταν τύχη να τη ρωτήσουν για τον Φράνκ Ουάλλας, η Μαίη Γουέστ γίνεται κατάχλωμη, ταραζεται και αγωνίζεται να μη δώσει καμιά πληροφορία.

Ο Φράνκ Ουάλλας είναι ο πρώτος σύζυγος της Μαίη Γουέστ και ο διαρκής εφιάλτης της. Τον φοβάται όπως ο... διάβολος το λιβάνι. Η Μαίη Γουέστ δε θέλει να θυμάται τα βάσανα που τράβηξε κοντά του και αποφεύγει να συναντηθεί μ' αυτόν το φοβερό άνθρωπο, ο οποίος την μισεί γιατί τον εγκατέλειψε για να γίνει «βεντέττα» της θόνης και έχει όρκο στη νύχτα της πλήρωσης, μία μέρα αυτό το σφάλμα της πολύ ακριβώς.

Μά και όλοι οι «αστέρες» του Χόλλυγουντ έχουν το μυστικό τους το οποίο αγωνίζονται να το προφυλάξουν από τους δημοσιογράφους. Μά, όπως είπαμε, κι' εκείνοι ξεχνούν να κάνουν περιήγηση τη δουλειά τους. "Ετσι το μυστικό κάθε «αστέρος» είναι μυστικό μόνο γι' αυτόν, ενώ ο κόσμος το έχει —όπως λέμε κοινώς— τουμπανό!

ΖΑΝ ΡΟΥΝΤΟ

ΟΜΙΛΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Η ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Κ. Κ. Κ., "Ενταύθα.— Η μικροβιολογική εξέταση των πτύελων αφού υπήρξαν αρνητική, πρέπει να σας απομακρύνει από κάθε ύποπτον. Τα πτύελα δυνατόν να είναι αιματηρά ή από τον βλεννογόνο της ρινός ή του λάρυγγος. Μη σας βασανίζουν επιπόλαιες ιδέες και υποφέρετε άδικα.

ΑΠΟΣΤ. Δ. ΘΕΟΔ., Μελία (Λαρίσης).— Έκ των συμπτωμάτων φαίνεται ότι πρόκειται περί πτώσεως του νεφρού. Δυνατόν να πρόκειται και περί κήλης. Πάντως χωρίς χειρουργικήν εξέτασην δεν είναι δυνατόν ούτε όρθον ν' αποφανθί κανείς.

Κ. ΟΥΡΝΑΝΟΝ, "Ερφος—Μυλοποτάμου (Ρεθύμνης).— Πολύ καλά αυτά που μεταχειρίζεσθε. Ζητήσατε και το φάρμακον Elixir polybromurę Υψηλ. "Ο γιατρός σας θα σας οδηγήσει πώς να το παίρνετε.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΝ.— Νά γίνει μικροβιολογική εξέταση του έκκριματος.

Ξ. Β.— Συνεννοηθήτε με τον ιατρόν σας διά το βάμμα Lobelia.

ΠΑΥΛΟΝ Γ. ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΝ.— Η έλνοσσία παρουσιάζει νοσηράς καταστάσεις ή μορφάς διαφόρους την έκφανσιν. Τους συνεχείς και ύφεσιμους πυρετούς, τους διαλείποντας, τους ακοήθεις, τον πυρετόν των αιμοσφαιρινουρίων, την χρονίαν καχεξίαν και την λαμβάνουσιν έλνοσσιαν ήτις είνε πολλάκις πολύ έπιμονος. "Επομένως μη ζητείτε ώρισμένον τύπον έλώδους πυρετού. "Επιμένετε εις την εξέτασην του αίματος.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Λ

Η ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	
I	Α	Ν	Ι	Σ	Η			Τ	Α	Ν	Ο	Σ
II	Κ	Α	Μ	Τ		Η	Σ	Χ	Η	Μ	Η	
III	Μ	Ι	Δ	Η	Σ		Τ		Σ	Α	Μ	
IV	Η		Ι	Ε	Τ	Ι	Ο	Φ	Ο	Ρ	Α	
V		Φ	Α	Ι	Α	Μ	Ρ	Α	Σ			
VI	Α	Ρ	Ι	Η	Δ	Μ	Ι		Β	Κ		
VII	Π	Ο		Σ	Ι	Α	Μ	Α	Ι	Α	Ι	
VIII	Η	Σ		Τ	Ο	Σ	Α		Ε	Σ	Ο	
IX	Υ	Π	Α	Ν		Τ	Ο	Ρ	Α			
X	Ι	Ν	Ε	Σ		Κ	Α	Τ	Α	Μ	Η	
XI	Α	Ν	Ρ		Ι	Α		Α	Ι	Α	Σ	

(ΣΗΜ.— Το έκτον τετραγωνίδιον του 5 οριζοντίως ή το πέμπτον του 6 καβάτω, πρέπει να μωυισθί).

Ο ριζοντιώσ: I. Το ένα είναι μεγαλύτερο και το άλλο μικρότερο. Τον ελάτρευαν οι Ρωμαίοι, όχι όμως κι' οι Έλληνες. II. Μέγας Ευρωπαίος φιλόσοφος του περασμένου αιώνα. Σας εύχόμεθα να μη πάρετε τέτοια σύζυγο. III. Μυστικός θάσιλος της Φρυγίας. Οι "Αμερικανοί τον αποκαλούν «μπάρμπα» και τον έχουν ανακηρύξει σημαντικό. IV. Από τότε που έγινε ή έφευρεσις του ατμού, περιωρίστηκαν σημαντικά. V. Σταγιά. "Αφρικανοί ηγεμόνες. VI. Είχε τον περιφιρότερο μίτο. Τα άρχικά μεγάλου θύσαντου αυτοκράτορος. VII. Δύο γράμματα απ' τη λέξι «μόνη». "Αχάριστες μέγας θανάτου. VIII. Σύνδεσμος. "Αμα ρωτήσης «πόσα» θα σοί πούν. IX. Θλίψις (αίτια). Αυτή τη στιγμή. X. Η κλωστή του οργανισμού. Πόλις Ιταλική. XI. Στοιχείο της φύσεως. "Ανη. Τραγωδία του Ευριπίδου.

Κ α θ έ τ ω σ: I. Παύλος και εφημέριος. Βασιλέας που πέθανε εξόριστος. 2. Καταφύσιον. Θύμα του "Αλφ Παρά και δράμα του Κ. Σκίπη. 3. Έχουν τους πλουσιότερους γυμνασις του κόσμου. Μαρτυρία. 4. Επανάστασις. 5. Κάθε άνθρωπος διαλέγει για και κάθε άλλη προσπαθεί να διακριθί. 6. Μαρκά αυτοκινήτων. Γράμμα. 7. Αφίλητος. 8. Βγαίνει απ' την καρδιά. Νότα. Στους κομμάς είναι άχρηστα. 9. Γεωγραφικός όρος. "Επίθετο που ταίριαζει στις έγκλησεις. 10. "Εμπροσθίς περιήγηση θελιόθηκας. Κάθε άνθρωπος έχει τα δικά του. 11. Γρόπος συνειδησίας από μακριά. Το όνομα του Λατ. "Αντανάστα αναφορική (γενική).

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
1																	
2																	
3																	
4																	
5																	
6																	
7																	
8																	
9																	
10																	
11																	
12																	
13																	
14																	
15																	
16																	
17																	

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η Σελήνη της Γυναίκας

ΠΩΣ ΝΑ ΝΤΥΝΕΣΘΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΛΑΕΤΤΑ ΣΑΣ

«Αν επρόκειτο να φαίνονται κομψές μόνον ή γυναίκες που έχουν ωραίο σώμα, τότε τα 80% των γυναικών θα έπρεπε να απελπισθούν τελείως. Γιατί ελάχιστες έχουν σώμα τέλειο. Η περισσότερες γυναίκες έχουν ελαττώματα, μικρά ή μεγάλα, στη σιλουέττα τους: ώμους πολύ στενούς ή πολύ φαρδείς, θώρακα μακρύ, λαγώνες πολύ ανοιχτές (τό ελαττώμα που φέρνει σε απελπισία τις περισσότερες γυναίκες), πόδια κοντά κτλ.

Φυσικά, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κάθε γυναίκα θα προτιμούσε να ήταν απόλυτα καλοκαμωμένη, μα δεν πρέπει και ν' απελπίζεται όταν έχει ένα μικρό ελάττωμα. Με λίγη τέχνη και γούστο μπορεί να το σκεπάσει και να το εξαφανίσει ακόμα έντελως, φτάνει να ξέρει τον τρόπο.

«Ας δούμε λοιπόν εδώ πώς πρέπει να ντύνεσθε σύμφωνα με τη σιλουέττα σας και ποια είναι τα μικρά μυστικά χωρίς στα όποια μπορείτε να διορθώσετε τα ελαττώματα του κορμιού σας.

«Αν έχετε θώρακα μακρύ και πόδια κοντά, πρέπει με κάθε τρόπο να ελαττώσετε το μήκος του θώρακος και να δείχνετε μακρύτερα τα πόδια. Γι' αυτό διαλέγετε φορέματα με νομίτες πλατείς ή με αμυγδαλωτά ή κορσελέ, που να ανθεαίνε αρκετά ψηλά στο στήθος. Προτιμάτε τα σχέδια που έχουν πολλές ντεκούπ. Το κορσάζ και η φούστα έντελως σκέτη με μία ραφή, κατά προτίμηση και τις τσέπες πολύ ψηλά και τις ζακέτες κανέτι τις μάλλον κοντές. Βάζετε κολλητές ζώνες στα φορέματά σας, γιακαδάκια και ζαμπώ στο λαιμό. Αποφεύγετε τις πολύ κοντές φούστες.

«Αν πάλι έχετε στενές πλατείς και πλατειά περιφέρεια, το ντύσιμό σας πρέπει να είναι δι-αφορετικό. Το κορσάζ θα το κάνετε όσο πιο φαρδύ μπορείτε, με πολλά ντραπαρίσματα αν είναι φόρεμα άπογευματινό, με μανίκια φουσκωτά ψηλά, όχι χαμηλά, όμως ανοιχτούς. Στα ταγιέρ και στα πανωφόρια θα κάνετε τα ρεθέρ πλατειά και τοποθετημένα όσο το δυνατόν ψηλότερα. Τη μέση θα την έχετε πολύ εφαρμοστή, υπό τον όρον η φούστα από κάτω να φαρδαίνει. Γενικά σε όλες τις πλατειές από τη μέση και κάτω ταιριάζουν περισσότερο ή φαρδείς φούστες, κομμένες όμως λοξά. Στα βραδυνά φορέματα συγκεντρώνετε κατά προτίμηση όλο το φάρδος πίσω, ώστε να σχηματίζει ουρά.

Για κείνες που έχουν ίσιο μάλλον σώμα και μέση φαρδιά, που η σιλουέττα τους δηλαδή πλησιάζει μάλλον προς την άντρική, ταιριάζουν περισσότερο τα σπορ ντυσίματα. Προτιμάτε τις ίσιες ζακετούλες και τα ίσια παλτά, χωρίς ζώνη και χωρίς σεντράρισμα στη μέση. Στα φορέματά σας βάζετε κατά προτίμηση μανίκια ρεγκλάν που κόβουν το πλάτος των ώμων και στα βραδυνά φορέματα μη βάζετε καθόλου μανίκια, αλλά, απεναντίας, προτιμάτε τα σχέδια εκείνα όπου το κορσάζ στενεύει προς το λαιμό και αφήνει τους ώμους έντελως ξεσκέπαστους. Βάζετε πολύ λίγες γαρνιτούρες στο κορσάζ και στο ντεκολτέ και κατά προτίμηση διαλέγετε φορέματα χωρίς ζώνη που να ντραπαρώνονται στη μέση ή να έχουνται εφαρμοστά. Τις φούστες κάνετε τις στενές επάνω και φαρδείς κάτω, γαρνιρισμένες με πιέττες που ν' ανοίγουν κάτω από τα γόνατα στα πρωινά φορέματα και γαρνιρισμένες με βολάν που να αρχίζουν χαμηλά στα βραδυνά φορέματα.

«Ενα χαριτωμένο και νεανικότατο φορεμάκι από σεμιζιέ ριγέ γκρι και κόκκινο, με πλαστρον και μανικέτια λευκά, γαρνιρισμένα με γαζιά κόκκινα, καμωμένα με το χέρι.

Στο έρχόμενο φύλλο θα σας πω με τι τρόπο να ντύνεσθε όταν είστε κοντή ή όταν είστε πολύ ψηλή.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μητροπόλεως 14 α Πλατεία Συντάγματος

Τα μικρά μυστικά της καλλονής

ΓΙΑ ΝΑ ΒΓΑΖΕΤΕ ΤΙ ΦΑΚΙΔΕΣ

Τώρα με τις πρώτες δυνατές λιακάδες, όταν έχουν το δέρμα ευαίσθητο πετούν στη μύτη και από κάτω από τα μάτια μερικές φακίδες που πρώτα είναι κόκκινες και κατόπιν κιτρινίζουσιν. Για να τις εξαφανίσετε, περνάτε στο πρόσωπό σας ένα βαμμάκι βρεγμένο με δέξυζεν. Αφήστε το δέξυζεν να στεγνώσει πάνω στο πρόσωπό σας και κατόπιν περνάτε πάλι ένα άλλο βαμμάκι μουσκεμένο με λάδι αγνό που μαλακώνει και τρέφει το δέρμα.

ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΦΥΓΕΤΕ ΤΟ ΔΙΠΛΟΣΑΓΩΝΟ

Για ν' αποφύγετε το διπλοσάγωνο ρίξτε το κεφάλι σας προς τα πίσω, όσο περισσότερο μπορείτε και κατόπιν ανοιγοκλείνετε το στόμα σας με τη μεγαλύτερη γρηγορόδα αρκετές φορές. Η γυμναστική αυτή είναι λίγο κουραστική, αλλά, εξαιρετικά αποτελεσματική και ωφέλιμη μόνο το σαγόνι, αλλά και το στήθος το οποίο δεν αφήνει να χαλαρωθεί.

Ο τρόπος του φέρεσθαι

ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΕΡΒΙΡΩΝΤΑΙ Ο ΚΑΦΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΙΚΕΡ

«Όταν έχετε καλεσμένους για γεύμα ή για δείπνο και μετά το τέλος του φαγητού θέλετε να τους προσφέρετε καφέ ή και λικέρ, αν το δείπνο είναι κάπως επίσημο, πού πρέπει να τους προσφέρετε, στην τραπεζαρία ή στο σαλόνι;

Τώρα τελευταία έχει καθιερωθεί η συνήθεια, οι καφές να σερβίρεται στο σαλόνι, αλλά αυτό εξαρτάται από την κρίση της οικοδοσποίνης. «Αν βλέπετε ότι οι ξένοι σας είνε βολεμένοι στην τραπεζαρία, ότι έχουν αποχτήσει οικειότητα μεταξύ τους, είνε κρίμα να τους σηκώσετε από 'κει που κάθονται και να τους μεταφέρετε στο σαλόνι. Έξ' άλλου τα λικέρ πίνονται ευκολότερα στην τραπεζαρία, όπου έχει κανείς ένα μέρος, για να ακουμπήσει το ποτήρι, παρά στο σαλόνι.

Το ζήτημα αλλάζει όταν πρόκειται να κρατήσετε τους ξένους σας και μετά το φαγητό για να περάσουν το απόγευμα ή τη βραδιά τους μαζί σας. Τότε περνάτε στο σαλόνι και βολέψετε στους καναπέδες και στις πολυθρόνες όπου και η χώνευσις γίνεται πιο άνετα.

Πρακτικές συμβουλές

ΟΤΑΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΒΑΨΕΤΕ

Το βάψιμο των φορεμάτων στο σπίτι κατ' ακριβείας όλο και περισσότερο έδαφος και δικαίως, γιατί με μικρό κόπο και λίγα έξοδα αποκτά κανείς ένα καινούργιο φόρεμα. Για να πετύχει όμως ένα χρώμα πρέπει να το διαλέγει κανείς με προσοχή, γιατί όλα τα χρώματα δεν πιάνουν σε όλα τα ύφασματα. Το άσπρο μπορεί να το βάψετε σε ό,τι χρώμα θέλετε. Τα ανοιχτά χρώματα βάφονται εύκολα σκούρα. Το κόκκινο πιάνει ωραία σε μαρόν και σε βιολε, σε πράσινο δεν πιάει καλά και σε μαύρο κάνει κοκκινωπές αντίγειες. Πολύ ωραίο μαύρο γίνεται το μπλέ έπισης και το γκρι, που γίνεται ωραίο και σε μαύρο και σε μπλε-μαρέν. Το μπλε γίνεται κόκκινο, μαρρέν και μαύρο. Η δίσ ΛΙΑΝΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΧΡΥΣΩ Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

«Η Χρύσω αναστέναξε πονεμένα κι' εξακολούθησε, κλαίγοντας πάντα χωρίς λαρυμό:

— Δεν ήσουν κοντά μου, μάννα μου... «Ημουν μόνη μου... Κι' αυτό με τρώαζε πιο πολύ...

— Φωτιά να με κάψει την άμυαλη! Είχα τρέξει στο μοναστήρι να ζητήσω βοήθεια. Φωτιά να με κάψει!... Δεν έσπαξα καλύτερα το πόδι μου!

— Τι φταίς εσύ, μάννα; Για το καλό μου τώκανες.

— Κ' ύστερα, κόρη μου; Τι έγινε ύστερα;

Με λόγια πνιγμένα από το κλάμα, η Χρύσω συνέχισε τη διήγησή της. Κι' όπως κατάλαβε η άμυαλη ή Διαβολίνα, κάποιος παράνομος κι' άτιμος 'Ιούδας 'Ισκαριώτης είχε πετύχει την κόρη της αναισθητή την ώρα που λειπε και της είχε κάνει το μεγαλύτερο κακό που μπορούσε να πάθει μια κοπέλλα.

— Τρομάρα μου... άλλοι μου και τρισαλλοί μου της δύστηνης! Γιατί τώκανες αυτό, Θεούλη μου; Γιατί μάς παιδεύεις; Τι κακό σού κάναμε;

— Εκλαιγαν τώρα, μάννα και θυγατέρα, εκλαιγαν και στηθά, τυπίνονσαν και μαδούσαν τα μαλλιά τους γεμάτες μαύρη απελπισία.

— Γιατί δε ρίχνεις φωτιά να μας κάψει, αφέντη Χριστέ; χούγιαζε ή Διαβολίνα. Κάψε μας, Παντοδύναμε. Έτσι πού καταστήσαμε!... Στάχτη και κουρνιαχτός να γίνουμε παρά να ζήσουμε στον κόσμο με τέτοια μεγάλη ντροπή!... Ρίξε, αφέντη Χριστέ, τ' άστροπελζίκια σου κι' αφάνισε μας τις κουρούνες, τις άρχαρες!...

— Τ' άστροπελζίκια και του Θεού ή κατάρρα στο κεφάλι του προδότη πούκανε το κακό! άντήχησε ξαφνικά μία φωνή γεμάτη όργη.

«Ήταν ό γέρος καλόγερος πούχε κοντοζυγώσει πάλι κοντά στις δύο γυναίκες.

«Η Διαβολίνα τον κούταξε απελπισμένη καθώς ήταν και ξέπασσε σε καινούργιο θρήνο.

— Μην κλάις, καπετάνισσα της ειπ' εκείνος. Σταμάτησε τ' άστροπ' σου, έριμη γυναίκα και κύττα να παρηγορήσεις και τη θυγατέρα σου. Κι' έννοια σου, καπετάνισσα. Θά τιμωρήσει σκληρά ό Θεός ό Παντοδύναμος τον άτιμο τον κουρσευτή της παρθενιάς της Χρύσως σου.

«Ακούγοντας τα λόγια του αυτά ή Χρύσω τινάχτηκε άπάνω φρενιασμένη.

— Ό Θεός; φώναξε. Ό Θεός;... Σώπα, παππού, σώπα, καλόγερε και με κάνεις να θλαστημάω, την άμαρτωλή. Δεν περιμένω τό Θεό έγώ. Ό Θεός άργει πολλές βολές...

— Μη βλαστημάς, Χρύσω.

— Ό Θεός να με συχαρέσει, καλόγερε, μά δεν θα περιμένα απ' τον ουρανό την εκδίκησι. Θά εκδικηθώ μονάχη μου.

«Ακούς; Μονάχη μου, με τ' άδικά μου τ' άχέρια κι' άς με κάψει ύστερα ό Παντοδύναμος στον πιο φριχτό τον 'Αδη!...

«Ο καλόγερος σταυροκοπήθηκε.

Τα λόγια της Χρύσως κάνανε έντύπωση ή μάννα της.

Την άρπαξε απ' το φουστάνι, την έσυρε κοντά της και τη ρώτησε:

— Τόν έξερεις; Τόν είδες, κόρη μου;

Κρεμάταν απ' τα χείλη της.

«Η Χρύσω χαμήλωσε τό

βλέμμα της.

— Μίλα... Μίλα μου, θυγατέρα. Ποιος είνε;

— Ποιος; ρώτησε κι' ό καλόγερος, έτοιμος να σηκώσει ψηλά τ' άχέρια του και να ξεστομίσει βαρεία κατάρρα.

Με χαμηλωμένα πάντα τ' άχέρια της ή Χρύσω θέλησε να μιλήσει, μά έννας κόμπος της στεκότανε στο λαιμό και την έπνιγε.

— Νερό! τραύλισε γεμάτη άγωνία.

«Η μάννα της τής έδωσε να πιή.

Τό δροσερό νεράκι την έφερε στά συγκαλά της. Λύθηκε ή γλώσσα της. «Έρριξε τότε τά λυτά μαλλιά της μπρός στο πρόσωπό της για να κρύψει τη ντροπή της και ψιθύρισε άνα:

— Μέσα στη λιποθυμία μου κατάλαβα τό κακό και τη συμφορά πού με θρήκε. Πάσχισα να συνέρθω μά δεν μπόρεσα. Είχαν πετρώσει, θαρρείς, τ' άχέρια μου και τ' άπόδια μου. Μά τό μυαλό μου δούλευε. Θέλησα να φωνάξω, μά έννα πνιχτό θογγητό θγήκε από τό στόμα μου. Τά φιλά του με κάίγανε, σαν τό άναμμένο τό σίδερο... Τά χάρδια του με κάνανε ν' ανατριχιάζω...

Σταμάτησε.

«Ένας κόμπος της ξανάκλεισε τό λαιμό.

— Νερό... νερό!... τραύλισε.

«Η Διαβολίνα της ξανάδωσε να πιή.

Κρέμασε ύστερα ξανά κάτω τό κεφάλι της κι' εξακολούθησε:

— Κατάλαβα πώς ήμουν χαμένη. Κι' έβαλα πειά όλη μου τη δύναμι ν' άνοίξω τ' άκλειστά ματόκλαδά μου, να δώ ποιος ήταν ό τρισκατάρτος, να δώ ποιος ήταν ό άτιμος ό προδότης. Μά δεν άνοιγαν τ' άχέρια μου. Τά ματόκλαδά μου δεν πεταλούδιζαν καθόλου, έτσι πούσανε βαρεία σαν τό μολύδι...

«Η δύστυχη ή κόρη μιλούσε μ' άγωνία.

Τό στήθος της άνεβοκατέβαινε.

Φλόγες ντροπής άναβαν στά μάγουλά της τά φιλημένα

«σοδοσία, με δόλο,

«Αγκομαχούσε όπως τό άλλο γο πού κάνει άλέτρι σε γή ξερη και πετρωμένη.

«Ο καλόγερος άπλωσε τό χέρι του και τη βλόγησε:

— Κουράγιο, κόρη μου, σιά!

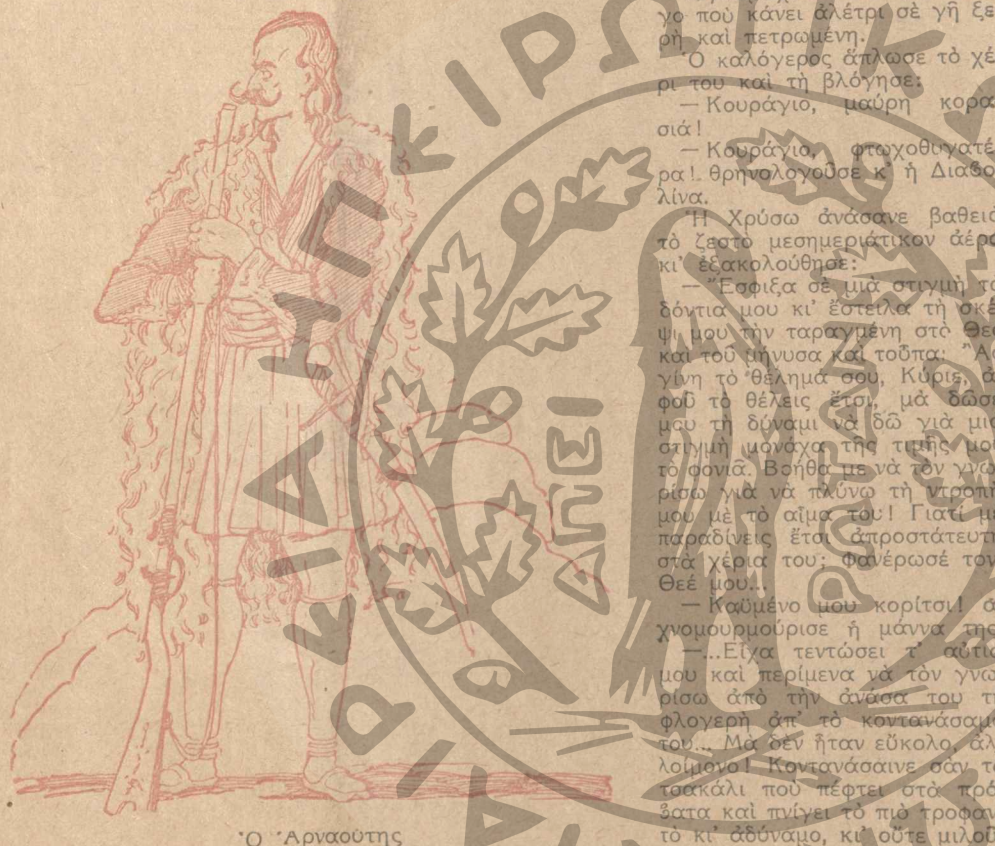
— Κουράγιο, φτωχθυγατέρα! θρήνολογούσε κι' ή Διαβολίνα.

«Η Χρύσω άνάσane βαθείά τό ζεστό μεσημεριάκι άέρα κι' εξακολούθησε:

— Έσφίξα σε μία στιγμή τό δόντια μου κι' έστέλεξα τη σκέψη μου την ταραγμένη στο Θεό και του άημυσα και τούπα: «Ας γίνη τό θέλημά σου, Κύριε, άφού τό θέλεις έτσι, μά δώσε μου τη δύναμι να δώ για μία στιγμή μονάχη της τιμής μου τό σονά. Βοήθα με να τον γαρίσω για να πιάω τη ντροπή μου με τό αίμα του! Γιατί με παραδίνεις έτσι άπροσάτευτη στα χέρια του; Φανέρωσε τον, Θεέ μου!...

— Καμένο μου κορίτσι! άγνωμυρούρισε ή μάννα της.

—...Είχα τετνώσει τ' άχέρια μου και περιμένα να τον γνωρίσω από την άνάσα του τη φλογερή απ' τό κοντανασμά του... Μά δεν ήταν εύκολο, άλλοιμονο! Κοντανασάνε όταν τό τσακάλι πού πέφτει στο πρόβατο και πνίγει τό πιο τροφαντό κι' άδύναμο, κι' ούτε μιλού-

«Ο Άρναούτης

σε ν' ακούσω τη φωνή του. Πάσχιζα ακόμα να καταλάβω ποιός είνε, με τη μυρωδιά. Μά ούτε κι' έτσι κατάφερα τίποτα. 'Η απελπισία μου ήταν μεγάλη. «Θεέ μου, σκέφτηκα, έτσι θα τον αφήσεις να φύγει τόν άτιμο; Βοήθα με, κυρά Παναγία μου!...» Κι' άξαφνα...

— «Άξαφνα; ρώτησε ανυπόμονη ή Διαβολίνα άνάμεσ' απ' τὰ σφιγμένα της δόντια.

— «Ο καλόγερος έσκυψε κι' αυτός πιο κοντά για ν' ακούση καλύτερα.

— «Έξαφνα, σιγανοφιθύρισε βαθειά ντροπισμένη ή Χρύσω, έγινε τό θαύμα για τό όποιο τόσο θερμά παρακαλούσα τόσην ώρα. Σάν νά σάλεψαν τὰ ματόκλαδά μου. Σάν νά μισάνοιξαν, μονάχα για μία στιγμή. Πεταλούδισαν γοργά, πιο γοργά κι' από τήν άστραπή. Και μέσα στο φλογόκκινο τό θάμπωμα τής αντίλαας πρόστασα ν' άντικρύσω τόν κακούργο πούστεκε από πάνω μου...

— Τόν γνώρισε; λαχάρησε ή Διαβολίνα.

— «Ποιός ήταν; Ποιός;

— Τά χείλη τής κόρης άλαφροσάλεψαν.

— «Ο Άρναούτης!

— Καταραμένοι νάνε στους αιώνες! φώναξε ό καλόγερος.

— Κατάρτα... κατάρτα σ' αυτόν και στη γενιά του! ούρλιαξε ή χήρα τού Διαβολή.

Κ' ύστερα γυρνώντας στην κόρη ποδχε σωριασθή κάτω άποκαμωμένη κι' έκλαιγε, τήν ξαναρώτησε:

— Πρόφτασε νά τόν δής καλά, τσούπα μου;

— «Ναι», έγνεψε ή Χρύσω.

— Είσαι σίγουρη γι' αυτό;

— Ναι, μάννα.

— Πανούκλα νά τόν κόψη τόν άντίχριστο! Κακή λόγχη νά τού τρυπήση τήν καρδιά!...

— «Η Χρύσω άνασηκώθηκε άγριεμένη.

— Τήν καρδιά του, φώναξε, θά τού τήν ξεριζώσω εγώ, με τὰ ίδια μου τὰ χέρια και θά τήν πετάξω στα σκυλιά.

— Ο καλόγερος κούνησε τό κεφάλι του σάν νά έπίδοκιμαζε τὰ λόγια της.

— «Ορκίζομαι στην ψυχή τού πατέρα μου, ορκίζομαι στα κόκκαλά του, συνέχισε ή Χρύσω, νά μη φάω γλυκό ψωμί, νά μη βρω άνάπασι στον άπάνω και στον κάτω κόσμο άν δέν έκδικηθώ σκληρά τόν άτιμο τόν Άρβανίτη!...

— «Αμην! άποκρίθηκε ό καλόγερος.

— «Η Διαβολίνα γύρισε και τόν κύτταξε τρομαγμένη κι' άνησυχесе.

— «Αμην! έλεπε πάλι ό καλόγερος.

— «Ο Άρναούτης ήταν τό πρωτοπαλλήκαρο τού Άγ.ά. «Ολοι μ' αυτό τό όνομα, τ' όνομα τής πατρίδος του και τής καταγωγής του τόν έέρανε.

— «Ήταν ένας άντρας ως σαράντα χρόνων, ψηλός, άτσαλένιος, μαύρος σάν τή νύχτα και σάν τήν Κόλασι πού τόν έέρασε.

— Δέν είχε όμοίό του στη σκληρότητα.

— «Ήταν τό δεξι χέρι τού Άγ.ά, καμάρι των Τουρκαρβα-νιτάδων και τρομάρα των χριστιανών. Έδερνε, βασάνιζε, άρπαζε, κρεμούσε, παλούκωνε, έκαίγε, ρήμαζε χωριά και τοελιγκάτα χωρίς νά δίνη σε κανένα λόγο για τίς κα-κουργίες του.

— «Ο Άν.ας τού τὰ συγχωρούσε όλα.

— Δώ και τρία χρόνια ό Άρναούτης είχε αναλάβει νά «χαλάση» τόν κα-πετάν Διαβολή.

— Θά σοι τόν φέ-ρω, Άγ.ά μου, πι-σθάγκωνα δεμένον! είχε πη στον Άγ.ά φεύγοντας με τ' ά-σκέρι του.

— «Ο Άλλάχ νά σε βοηθήση, τού ε-χθήθηκε ό Άγ.ας.

— Μά πέρασαν μέ-ρες, πέρασαν βδο-μάδες κι' ό Άρνα-

ούτης δέ φαινόταν νά γυρίζη πίσω.

— Τι είχε γίνει;

— Είχε πέσει ό άνομος στα νύχια τού λιονταριού!

— Ο καπετάν Διαβολής πούξερε τούς σκοπούς του, τήν μπλόκαρε ένα σούρουπο σ' ένα χωριό. Δέν τόν σκοτώσε, ωστόσο. Τουκκανε κάτι πιο φριχτό κι' απ' τό θάνατο.

— Όταν τὰ παλληκάρια του τόν πιάσανε και τόν τήν-γαν μπρός του, διάταξε νά τόν δέσουν στο στυλό ενός λωνιού. Έκεί τόν γυμνώσανε απ' τή μέση και κάτω τόν...

— μερεμετίσανε. Μ' ένα μάτσο τουφεκές και τρυφε-ρές τσουκνίδες τού δώσανε πίσω στα μαλάκα του άμέτρητες χτυπιές. Πρίστηκε ό σκυλαρβανίτης, πόνεσε, έστουσε, δα-κώθηκε, λύσσαξε!...

— Κι' όταν τό πανηγύρι τελείωσε, ό καπετάν Διαβολής πού έλεπε με περιφρόνησι:

— Μπορούσα νά σε σκοτώσω, σκυλόπιστε, μά εγώ σε σκύλους μαγαρισμένους σάν και σένα δέν καταδέχομαι νά ματώσω τό γιαταγάρι μου. Αυτό πού σουκκανε σου φτασε και σοι περισσεύει. Και τώρα μάζεψε τ' ασκέρη σου και τράβα στον άφέντη σου τόν Άγ.ά νά σε μπλαστρώσει. Κι' άν σοι ξαναρέση, κερ...ά, ξαναξεμυτίσεις στα βουνά τα δικά μου. Σιχτήρ, μπζεβεγκ!...

— Και τόν έφτυσε κατάμουτρα.

— Λύσσαξε ό Άρναούτης απ' τό κακό του.

— Φοβέρισε τούς χωριανούς νά μη βγάλουν μιλία για όν έγινε.

— Σκέφτηκε μάλιστα στην άρχή νά τούς μαζέψη όλους σ' ένα γάνι, εκεί κοντά, και νά τούς κόψη τις γλώσσες. Έ-τσι θά ήταν σίγουρος πώς δέ θά μαθεύονταν τό κακό πού-παθε. Έδωσε μάλιστα διαταγή νά πιάσουν τούς χωριανούς και νά τούς κοφογλωσσίσουν.

— Κόφτε τους τις γλώσσες, πρόσταξε, και ρίχτε τς στα σκυλιά νά τις φάνε!

— Μά μπήκε στη μέση ό ψυχολογός του τήν τελευταία στιγμή.

— Μην τό κάνης αυτό, καπετάνιε, τού έλεπε.

— Γιατί, ώρέ; Τους λυπάσαι τούς σκύλους;

— Δέν τους λυπάμαι, καπετάνιε. Μ' άν κάνουμε τέτοια πράμα τό κακό θά μαθευτή σ' όλη τή Ρούμελη. Θά τή-τησουν, θά μάθουν γιατί έγινε αυτό... και πώς... και πού... και θά βουίξουν τὰ βιλιάτια. Καλύτερο και πιο φρονι-μό είνε νά τούς φοβερίσουμε.

— Ο ψυχολογός είχε δίκιο.

— Ο Άρναούτης τό κατάλαβε.

— Δάγκωσε τή λύσσα και τή μανία πού τόν σκύλιαζαν κι' έβαλε μπρός τή φοβέρα. Κ' οι χωριάτες όρκιστηκαν νά κρατήσουν τό στόμα τους κλειστό και σφραγισμένο.

— «Υστερ' απ' τή ντροπή αυτή, ό Άρναούτης έχασε τόν ό-ηνο του. Σκέφτηκε στην άρχή νά έκδικηθώ πάνω στη γυ-ναίκα και στην κόρη τού καπετάν Διαβολή, μά δέν τολ-μήσε νά τό κάμη. Περιέμενε λοιπόν νά βρή καλύτερη έυ-καιρία για τήν έκδίκησή του.

— Μά ή ευκαιρία αυτή δέν τού δόθηκε. Ο Διαβολής έ-φευγε πάντα απ' τις χωσιές πού τού στήνανε. Ώς πού-ρη τού κουμπάρου του τού Καραβή-του.

— ***

— Όταν μαθεύτηκε ό άφανισμός τού ξακουστού τού κλέ-φτη, ό Άρναούτης ένοιωσε τήν καρδιά του τή μαύρη νά φουσκώνει από έ-χαρίστησι.

— Ο Άγ.ας είχε κρύψει τή δολοφονία κι' από αυτόν τόν ίδιο, για νά μ-η πιάσει κανείς τήν έπιτυχία τού σκοπού του. Φρε-νισμένος όπως ή-ταν ό Άρναούτης έναντίον τού Δια-βολή, μπορούσε νά πείσει σε κανένα σφάλμα.

— (Ακολουθεί)

ΣΤΟΝ 13^{ΟΝ} ΤΟΜΟΝ ΤΗΣ „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ“ Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΝΝΑΣ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΖΕΡΑΛΤΥ

Πρόκειται για ένα θερμό ειδύλλιο πού καταλήγει στο γάμο, χω-ρίς όμως νά φέρη και τήν εϋτυχία τού ζεύγους. Οι δυο σύζυγοι βλέ-πουν άξαφνα με σπαραγμό νά τούς χωρίση μία άβυσσος! Τά έρωτι-κά τους όνειρα διαλύονται... Η σύζυγος, ή Μαριάννα, θέλει: νά φύγη μακριά απ' τόν άνδρα της, ό όποιος τήν παραμελεί, κατά τή γνώμη της, χάριν των φιλοδοξιών του. Δραματικά έπεισόδια συμβαίνουν με-ταξύ τους. Μά στο τέλος θριαμβεύει και πάλιν ό έρωτας. Ο σύζυγος έπιτυγχάνει στις δουλειές του και ή Μαριάννα ρίχνεται έξαλλη από αγάπη στην άγκαλιά του.

Κυκλοφορεί εις Αθήνας και Πειραιά τήν 4ην Ιουνίου. Εις τας Έπαρχίας τήν 11ην Ιουνίου.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 4

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

ΤΟΥ Ζ. ΡΟΝΥ

ΟΤΑΝ γύριζα τή νύχτα στο σπίτι μου, άρχισε νά μάς λέη ό φίλος μας, κύτταζα πέρα από τό μικρό κήπο, ένα παράθυρο φωτισμένο. Συχνά τό παράθυρο αυτό ήταν άνοιχτό και τότε εχθώριζα μέσα τή λυγερή σλουέττα μιας νέας κόρης ή νέας γυναίκας.

Είχα προσέξει ότι πάντα άναβε φώς στο παράθυρο εκείνο στις δυο μετά τὰ μεσάνυχτα και στις τρεις τό έσθυνε.

Αυτό μου φάνηκε πολύ περίεργο στην άρχή. Νόμισα μά-λιστα ότι επρόκειτο για κάποιαν ύπνοσάτιδα πού σηκωνό-ταν απ' τό κρεβάτι της τήν ώρα εκείνη για νά πλαγιάση πάλι έπειτ' από μία ώρα...

— Αλλά όχι, δέν ήταν ύπνοσάτις... Η γυναίκα πού έμενε σ' αυτό τό δωμάτιο σηκωνόταν από τό κρεβάτι της τήν ώ-ρα εκείνη για ν' άπολαύση τή μαγεία τής νύχτας... Ήταν μία συνήθεια παράξενη βέβαια, αλλά γοητευτική.

Μία νύχτα τού Άπριλίου, βλέποντας τήν άγνωστη όνειρο-πόλο στο παράθυρό της, κάτω από τό γλυκό φώς τού φεγ-γαριού, τής έβγαλα τό καπέλλο μου.

— Εκείνη τότε ύποκλήθηκε έλαφρά.

— Η καρδιά μου άναπήδησε άμέσως.

— Νόμισα πως έβλεπα ένα ύπεροχο από όμορφια και γλυκύ-τητα πρόσωπο, τό πρόσωπό της, νά μου χαμογελάη στο σκιάφος, πού τού έρριχνε ό δαντελλένιος νυχτερινός της σκούφος.

— Απο τότε άρχισα νά τήν χαιρετάω κάθε νύχτα και πάν-τοτε εκείνη μου άπαντούσε με μία έλαφρά υπόκλιση.

— Η γειτόνισσά μου, ή νυ-χτερινή μου γειτόνισσα, εί-χε μπη πια στην καρδιά μου...

Και κάθε νύχτα μου γινό-ταν πιο άγαπητή...

Πολύ γρήγορα μάλιστα άρχισα νά συνειννοούμεθα, κάνοντας φωτεινά σημεία μ' ένα κερί απ' τὰ παράθυρα μας, πού ήσαν σχεδόν άπέ-ναντι και τὰ χωρίζαν τὰ δέντρα τού κήπου. Κάποιος θείος μου άξίωματικός τού ναυτικού, μου είχε μαρ-εί στοιχεια όπτικού τηλεγρά-φου, και, ως έκ θαύματος, ήξερε κι' αυτή φωτεινά ση-μάτα.

Ζητούσε από μένα άπόλυ-τη έχεμύθεια και μ' έδίδε νά τής όρκιστώ ότι δέν θά προσπαθούσα νά μάθω ποιά ήταν ως τήν ώρα πού θά μου άποκαλύπτε μόνη της τό μυστήριό της.

— Εγώ τής έδωσα τόν όρκο πού μου ζητούσε... και ή πε-ρίεργος αυτές έρωτικές συνεινησεις έξακολουθούσαν φλο-γερές, γεμάτες πάθος και μυστήριο.

— Εγώ ήμουν εϋτυχισμένος, γιατί άγαπούσα για πρώτη φορά και άγαπώμουν...

— Ημουν μόνο ανυπόμονος νά γνωρίσω τό ειδώλό μου.

— ***

Τό φθινόπωρο πέρασε, κατόπιν ήρθε ό χειμώνας και τό ειδώλιό μας έξακολουθούσε κατά τόν ίδιο τρόπο.

Τό κακό τήν ίκέτευσε, τού κακού τής προσέφερα όλο-κληση τή ζωή μου για ένα ραντεβού.

— Εκείνη, μου άπαντούσε πάντοτε ότι είχε κάνει κάποιο τάξιμο, τό όποιο δέν μπορούσε νά παραθή, παρά έπειτα ά-πο ένα ώρισμένο χρονικό διάστημα.

Τήν άνοιξε άρχισε νά μου έρχεται σχεδόν τρέλλα από τό πάθος μου. Έγινε αδύνατος και χλωμός. Δέν μου άρεσε πια παρά μόνο ή νυχτερινή εκείνη ώρα πού έβλεπα στο φωτισμένο παράθυρο τό ειδώλό μου.

— Μά κ' ή ώρα εκείνη ήταν ώρα άπελπισίας και σπαραγ-μού, γιατί δέν μπορούσα νά δώ από κοντά τήν άγαπημένη μου, ούτε νά τήν σφιξώ στην άγκαλιά μου...

— ***

Μία νύχτα, εκείνη δέν παρουσιάστηκε στο παράθυρό της, ούτε και τις έπόμενες.

— Η άπόγνωσίς μου ήταν άφάνταστη.

Δέν μπορούσα ούτε νά φάω, ούτε νά κοιμηθώ, γιατί θλι-βερά προσρήματα με βασάνιζαν.

Τέλος, έπειτ' από μία βδομάδα, ό συμβολαιογράφος τής πόλεως μας με προσκάλεσε έπειθόντως νά τόν έπισκεφθώ στο γραφείο του. Έτρεξα άμέσως γιατί είχα τό προαίση-μα ότι θά μου ανακοίνωνε ειδήσεις από τήν άγαπημένη μου.

Φαντάζεσθε λοιπόν ποιά ήταν ή έκπληξίς μου όταν ό συμβολαιογράφος με πληροφόρησε ότι κάποια δεσποινίς Β... πού είχε πεθάνει τήν ίδια μέρα, μ' έκανε γενικό κληρο-νόμο της.

— Πού κάθεται ή δεσποινίς αυτή; φώναξα, νοιώθοντας τήν καρδιά μου νά σφίγγεται.

— Ο συμβολαιογράφος μου έλεπε τότε τήν όδo και τόν α-ριθμό τού σπιτιού τής φίλης μου κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Ξεψύχωσε προφέροντας τόνόμά σας... Υπέφερε πολύ από τήν άρρώστεια πού τήν θανάτωσε, μά τώρα άναπαύεται ειρηνικά στο νεκρικό της κρεβάτι...

— Η περιουσία της άπο-τελείται από άκίνητα και διάφορες άξίες και άνέρχεται σε τρία περίπου εκατομμύρια φράγκα. Η διαθήκη είνε έγκυ-ρος, γιατί συνετάχθη μπροστά μου.

— Με κύτταξε χαμογελώντας σάν νά με συνέχαιρε για τή μεγάλη τύχη μου κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Υπάρχει ακόμα κι' αυτός ό φάκελλος, τόν όποιο μου άνέθεσε νά σας παραδώσω έμπιστευτικώς.

— Πήρα τήν έπιστολή και ψιθύρισα με φωνή πού έτρεμε:

— Θά γυρίσω μία άλλη μέρα για νά μου δώσετε πε-ρισσότερες πληροφορίες.

Και όγχιζα έξω κλονιζό-μενος, με συντριμμένη τήν καρδιά.

Ξαναγύρισα σπίτι μου κι' εκεί, σε μία γωνιά, διάβασα τὰ θλιβερά λόγια τής φίλης μου.

— ***

— Η έπιστολή ήταν σύντο-μη κι' έγραφε τά εξής:

«Συγχωρήστε μ'ά δυστυχισμένη γεροντοκόρη πού σας σφείλει τή μό-νη άληθινή εϋτυχία της ζωής της.

«Ασχημη και περήφανη καθώς ή-μουν, δέν κατάρθα ποτέ ν' άγα-τήσω κανέναν άνθρωπο απ' τους έγνωρίσα.

«Ολοι μ' άπόθνησαν με τούς τρώ-πους των, τούς όπορτικούς και κτηνώδεις κι' έτσι έφτασα σε ήλι-κία εξήντα χρόνων με καρδιά νει-κή.

«Πού έβγαλα μία φορά πού δίνει ή σκέψις ότι ένας άνθρωπος με άγαπά...

«Σεις μου χάρισατε τήν άπέραντη αυτή εϋτυχία και, χωρίς σε σας έζησα ένα όλόκληρο χρόνο μέσα σε μία θεά έκστασι.

«Είμαι εϋτυχής τώρα, έχω ζήσει πραγματικά και, ενώ πεθαίνω, έχω τήν έπισητή έλπίδα ότι θά διατηρήσετε τή γλυκειά άμνηση της δυστυ-χημένης φίλης σας τού παραθύρου. Χαίρετε για πάντα...

— ***

Δέν ξέρω ή εντύπωσι θά έκανε σε σας αυτό τό πράγμα.

— Αλλά εγώ έκλαψα, έκλαψα τικρά τήν πεθαμένη μου φίλη.

Μου φαινόταν πως είχα χάσει τόν ώραιότερο έρωτα της ζωής μου.

— ***

Μόνον τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» άγοράζει, εις άπολύτως έκτανοποιη-κάς τιμές, παλαιά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, από τού 1900, διάφορα φύλλαδια, παλιές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κ.τ.λ.

Πληροφορία: Γραφεία «Μπουκέτου», Γερμανού Παλαιών Πα-τρών 5, Κήπος Ελευθέρων, 3-9 μ. μ. καθ' έκάστην και τας Κνριακάς.

Z. RONY

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΣ

(Από την αυτοβιογραφία του περιφήμου συνθέτου του «Φάουστ» ΚΑΡΟΛΟΥ ΓΚΟΥΝΔ

Η ΜΟΥΝ τότε δεκατριών χρόνων και ήμουν έσωτερικός μαθητής στο λύκειο Αρκούρ. Η μητέρα μου που είχε μείνει χήρα και χωρίς περιουσία, πήγαινε και παρέδιδε μαθήματα με όλους τους καιρούς, με το κρύο, τη ζέση, τον άνεμο, τη θροχή και το χιόνι, για να εξοικονομή τα χρήματα που της χρειαζόντουσαν να με σπουδάσει.

— Έγώ υπέφερα γιατί την έβλεπα να κοπιάζει τόσο και ήπιο μεγάλη μου επιθυμία ήταν να μπορέσω γρήγορα να την λυτρώσω απ' αυτή την κατάσταση.

— Άλλα ο καθένας μας είχε διαφορετικές αντιλήψεις για τον τρόπο με τον οποίο θα το κατώρθωνα αυτό. Η μητέρα μου όνειροπολούσε να με δει στο Διδασκαλείο, ενώ εγώ στις όνειροπολήσεις μου, άκουγα μία φωνή μελωδική να μου λέει: «Θά γίνης μουσικός!»

Μία μέρα, ενώ ανταλλάσσαμε τα σχέδιά μας για το μέλλον κι' ενώ εγώ έπέμενα λέγοντας «μουσική!» κι' η μητέρα μου «Διδασκαλείο», σε κάποια στιγμή ή τελευταία μου είπε:

— Μετά σωστά σου σου ήρθε αυτή η λύση;

— Τό λέω σοβαρώτατα.

— Και δεν θα έγγραφης στο Διδασκαλείο;

— Ποτέ, απάντησα σοβαρώτατα.

— Όστε τί σκοπεύεις να κάνης;

— Να έγγραφω στο Ώ-δείο...

— Έ, λοιπόν, με τη σειρά μου κι' εγώ τώρα σου λέω: «Ποτέ!»

Κούνησα το κεφάλι μου σαν να της έλεγα: «Θά το δούμε αυτό!» πράγμα που έκανε την αγία αυτή γυναίκα ν' άνακατήση...

— «Α! έτσι... φώναζε. Θά δούμε... Έν πρώτοις θά πω στους δασκάλους σου να σ' αφήνουν από δυο χρόνια σε κάθε τάξη... Έτσι όταν τελώσης το Γυμνάσιο, θά πας κατευθείαν στο στρατό. Μην περιμένης να πληρώσω για να σ' απαλλάξω... Προτιμώ να δώ το γυιό μου στρατιώτη παρά πλανόδιο μουσικό σαν τους ατσιγγάνους...

— Μητέρα μου, απάντησα με σεβασμό, αλλά και με αποφασιστικότητα, αυτό που μου είπατε δεν θα πραγματοποιηθεί ποτέ. Θά κάνω δυο χρόνια σε κάθε τάξη, αφού το θέλετε, αλλά στρατιώτης δεν θά γίνω, γιατί έτσι το θέλω.

— Αλήθεια; έκανε ειρωνικά η μητέρα μου. «Όστε θά λιποτακτήσης;

— Όχι, αλλά θά πάρω το Μεγάλο Βραβείο της Γαλλικής Ακαδημίας της Ρώμης.

Η μητέρα μου γέλασε, αλλά βλέποντας ότι δεν μπορούσε με κανένα τρόπο να με πείση, σκέφθηκε να ζητήσει τη βοήθεια του διευθυντού του λυκείου μου, αββά Πουαρσόν.

Τού είπε τα καθέκαστα και ο λαμπρός εκείνος άνθρωπος με κάλεσε στο γραφείο του, όπου με ύφος γεμάτο καλωσύνη και με κέφι, μου είπε:

— Αλήθεια, μικρέ μου Κάρολε, θέλεις να γίνης μουσικός;

— Μάλιστα, κύριε Πουαρσόν, τού απάντησα ξερά.

— Ούφ! μουσικός!... Δεν είναι δουλειά αυτή...

— Δεν είναι δουλειά να είναι κανείς Μότσαρτ, Βέμπερ, Μπεργμπερ, Ροσσίνι;... Είστε δύσκολος, κύριε διευθυντά.

— Να πάρη ή όργη, παιδί μου! φώναξε κεραυνώδως απ' το άκατανίκητο αυτό επιχείρημά μου.

Ένομιζα ότι θα με ρωτούσε: «Ξέρεις τουλάχιστον να πιλάζης βιολί;»

Μά εκείνος επρόσθεσε απλά:

— «Αμ' δεν θά γίνης Μότσαρτ! Ο Μότσαρτ στην ηλικία σου είχε κάνει θαύματα... Όσοόσο, δείξε μου τί μπορείς να κάνης... και κατόπιν βλέπουμε...

Και παίρνοντας ένα φύλλο χαρτί, έγραψε άπάντα μερικούς στίχους που άρχιζαν έτσι:

Εγίνα πλέον έφηθος...

Κατόπιν, δίνοντάς μου το χειρόγραφο, μου είπε:

— Πήγαινε να μου το κάνης αυτό μουσική σύνθεση.

Χωρίς να το θέλη, ο αββάς Πουαρσόν συμμαχούσε μαζί μου.

Έφουγα γελώντας κρυφά.

Επειτα από δυο ώρες αναγύρισα με τη μουσική του ποιήματος έτοιμη.

Αυτή ήταν η πρώτη μου μουσική σύνθεση.

— Διάβολε! είπε ο λαμπρός αββάς. Βλεπω πως δεν έχασες τον καιρό σου. Τραγουδήσε μου το αυτό...

— Να το τραγουδήσω...

Και πιάνω;

— Πιάνω;... Τί να το κάνουμε;

— Μά για να μ' άκουσιν...

Χωρίς πιάνο δεν μπορείτε να εκτιμήσετε τις άρμονίες μου.

— Τί να τις κάνω τις άρμονίες σου... Μ' ενδιαφέρουν μόνο ή ιδέες σου, το μουσικό σου αίσθημα... Έμπρός τραγουδήσε μου τη σύνθεσή σου...

Και άρχισα να τραγουδάω...

Όταν σε λίγο τελείωσα, γύρισα δειλά το κεφάλι μου προς το μοναδικό άκροστί μου.

Ο αββάς Πουαρσόν είχε τα μάτια του γεμάτα δάκρυα, που κυλούσαν επάνω στα μάγουλά του.

— Ωραία! Πολύ ωραία, παιδί μου, μου είπε κατασυγκινημένος.

Και σφίγγοντάς με με στοργή στην αγκαλιά του πρόσθεσε:

— Γίνε λοιπόν μουσικός.

Έτσι είχες το Διάβολο μέσα σου... Δεν γίνεται διαφορετικά.

Είμαστε πειά δυο για να πείσουμε τη μητέρα μου.

Τότε εκείνη, θέλοντας και μη, με πήγε στο μουσικοδιδασκαλείο Ρεϊσά, ο οποίος ήταν ο πρώτος μου δάσκαλος.

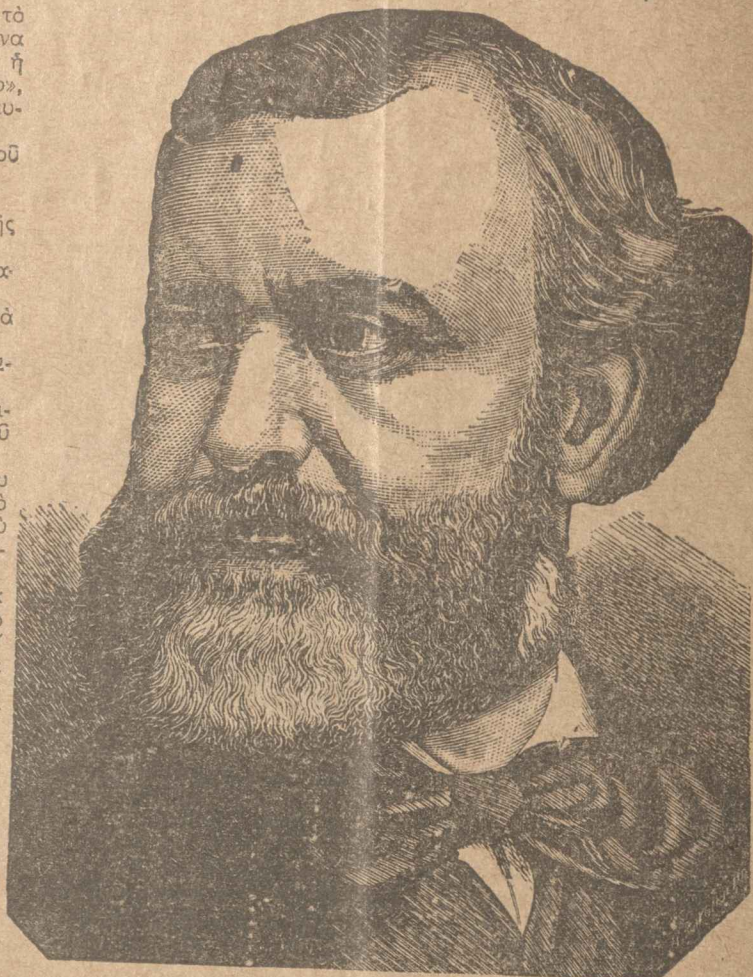
Επιμένοντας όμως στην ιδέα της, τού είπε κρυφά σ' αυτόν, όταν μ' έμπιστεύθηκε σ' αυτόν:

— Τυράνησέ τον, σε παρακαλώ... Προσπάθησε να τού δείξης όλες τις δυσκολίες αυτής της τέχνης. Αν μου τού στείλεις πίσω με το φόβο της μουσικής, θά σ' εύνομη...

Όση διάθεσι κι' αν είχε να εισακούση την παράκλησή της, ο Ρεϊσά δεν μπόρεσε να κατανικήση την άκαταμάχητη κλίσι μου προς τη μουσική.

Έτσι, έπειτ' από μαθήματα ενός χρόνου, όταν τόν ρώτησε ή μητέρα μου, της απάντησε:

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

Ο Κάρολος Γκουνδ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΣΑΛΕΡ

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

(Από τη φρίκη του Ισπανικού εμφυλίου πολέμου)

Από το πρωί το μουγκρητό των «75» άπαντούσε στους θρυνηθμούς των δσουζών. Ήταν μία θροντή τρομερή, ή οποία συγκλόνιζε σά σεισμος τη γη που την είχαν σκάψει ή θβίδες και τον ούρανό που είχε σκετεινιάσει από τους καπνούς.

Μπρούμυτα μέσα στο χαράκωμα, κοντά στους άντρες του, ο υπολοχαγός Χοσέ Μπαλτάρ είχε το κορμί του μουδιασμένο, το κεφάλι του άδειανό και τ' αυτιά του πονεμένα από τις θροντές των κανονιών.

Εξαφνα, τς κανόνια σάπασαν και μία βαθεία σιωπή απλώθηκε στον άπεραντο κάμπο, όπου έφεπταν κιάλας ή σκιές της βραδιάς.

Οι στρατιώτες άρχισαν ν' άστειδούναι μεταξύ τους. Μά τά άστεία τους τά διέκοψε ή άφίξις ενός λοχία, που έφερνε μία διαταγή τού διοικητού τού τομέως για τόν ύπολοχαγό.

Όλοι γύρισαν άμέσως τά πρόσωπά τους προς τόν άξιωματικό, ό οποίος στο φώς τού ηλεκτρικού του λαμπτήρος, άποσφράγισε τη διαταγή και τη διάβασε.

Επειτα γύρισε προς τους στρατιώτες και τούς είπε:

— Άδριο, παιδιά, πρέπει να το δείξετε... Τώρα κοιμηθήτε καλά για να έχουμε δύναμι τά χαράματα.

— Καλά, λοχαγέ μου.

Δέν έμυσε λέξι περισσότερο. Και όμως ή μάχη της έπομένης δέν προημνύταν καθόλου ευχάριστη.

Νά πολεμάς την ήμέρα, στο φώς τού ήλιου, στήθος προς στήθος, να σκοτώνης και να σκοτώνεσαι, αυτό πάει κι' έρπια. Άλλά να σέρνεσαι στο σκοτάδι, να κόβης συρματοπλέγματα, να κρατάς την άναπνοή σου, για να όρμηξης ύστερα ούρλιάζοντας έναντιόν εξαγριωμένων στρατιωτών, να διολίσχης να πυροβολήσης από φόβο, μήπως χτυπήσης τούς δικούς σου, αυτό πειά δέν ύποφύρεται. Έν τούτοις, ή άνάγκη τού επιβάλλει.

Ένώ οι άνδρες είχαν άποκοιμηθή, ό Χοσέ Μπαλτάρ, ύπνιος άκόμα, συλλογίζεται τη γυναίκα του, τη Μαγδαληνή του, την οποία είχε αφήσει εκεί κάτω, κοντά στή Μαλάγα, κι' από την οποία είχε να λάβη ειδήσεις από τά τέλη Αυγούστου.

Ξέρει ότι οι έχθροι είχαν περάσει από εκεί κι' άνατριχιάζει... Τούλάχιστον να είχε προφτάσει να φύγη και να είχε όρθι άσυλο πουθενά άλλο. Άλλά γιατί δέν τού έγγραφει... Τί άραίο που θά ήταν να την ξανάβλεπε έπειτα από τόν φριχτόν αυτόν πόλεμο και να την έσφιγγε στην άγκαλιά του... Με πόση άγαλλίασι θά ξανάρχιζε τη μονότονη ύπηρεσία του στην Τράπεζα όπου ύπηρετούσε ως ύπάλληλος κι' από την οποία τόν ξεσήκωσε ό εμφύλιος πόλεμος. Ήταν από την οποία τόν έσείκωσε ό εμφύλιος πόλεμος. Ήταν από την οποία τόν ξεσήκωσε ό εμφύλιος πόλεμος. Ήταν από την οποία τόν ξεσήκωσε ό εμφύλιος πόλεμος.

Με πόση άγαλλίασι θά ξανάρχιζε τη μονότονη ύπηρεσία του στην Τράπεζα όπου ύπηρετούσε ως ύπάλληλος κι' από την οποία τόν ξεσήκωσε ό εμφύλιος πόλεμος.

Με πόση άγαλλίασι θά ξανάρχιζε τη μονότονη ύπηρεσία του στην Τράπεζα όπου ύπηρετούσε ως ύπάλληλος κι' από την οποία τόν ξεσήκωσε ό εμφύλιος πόλεμος.

Με πόση άγαλλίασι θά ξανάρχιζε τη μονότονη ύπηρεσία του στην Τράπεζα όπου ύπηρετούσε ως ύπάλληλος κι' από την οποία τόν ξεσήκωσε ό εμφύλιος πόλεμος.

Με πόση άγαλλίασι θά ξανάρχιζε τη μονότονη ύπηρεσία του στην Τράπεζα όπου ύπηρετούσε ως ύπάλληλος κι' από την οποία τόν ξεσήκωσε ό εμφύλιος πόλεμος.

Με πόση άγαλλίασι θά ξανάρχιζε τη μονότονη ύπηρεσία του στην Τράπεζα όπου ύπηρετούσε ως ύπάλληλος κι' από την οποία τόν ξεσήκωσε ό εμφύλιος πόλεμος.

Με πόση άγαλλίασι θά ξανάρχιζε τη μονότονη ύπηρεσία του στην Τράπεζα όπου ύπηρετούσε ως ύπάλληλος κι' από την οποία τόν ξεσήκωσε ό εμφύλιος πόλεμος.

Με πόση άγαλλίασι θά ξανάρχιζε τη μονότονη ύπηρεσία του στην Τράπεζα όπου ύπηρετούσε ως ύπάλληλος κι' από την οποία τόν ξεσήκωσε ό εμφύλιος πόλεμος.

Με πόση άγαλλίασι θά ξανάρχιζε τη μονότονη ύπηρεσία του στην Τράπεζα όπου ύπηρετούσε ως ύπάλληλος κι' από την οποία τόν ξεσήκωσε ό εμφύλιος πόλεμος.

Με πόση άγαλλίασι θά ξανάρχιζε τη μονότονη ύπηρεσία του στην Τράπεζα όπου ύπηρετούσε ως ύπάλληλος κι' από την οποία τόν ξεσήκωσε ό εμφύλιος πόλεμος.

Με πόση άγαλλίασι θά ξανάρχιζε τη μονότονη ύπηρεσία του στην Τράπεζα όπου ύπηρετούσε ως ύπάλληλος κι' από την οποία τόν ξεσήκωσε ό εμφύλιος πόλεμος.

Με πόση άγαλλίασι θά ξανάρχιζε τη μονότονη ύπηρεσία του στην Τράπεζα όπου ύπηρετούσε ως ύπάλληλος κι' από την οποία τόν ξεσήκωσε ό εμφύλιος πόλεμος.

Με πόση άγαλλίασι θά ξανάρχιζε τη μονότονη ύπηρεσία του στην Τράπεζα όπου ύπηρετούσε ως ύπάλληλος κι' από την οποία τόν ξεσήκωσε ό εμφύλιος πόλεμος.

Με πόση άγαλλίασι θά ξανάρχιζε τη μονότονη ύπηρεσία του στην Τράπεζα όπου ύπηρετούσε ως ύπάλληλος κι' από την οποία τόν ξεσήκωσε ό εμφύλιος πόλεμος.

Με πόση άγαλλίασι θά ξανάρχιζε τη μονότονη ύπηρεσία του στην Τράπεζα όπου ύπηρετούσε ως ύπάλληλος κι' από την οποία τόν ξεσήκωσε ό εμφύλιος πόλεμος.

Με πόση άγαλλίασι θά ξανάρχιζε τη μονότονη ύπηρεσία του στην Τράπεζα όπου ύπηρετούσε ως ύπάλληλος κι' από την οποία τόν ξεσήκωσε ό εμφύλιος πόλεμος.

Με πόση άγαλλίασι θά ξανάρχιζε τη μονότονη ύπηρεσία του στην Τράπεζα όπου ύπηρετούσε ως ύπάλληλος κι' από την οποία τόν ξεσήκωσε ό εμφύλιος πόλεμος.

— Έμπρός! φώναξε. Έφ' όπλου λόγγη! Καθώς έτρεχε, ή όρμή του κόπηκε έξαφνα. Μία σφαίρα τόν είχε χτυπήσει στο μηρό... Στάθηκε τρεκλίζοντας...

Οι άνδρες του είχαν έρθει πειά στα χέρια με τούς έχθρους και πολεμούσαν με λύσσα. Άλλοι πληγωνόντουσαν κι' άλλοι έφεπταν σκοτωμένοι κάτω...

Από τά χείλη όλων των έτοιμοθανάτων έβγαινε ή ίδια κραυγή:

«Μητέρα!»

Μά να οι έχθροι που ξεπετάχτηκαν πολυάριθμοι μέσ' απ' τó δάσος.

— Θεέ μου, ψιθύρισε ό Μπαλτάρ, μήπως με πιάσουν αιχμάλωτο;

Η ιδέα αυτή έφερε άπόγνωσι στον τραυματία, ό οποίος άρχισε να σέρνεται έπίπονα μέσα στο δάσος.

Τέλος έφτασε σε μία θάλα.

Εκεί ή δύναμεις του τόν εγκατέλειψαν κι' ένοιωσε ένα μούδιασμα σε όλο του το κορμί...

Όλα, μετά τη συμπλοκή, είχαν έρημωθή γύρω του.

Εξαφνα άνασκήρτησε... Κάτι σάλειψε εκεί κοντά του. Συγχρόνως άκουσε έναν ύπόκωφο γρυλλισμό:

— Συνάδελφε... Συνάδελφε...

Ο Μπαλτάρ γύρισε και είδε ένα ύψηλόσωμο παλληκάρι, εξαπλωμένο κάτω που είχε ζητήσει κι' αυτό καταφύγιο εκεί.

Με τά χέρια του πλημμυρισμένα στο αίμα, κρατούσε τó ύπογαστρίό του. Τώρα που ή μάχη είχε τελειώσει, ό ύπολοχαγός ένοιωθε συμπάθεια για τόν πληγωμένο έχθρό.

— Κακομοίρη! ψιθύρισε, πλησιάζοντας στα χείλη του τó στόμιο τού παγουριού του.

— Ευχαριστώ! τραύλισε εκείνος.

Και, τού έδήγησε ότι τόν έλεγαν Χουάν κι' ότι ή γυναίκα του, ή "Ινιζ, τού κάκου θά τόν περίμενε στη Βαλέντσια. "Ηξερε ότι ό λοχίσμος στην κολιά ήταν θανάσιμος.

— Να γράψετε στη γυναίκα μου... Ικέτευσε τόν Μπαλτάρ.

Εγώ την άδρεσσα έδώ... στο πορτοφόλι...

— Ευχαριστώ, τού είπε ό ύπολοχαγός. Φτάνει να σωθώ...

Τώρα ό έχθρος παρακλήρουσε, ψυχροραγούσε...

Και σε λίγο έσφυγη...

Κατασυγκινημένος κι' εξαντλημένος ό ύπολοχαγός, τόν έψαξε για να εκτελέση την τελευταία του θέλησι.

Ξεκουμπώσε τó λασπωμένο και καταματωμένο άμπέχωνό του, και στη μέση τσέπη του, όρθηκε τó πορτοφόλι του, παραφορτωμένο γράμματα και χαρτονομίσματα...

Στην ίδια τσέπη ύπρχε κι' έν άλλο αντίκειμενο, πολύ μικρό σίγουρα, γιατί ήταν τυλιγμένο με φροντίδα σ' ένα δαντελένιο μαντήλι, κλειμένο βέβαια κι' αυτό όπως τά χαρτονομίσματα.

Τό ύφασμα τού μαντηλιού έφερε μαύρες ξερές κηλίδες, από αίμα χωρίς άλλο, γιατί έβγαζε "ιά φριχτή δυσσομία.

Ο Μπαλτάρ δειλίστηκε έπ' ατέλει τó στόμα του.

— Α! τόν άπείσσω κακοτύχο!...

Τό τυλιγμένο αντίκειμενο ήταν ένα λευκό γυναικείο χέρι, κομμένο από τόν κάρπο, άναμμένο σαν χέρι μούμιας.

Τά μακρουλά και λεπτά νύχια ήσαν άκόμα ρόδινα... Στο μεσαίο δάχτυλο, ένα δαχτυλίδι με διαμάντια και μ' ένα γοντρό σμαράγδι άχτινοβολούσε στο φώς, ενώ ό παράμεσος δάχτυλος έφερε απλώς μία χρυσή βέρα.

— Θεέ μου! τραύλισε αυτό τó σμαράγδι...

Κοιτευμένος από ένα φριχτό προαίσθημα, τράβηξε τόν άρραβώνα από τó άσφαγιστό δάχτυλο.

Τόν κύτταξε τρέμοντας και, στο έσωτερικό του, διάβασε δυο όνόματα και μία ήμερομηνία:

ΧΟΣΕ — ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

25 Ιουνίου 1933

ΖΑΝ ΣΑΛΕΡ.

25 Ιουνίου 1933

ΖΑΝ ΣΑΛΕΡ.

25 Ιουνίου 1933

ΖΑΝ ΣΑΛΕΡ.

25 Ιουνίου 1933

ΖΑΝ ΣΑΛΕΡ.

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΠΑΙΔΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Είπε ωραίο μνημείο, μεγαλειότητα, του είπα.
— Ναι, και ωραίο και ιστορικό. Έχει γίνει πρό δύο χιλιάδων χρόνων.
Ο αυτοκράτωρ σώπασε για μία στιγμή κι' έπειτα με ρώτησε:
— Θέλεις να μάθεις την ιστορία του;
— Σας παρακαλώ μάλιστα, μεγαλειότητα.
Τότε ο αυτοκράτωρ Κοραλλίνος μου διηγήθηκε την εξής ιστορία, η οποία θυμίζει κάπως την δική μας ιστορία της Γενούεφας:
— Πρό δύο χιλιάδων ετών, άρχισε να διηγείται ο αυτοκράτωρ, ζούσε πίσω από τα θούνα που φαίνονται στο βάθος του θυφού ένας τυραννικός βασιλιάς ονομαζόμενος "Ονυξία". Ο βασιλιάς αυτός είχε μία κόρη πανέμορφη, που την έλεγαν "Ονυξία". Η "Ονυξία" ήταν θαύμα όμορφη, σωστή νεράιδα. Μα ο πατέρας της, σκληρόκαρδος καθώς ήταν, απέφασε να την παντρεύει μ' έναν πλούσιο βέβαια άρχοντα, αλλά πανάσχημο, σωστό τέρας. Μόλις έμαθε η "Ονυξία" την απόφαση του πατέρα της, πήγε να τρελλαθεί απ' την απελπισία της, γιατί η κακότυχη κόρη ήταν έρωτευμένη μ' ένα φτωχό, μ' ένα ωραίο σαν κι' αυτήν και καλόκαρδο νεαρό αὐλικό. Οί δύο έρωτευμένοι δεν ήξεραν πειά τί να κάνουν για να γλυτώσουν απ' τη συμφορά που τους περίμενε. Ο νέος αὐλικός ήταν απελτισμένος κι' έκλαιγε νύχτα και μέρα. Πιο θαρραλέα η "Ονυξία" είπε στον αγαπημένο της: «Εσύ θ' αίνης άντρας μου και κανένας άλλος!» Και κάθε νύχτα τον δεχότανε κρυφά στο διαμέρισμά της στ' ανάκτορο. Μα η κρυφή αυτή έπιτυχία τους δεν κράτησε πολύ. Ο βασιλιάς "Ονυξία" έμαθε άξαφνα τις σχέσεις και τα νυκτερινά ραντεβού της "Ονυξίας" και τρελλός απ' την όργη του, έβαλε μερικούς στρατιώτες του, παραφυλάζαντες και σκότωσαν μία νύχτα τον αγαπημένο της κόρης του, την ώρα που ύπαινε από το διαμέρισμά της. Σαν να μην έφτανε αυτό, ο σκληρός βασιλιάς διάταξε να δείξουν στην "Ονυξία" το κατασπαράγμένο πτώμα του λατρευτού της και κατόπιν να την διώξουν μακριά απ' την πρωτεύουσα του. Φαντάζεσαι, καλέ μου φίλε, την λύπη και το σπαραγμό της κακορρίζικης βασιλοπούλας! Η άτυχη κόρη, ρίχτηκε πάνω στο νεκρό του καλού της κι' άρχισε να κλαίει απαρνηγόρητα και να μαλλιοτραβιέται. Την πήραν κατόπιν οί όπλοφόροι του πατέρα της και την ώδήγησαν πολύ-πολύ μακριά, σ' ένα πυκνό κι' άγριο δάσος, όπου και την παράτησαν μόνη κι' άπορη. Η άναμια σ' αυτό το τρομερό θηρίο και τα τέρατα της θάλασσας. Μόνη κι' έρημη στο άπέραντο εκείνο δάσος, η βασιλοπούλα, ρίχτηκε κάτω κι' άρχισε να θρηνη σπαρακτικά. Δεν την έγνοιαζε τόσο για τη ζωή της. Μα σε λίγο καιρό θ' α γινόταν μητέρα και δεν ήθελε να στερήσει και τη ζωή του παιδιού της, του παιδιού του αγαπημένου της. Ένώ λοιπόν έκλαιγε έτσι και στηθοδρνόντα, άκουσε πλάι της θόρυβο και γύρισε τρομαγμένη να δει τί συμβαίνει. «Κάποιο θαλάσσιο τέρας έρχεται να με κατασπαράξει, την άμοιρη!» σκέφτηκε. Μα δεν ήταν τέρας εκείνο που πλησίαζε. Ήταν μιά μεγάλη φώκια, η ίδια η ήμερη φώκια που σε παλάτι κι' έπαιζε μαζί της από μικρό παιδί. Το πιστό ζώο θλόποντας να την παίρνουν μακριά απ' το ανάκτορο και την πολιτεία, μάντεψε πως κάτι κακό συνέβαινε, άκολούθησε κρυφά τους όπλοφόρους του βασιλιά κι' όταν εκείνοι άπομακρύνθηκαν, έτρεξε να πλησιάσει την κυρά του. «Ας εινε δοξαμένο τ' όνομά σου, Θεέ των θαλασσών!» φώναξε θαθεία συγκινημένη η βασιλοπούλα "Ονυξία", και άγκαλιάσε με λαχτάρα τη φώκια που την κύτταζε με συμπόνει και καλωσύνη. Η συντροφιά της φώκας γλύτωσε την "Ονυξία" από σίγουρο θάνατο. Μαζί έψαχναν να βρουν τροφή στο

(Ένα παιδί στους βυθούς των θαλασσών)

δάσος, μαζί ζούσαν, δεν χώριζαν στιγμή. Κι' όταν η "Ονυξία" γέννησε το αυγό της, αυγό σερνικό, η φώκια κατόπιν κοντά του και το φύλαγε όταν η βασιλοπούλα κοιμόταν ή έψαχνε να βρει τροφή. Μία μέρα μερικοί ψαράδες που κυνηγοί συνάντησαν την κόρη του βασιλιά στο δάσος και σάστισαν με την όμορφη της. Η "Ονυξία" τους παρακάλεσε τότε, χωρίς να τους πη ποιά εινε, να την πάρουν μαζί τους και να την φιλοξενήσουν στην καλύβα τους. Οί ψαράδες δέχτηκαν πρόθυμα, κι' έτσι η βασιλοπούλα έχοντας μαζί της και τη φώκη της, βρέθηκε, επί τελους άνάμεσα σ' ανθρώπους, μακριά από το άγριο δάσος και τους τρομερούς κινδύνους του. Έκει, στην καλύβα των άγαθών κυνηγών, βγήκε σε λίγο καιρό από το αυγό και το παιδί της "Ονυξίας", σωστό πριγκιπόπουλο, ωραίο και λυγρό. Το "Ονυξία" διηγήθηκε στους κυνηγούς τα παθήματά της και αποκάλυψε ποιά εινε κι' εκείνοι την άγάπησαν άκαλη περισσότερο, κι' έχτισαν για το γιο της μία ιδιαίτερη απασπαστική καλύβα. Η "Ονυξία" έδωσε στο παιδί της το όνομα Μαργαριτάρι. Το Μαργαριτάρι ήταν ευτυχισμένο στη καλή πεύ ζούσε, άνάμεσα στους άγαθούς εκείνους κυνηγούς. Μα ο πιο καλός του φίλος ήταν η φώκη του. Κατά τις σ' αυτήν έκανε καθημερινώς μακρινούς περιπάτους. Όταν το Μαργαριτάρι μεγάλωσε άρκετα, η μητέρα του το έδωκε δλη της την ιστορία. Μόλις ο νέος άκουσε πως εινε πριγκιπας και πως μπορούσε ν' ανέβη στο θρόνο του πατέρα του, ο όποιος είχε πειά πεθάνει, άποφάσισε να φύγει μακριά για την μακρινή πολιτεία, την πατρίδα της μητέρας του. Άλλά η "Ονυξία" τον συμβούλεψε να μη διαζευτεί ποτέ. Όπως είχε μάθει η μητέρα του, στο θρόνο του πατέρα του είχαν ανέβει κάποιος συγγενής του. Αν λοιπόν παρασιαζότανε ο νέος για να διεκδικήσει τα δικαιώματά του, ο συγγενής του, που βασιλευε, θα τον φυλάκιζε ή θα τον σκότωνε για να γλυτώσει μιά και καλή από αυτόν. Είπατε να κάνης ύπομνη, παιδί μου και να περιμένης την κατάλληλη περίπτωση, συμβούλεψε η μητέρα του το Μαργαριτάρι. Μα ο νέος δεν μπορούσε πειά να συγκρατηθεί. Άναμια μονούσε να μαζέψει στρατό και να έκστρατεύσει εναντίον του συγγενούς του που βασιλευε στη μακρινή πατρίδα της μητέρας του. Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν μιά μέρα ο νέος πούχε γίνει τώρα ένα γενναίο παλληκάρι, έπιασε στο δάσος που κυνηγούσε κάποιο τρομερό θαλάσσιο τέρας. Το τέρας αυτό ήταν ένα μεγάλο ψάρι, γεμάτο φοβερά άγκυθια, μεγάλο στόμα, σουβλερά δόντια και τεράστια σπινγκυλά μάτια που δγάζανε φωτιές! Ο νεαρός πριγκιπας έδωσε το τέρας και το έσυρε μαζί του, με γίλια θάλασσας την καλύβα του. Μόλις το άντικρουσαν εκεί οί κυνηγοί τρομάξανε. Μα ο νέος τους καθόυαζε. «Μη φοβάστε τους εινε. Θα ήμερέψω το τέρας αυτό και θα το κάνω το λογό μου». Κι' αλήθεια, ύστερα από μεγάλης προσπάθειας, το τερατώδες ψάρι έγινε υπάκουο, άρχισε ν' άγαπήσει τον πριγκιπα και να τον αφήνει να το καθάλλει. Καθόλη πάνω σ' αυτό το φριχτό ψάρι, ο γιος της "Ονυξίας" φώναζε σαν πολεμιστής ενός άλλου κόσμου φοβερού και τρομερού! Ένας από τους κυνηγούς, ο πιο γέρος, θλόποντας τον συνέθη, κάλεσε τον πριγκιπα και του είπε: «Πρίγκιπα μου, έφτασε η ώρα να πάρης το θρόνο του πατέρα σου. Πάω;» ρώτησε το Μαργαριτάρι. «Θα μαζέψης τους πιο γενναίους κυνηγούς, τον συμβούλεψε ο γέρος, θα πάσεις άρκετα παρόμοια άγριόψαρα, θα τα ήμερέψης, κ' ύστερα καθάλλας πάνω σ' αυτά θα έκστρατεύσεις εναντίον του βασιλιά που πήρε το θρόνο του παππού σου. Κ' αλ θα τον νικήσουμε;» Κ' αλ βέβαια, θα τους νικήσετε. Μόλις άνταρουν αυτά τα διαβολόψαρα, θα τους πιάσει τρομάρα και θα το θάλουν στα πόδια...»

(Ακολουθεί)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΙΣΤΙΣ

ΕΜΠΡΟΣ!... Έμπρός!... Έσύ είσαι, Παυλίνα; Δεν άναγνωρίζεις τη φωνή μου;... Μήπως εινε άλλαγή; Αυτό συμβαίνει γιατί έχω πολύ θλιβερά νέα να σου άναγγειλώ... Σ' έναν από τους καλύτερούς μας φίλους συνέθη χθές ένα τρομερό δυστύχημα στο κυνήγι... Πρόκειται για τον Όρσον... Τον μετέφεραν σπίτι μου... Ο δυστυχισμένος δεν έχει πειά ζωή... Θέλει να σε δει πριν πεθάνει... Σε περιμένει, Παυλίνα... Έλα γρήγορα!

Ταραγμένη η κ. ντε Μελιέρ άφησε το τηλέφωνο και χτύπησε το κουδούνι για να φωνάξει την καμαριέρα της.

Η ώρα ήταν δέκα το πρωί. Μετά είκοσι λεπτά το αυτοκίνητό της έφτανε στο Σαντιγύ. Κάθε τόσο το λυγρό της κορμί συντάραζαν σπασμοί και λυγμοί άνάβαιναν στο λαργύνη της καθώς σκεφτόταν ότι θάχανε για πάντα τον Ζάν ντ' Όρσον, τον όποιο άγαπούσε σαν άδελφό της επί τόσα χρόνια.

Στο Σαντιγύ, ο Ζερόμ ντε Ροζανκούρ την περίμενε στην πόρτα του μεγάρου του. Καθώς την ώδηγούσε θιαστικά στο δωμάτιο του έτοιμοθανάτου, της διηγήθηκε με δυο λόγια το δυστύχημα.

Την προηγούμενη μέρα, ο Ζάν, ενώ θρισκόταν στο κυνήγι, τη στιγμή που κατέβαινε μιά πλαγιά, καταπλάκώθηκε απ' το άλογο του, που τότε συνέτριψε τα δυο πόδια και το στήθος. Οί γιατροί, κατά τη νύχτα, του έκαναν έγχειρση, η όποια όμως δεν έφερε κανένα άποτέλεσμα. Ο Όρσον δεν μπορούσε να σωθεί κι' άναγκάστηκαν να τον άφήσουν να πεθάνει ήσυχα. Δεν ήταν δυνατόν να ζήσει πειά περισσότερο από τρεις-τέσσερες ώρες.

Ο Ζερόμ άνοιξε τέλος μιά πόρτα. Η κ. ντε Μελιέρ διέκρινε ένα κρεβάτι και, άνάμεσα στα σεντόνια, το λεπτό πρόσωπο του Ζάν ντ' Όρσον, κατάχλωμο και συνεισπασμένο από τους πόνοους... Τυλιγμένος σ' επιδέσιους, είχε κιόλας τη φοριχτή άκαμψία των μελλοθανάτων. Ωστόσο μιά άμυδρή λάμψη ευτυχίας πέρασε από το βλέμμα του, καθώς αντίκρισε την λεπτή σιλουέτα της φίλης του, το χλωμό της πρόσωπο και τα ώραια της μάτια που ήταν δακρυσμένα.

Και ψιθύρισε με σιγανή, φωνή, με φωνή που έμοιαζε με ήχο κουδουνιού, σκεπασμένου με τ' αμπάκι: — Έπιτέλους, Παυλίνα... Σε θλόπω κοντά μου... Έτρεμα με τη σκέψη, ότι ίσως άργούσες νάρθης και δεν θα σε ξανάβλεπα... Ευχαριστώ... Α! πόσο είμαι ευτυχισμένος που σε θλόπω κοντά μου ακόμα μιά φορά... Για τελευταία φορά, Παυλίνα... Έπειτα θ' άλωθθί για πάντα μπρος στα μάτια μου το σκοτάδι της αιώνητικότητας... Ω! εινε φριχτό... Άλλά τι να γινί;... Όταν συνήλθα μετά την πτώση μου, όταν κατάλαβα ότι δεν έχω πειά ζωή, κυριεύθηκα από μιά απελπισία άπεριγραπτή, ένας άπαισιος φόβος με κυρίευσε... Έπιθυμούσα να σωθώ, να μην πεθάνω... Κατόπιν όμως έβριμει κειώθηκα με την ιδέα του πεπραμένου... Συνθίζεις, θλόπεις, κανείς σε όλα. Μονο, Παυλίνα, πριν πεθάνω ήθελα να σου πω ότι σ' αγαπώ...

Το ξέρο, ψιθύρισε η κ. ντε Μελιέρ. — Όχι, Παυλίνα. Δεν έχεις καταλάβει το αίσθημά μου. Ενόμιζες ότι έτρεφα για σένα μιά θαθεία, μιά μεγάλη φιλα... Αυτό εινε αλήθεια. Άλλά δεν ήταν φιλα... Ήταν καί έρωας μαζί... Ναι, έρωας!... Καταλαβαίνεις τώρα;... Ποτέ δεν έρωας μαζί... Τι χρειαζόταν άλλωστε μιά σ' το εξωμολογήθηκα αυτό... Τι χρειαζόταν άλλωστε μιά τέτοια εξωμολόγηση;... Η στενή μας φιλα ήταν τόσο γοητευτική... Φοβόμουν μήπως την καταστρέψω, μήπως τη λητηριάσω μ' ένα αίσθημα άγριο και τρομερό σαν τον έρωτα. Έπειτα, ήταν και ένας άλλος λόγος ακόμα... Είσαι τμία γυναίκα και δεν ήθελα να σ' άποπλανήσω... Αν γινίμουν έραστής σου, ίσως — ποιός ξέρει — θάρνόταν ήμερα

που θα έπαυα να σ' αγαπώ... Και τότε εσύ τί θα έκανες... Σε άγαπούσα τόσο πολύ, ώστε ποτέ δεν θα ήθελα να καταστραφής εξ αίτίας μου... Και γι' αυτό δεν σου φανέρωσα τίποτε... Πόσο όμως υπέφερα όταν έβλεπα άλλους να σε περιστοιχίζουν, προσπαθώντας να σε παρασύρουν στον πειρασμό. Πόσο είχα άνησυχήσει όταν σε φλετρίζαν ο "Ιφρ" και ο "Ανκόσερ"! Άλλά εσύ δεν υπέκυπες, Παυλίνα, ποτέ δεν υπέκυπες. Και σε θαύμασα χωρίς να σου το πω.

Η κ. ντε Μελιέρ, τρέμοντας από τη συγκίνησή της, έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της.

Κύτταξε με, Παυλίνα, εξακολούθησε ο έτοιμοθανάτος. Λίγες στιγμές ακόμα θα σε θλόπω... Μου έδωσες τόσες ευτυχισμένες ώρες... Η φιλα μας εινε για μένα η καλύτερη άνάμνησις της ζωής μου. Οί περίπατοί μας, η συζητήσεις μας, δλ' αυτά τελειώσαν πειά για πάντα... Χαίρε, Παυλίνα, λατρευτή... Φίλησέ με... Άρχίζω να σβύνω... Μα πεθαίνα ευτυχισμένος...

Και με πιο αδύνατη φωνή πρόσθεσε:

— Πήγανε τώρα...

Πνιγμένη από τους λυγμούς της, η κ. ντε Μελιέρ έσκυψε πάνω απ' το κρεβάτι του φίλου της και τον φίλησε επί πολλή ώρα στο μέτωπο... Όταν ξανασηκώθηκε, τα θλόφαρά του ήταν κλειστά... Δεν τα ξανάνοιξε για να την δει που έφευγε...

Η κ. ντε Μελιέρ άνοιξε την πόρτα άθόρυβα, έκανε μερικά θήματα τρεκλίζοντας κι' έπιασε λιπόθυμη στην άγκαλιά του Ζερόμ, ο όποιος την περίμενε έξω. Μετά δυο ώρες ο Ζάν ντ' Όρσον ήταν νεκρός. * * *

Το ίδιο θρόδυ η κ. ντε Μελιέρ, καθισμένη μπροστά στο γραφείο της έγραφε, άναστενάζοντας κάθε τόσο. Όταν τελειώσε, πήρε ένα φάκελλο, έκλεισε μέσα την έπιστολή κι' έγραψε επάνω την εξής επιγραφή:

Κύριον
Άλφρεδον Φονιάρ
Όδός Μάρνη 6
Παρίσι

Και να τί διάβασε την άλλη μέρα το πρωί ο Άλφρεδος Φονιάρ:

«Όχι, αγαπητέ μου Άλφρεδ, δεν θάρω από στίτι σου την έρχομαι δευτέρα... Δεν θα σ' επισκεφθώ ποτέ πειά... Οί συνέθη μεταξύ μας ήταν πλάη μιας στιγμής και παύσανε με την άφαιση γι' αυτό, δεν ένω να ξαναμείνω... Με άγάπησες μόνο για τον έαυτό σου, για την παρωτική σου εγωιστικότητα... Αυτό όμως δεν εινε έρωας... Ος χθές νόμιμα κι' εγώ πως εινε έρωας, μιά μέρα πειά δεν άποτάμωσα...»

Με πραγματικό έρωτα μ' άγάπησε κάποιος άλλος που πέθανε σήμερα εξ αίτίας ενός δυστυχήματος. Με άγάπησε επί χρόνια χωρίς ποτέ να μου το εξωμολογήθ, γιατί δεν ήθελε να μου ταραχή την οικογενειακή μου γαλήνη, να με λυπήσει ίσως... Προτίμησε να σιωπάζει, σκεπάζοντας, παρά να μου φανέρωνε τον έρωτά του κι' έγκατέλειπε αυτόν τον κόσμο, έχοντας άς το τέλος πεποιθθεί ότι εμείνα πιστή στα καθήκοντά μου...

Ποιος από τους δυο; Άλφρεδ, κατά την ιδέα σου, μ' άγάπησε πραγματικά: Έσύ, ο έραστής μου, ή εκείνος, ο πραγματικός φίλος μου;

Παρόμοιο μ' αυτό το πη άναμια ότι ήταν δυνατόν να γινί κανείς τόσο τυφλή έπιστολογράφος... Ο σύζυγός μου με περιόρισε κι' έπειτα με άπείρησε... Πολλοί με άπείριζαν σαν μιά άμορφη κέλα. Έσύ με κατέκτησες. Για όλους ήμουν ένα ωραίο ζώο χωρίς ψυχή. Και ζούσα σαν ένα άμυχο ζώο. Από σήμερα όμως θ' άλλαζω...

Πρέπει να φωνάξω α της έμπιστοσύνης που είχε σε μένα ο καλύτερός μου φίλος... Σε έρωας εα είμαι έτσι όπως με φανταζόταν εκείνος. Πρέπει, η πίστις δημιουργεί την πίστι. Γινώσκω ότι νομίζει ο κόσμος πως είμαστε. Έσύ είγες έμπιστος σε μένα, κατόρθωσες έγωιστικά να με κάνης όπως ή' επιδεδύσες, αλλά ο φίλος μου πεθαίνοντας, με έκανε όπως με φανταζόταν.

Γι' αυτό δεν θα σε ξαναβώ...

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

ΤΑ ΣΤΙΛΠΝΑ ΔΟΝΤΙΑ ΔΙΔΟΥΝ ΛΑΜΠΡΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Με «ΚΟΛΥΝΟΣ» καί σεις θά
ἀποκτήσετε λαμπρό χαμόγελο.

Επιμήση εις την Χ καί ΧΙ
Διεθνή Έκθεσιν Θεσσαλο-
νίκης με Μέγα Βραβείον
ἐκτός Συνταγωνισμού.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ΟΙΚΟΣ ΣΤΙΝΗ

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙ ΚΟΥΡΕΙΟΝ

PERMANANT
μετά καί άνευ ηλεκτρισμού
με νέα Εύρωπαϊκά φάρμακα

ΠΕΡΟΥΚΕΣ
Ανδρικές καί Γυναικείες

Σταδίου 4 - Τηλέφωνον 22.3115
Μέγαρον Μετοχικού Ταμείου (Κεντρική Στοά)

ΔΙΤΣ'

Ενοικιάζεται διά την
θερινήν περίοδον οίκια,
μεθ' όλων των χρειωδών
εις Γλυφάδα, είτε το ισό-
γειον είτε το πρώτον πά-
τωμα ταύτης.

Πληροφορίαι Λέκα 5

— Θέλετε νά έχετε έπιτυ-
χίαν;
— Αλλάζετε συχνά τους
χρώματισμούς των φορεμά-
των Σας με τας Γερμανικάς
Βαφάς «ARTI» καί θά φαί-
νονται πάντα καινούργια καί
μοδέρνα.

Μία
Είδωλη δερμάδεια
ΤΟΝ ΠΟΔΟΝ
ιδού Dr. Wm. M. Scholl
...
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ - ΟΜΟΝΟΙΑ

Κακοεχημα-
σμένοι δακτύλοι
επαιρούνται εις
την θέσιν των δα-
κτύλων του TOE-FLEX του
Dr. Scholl, το οποί-
ον εξασφαλίζει την πό-
ση καί διορθώνει
των αλλοιών του ποδι-
ού. Πολλοί άντρες προς
χρήσιν.

Κόρεσι
Δι' αυτήν το πο-
δίον εμμένει κατεστρε-
μμένον καί δυστυχώς
εάν ο Dr. Scholl
δυσχερύνει το πο-
δίον, εμμένει κατε-
στρεμμένον καί το πο-
δίον εμμένει κατε-
στρεμμένον.

Μία Πραγματική Ίστορία γέ Ειυόνας Νέον μέσον εύκολον δια να φαινέσθε φρέσκη καί Νέα

1 Είς τας 6, ύστε-
ρα από μία σκλη-
ρά ήμέρα, έχει
πρόσωπο κουρα-
σμένο καί ρυτι-
δωμένο.

2 Είς τας 6.45' με-
ταχειρίζεται αυτή
τη νέα μαγική
πούδρα «4 σε-
μιά», έχουσαν έ-
ξαιρετικήν λεπτό-
τητα καί όπου
κρατά όπως ή θε-
λόνες στον μα-
γνήτη.

3 Είς τας 7 φαί-
νεται φρέσκη καί
νέα με θαυμάσιον
χρώμα.

«Η εξαιρετική λε-
πτότης της πού-
δρας αυτής την
κάνει νά κρατά
τόσον καλά επί
της επιδερμίδος
σας, ώστε νά είνε
απολύτως αδιό-
ρατος. Ακόμη
καί αι καλύτεραί σας φίλαι
δέν θά φαντασθουν ποτέ, ότι το
θαυμάσιον χρώμα σας δέν είνε
αναπόσπαστον μέρος της φυσι-
κής σας ωραιότητος. Έξω, υπό
την θροχήν, ή τον ήλιον, κατά
τά θαλάσσια λούτρα καί τις
παρτίδες τένις, έντός, κατά
τον χορόν, εις τας υπερθερμα-
σμένας αϊθούσας χοροδύνα-
στε νά έχετε ωραίο μάττο καί
μα προσώπου, κτυπητής ωραιό-
τητος. Η πούδρα αυτή άντανα-
εις δοκιμάς ιδρώτος καί εβρι-
τος. Δέν σχηματίζει ποτέ πλά-
κας καί στίγματα.
Ζητήσατε την πούδρα To-
lon. Έγγυώμεθα καλά άπο-
λέσματα, άλλως τά χρήματα
πιστρέφονται.

ΣΚΙΕΣ;

Δέν υπάρχουν πλέον εις την νέα κατα-
σκευή της κάλτσας Etam. Είναι τελείως
καθαρή, διαφανής καί έχει εμφάνισιν Crêpe.
Γιά πρωί καί άπόνευμα, από φυσικό μετάξι 80x. 125

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8 - ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΝ 21 - ΕΡΜΟΥ 50 - ΜΙΛΟΥ 8 ΣΤΑΔΙΟΥ 95 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΤΟΥ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΗ ΨΥΧΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 7)

μέσα πράγματα που τ' αγαπάω περισσότερο από τη ζωή μου. "Αφήσε με καλύτερα να πεθάνω... Γιάννη, Γιάννη μου, αν μ' αγαπάς, αφήσε με έμένα και σόσε το ντουλάπι..."

Και ο 'Αλβάν αγωνιζόταν απελπισμένος, απλώνοντας τα χέρια του προς το ντουλάπι που το έβλεπε τυλιγμένο κιόλας από τις φλόγες.

"Ω! Το έργο του..." "Όλη του η μελλοντική δόξα χανόταν..."

"Όταν τέλος ο υπηρέτης του τον μετέφερε κάτω και τον τοποθέτησε σ' ένα υπόστεγο γεμάτο συντρίμια, του είπε: — "Ανέβα, Γιάννη!... Γρέψε για το Θεό... "Η μισή μου περιουσία είναι δική σου, αν σώσης το ντουλάπι!"

Ο Γιάννης εξαφανίστηκε μέσα στις φλόγες. 'Αλλά μετά πέντε λεπτά ξαναγύρισε με άδειανά τα χέρια.

— Το ντουλάπι κάηκε, αφέντη, είπε.

— Να χαθής, καταραμένε! βρυχήθηκε ο 'Αλβάν.

Και, αρπάζοντας ένα τοξόλο από τα συντρίμια, το χτύπησε με όλη του τη δύναμη στο κεφάλι του υπηρέτου του.

Ο Γιάννης χτυπήθηκε στο μέτωπο κι' έπεσε κάτω πληγωμένος βαρεια.

Την άλλη μέρα ένας άνακριτης πήγε να εξετάσει τον 'Αλβάν και του έκανε αστηρές παρατηρήσεις.

— Αυτό που κάνατε, του είπε, δεν δικαιολογείται καθόλου. Ο υπηρέτης σας είν' ένας γενναίος κι' άφωσιωμένος άνθρωπος που σ' έσωσε τη ζωή... "Επρεπε να τον ευγνωμονήτε γι' αυτό και σεις τον χτυπήσατε..."

— Μου έσωσε το σώμα μου, είπε ο 'Αλβάν, του οποίου τα μάτια φαινότανσαν σαν να θρηνοούσαν τη χαμένη δόξα του. Μου σκότωσε όμως την ψυχή μου!

Ο άνακριτης δεν κατάλαβε τί ήθελε να πει.

Z. ZANEN

Ο ΞΑΝΘΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 8)

ήση το μικρό της Μαριζ, δεν του το ώμολογούσε. Ο Πώλ Ντυράν τότε κάθισε κι' έγραψε ένα μεγάλο γράμμα της Μαριζ, στο οποίο την ευχαριστούσε για την καλωσύνη της και το ενδιαφέρον που είχε δείξει γι' αυτόν. Μά αυτή τη φορά η Μαριζ Φουριέ αντί να ευχαριστηθεί, θύμωσε και του απάντησε:

"Δεν ξέρω τί άνθρωπος είσαστε. Μά ασφαλώς είσαστε το πιο ανόητο πλάσμα της γης, επί τέλους δεν καταλαβαίνετε πόσο σ' αγαπώ και ότι αν με ρωτούσατε, ευχαρίστως θ' ας απαντούσα ότι ήθελα να γίνω γυναίκα σας."

Ο Πώλ Ντυράν της απάντησε:

"Κι' εγώ ποθώ να μπό στον Παράδεισο του γάμου. Μήπως ξέρετε ποιος έχει το κλειδί;"

Η Μαριζ του έγραψε τότε:

"Το κλειδί του Παράδεισου το κρατεί ο "Άγιος Πέτρος. Θά του το ζητήσω. "Αν μου το δώσει, υπόσχομαι να μ' ακολουθήσετε ως εκεί πάνω!"

Φυσικά ο Πώλ είπε το να μ' δώλη του την καρδιά. Κι' έπειτα από μία εβδομάδα μήκαν κ' οι δυο, μ' όλες τους τις άπτεσκενές, στον παράδεισο του γάμου!... **ΑΝΤΡΕ ΡΟΖΕ**

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 19)

ΕΛΖΑ.— Φεύγω... Χαίρετε, κύριε συμβολαιογράφε... ΝΤΥΡΑΝ.— Αλλά, δεσποινίς, θά σ' ας ξίξει να πάρετα ως άμοιή για την αυτοθυσία σας ολόκληρη δισεκατομμύρια.

ΕΛΖΑ.— Δεν ζητώ να πληρωθώ για την εκτέλεσι του καθήκοντός μου... Χαίρετε...

ΝΤΥΡΑΝ (σηκώνεται από τη θέσι του, αφήνοντας να πέσουν από τα χέρια του διάφορα χαρτιά).— Χαίρετε, δεσποινίς... Φεύγετε... για πάντα; Για πάντα; Δεν θά σ' ας ξαναϊδώ, δεσποινίς... Μα εγώ... ξέρετε...

ΕΛΖΑ.— Μά, κύριε συμβολαιογράφε, παραμιλάτε; ΝΤΥΡΑΝ.— Δεσποινίς... συγγνώμη... Μόλις ήρθατε, σά στια από την ωμορφιά σας... Μή με παίρνετε για τρελλό...

Τώρα... σάσισα από την αρετή σας... Δεσποινίς... δεν θέλετε να... να γίνετε γυναίκα μου;

ΕΛΖΑ.— Θα σκεφθώ... Προς το παρόν, πρέπει να πάω γρήγορα στους άρρωστους μου... Ωρεβουάρ... (Φεύγει).

Η ΠΙΣΤΙΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

Για να πληρώσω το κίνο της ζωής μου, είχα ανάγκη ενός μεγάλου αισθήματος, του οποίου ευνερούμην προηγουμένως. Έτσι δεν μου ήρθε δύσκολο. Ένας άλλος μου το έδωσε από τα βάθη του ταπεινού του ήθους. Άνάμνησις φτάνει για να άμορφήν μία ολόκληρη ζωή. Πόσο άνωτερη από τα έρωτικά μας χάδια είνε μία έξιολόγησις που νεται στην επίθαντίο κλίτη.

Μην άποπειραθής να με ξαναϊδής. Φεύγω για την έσχατη, όπου θα είμαι πολύ καιρό. "Όταν με συλλογίζεσαι — αν με θυμάσαι — να λές ότι μέσα σου είνε εγώ, μία γυναίκα που ξαναβρήκε την πίστι που είχε χαθεί εξ αίτιας σου και ότι χρειάζεται πίστις για να γινείς άσπρη με τον έαυτόν σου."

M. ΠΡΕΒΟ

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

Διηγούνται πως, όταν ήσαν ακόμα δούκες της Γαλλίας, παρέκάθισαν, μία μέρα, σ' ένα επίσημο γεύμα, στο τέλος του οποίου ο πρίγκιψ έπρεπε να λάβη το λόγο. Σηκώθηκε πολύ στενοχωρημένος κι' έπειτα από μερικές δονήσεις προσάθειες, νοιώθοντας ότι δεν θά μπορούσε να μιλήσει έτοιμάστηκε να ξανακάθισή ντροπισμένος. Έξαφνα τότε η γυναίκα του του έτιασε τρυφερά το χέρι και του έπιασε τα δάχτυλα με τόσο έμπιστοσύνη ώστε έκανε άμέσως έσρος και μπόρεσε να μιλήσει περιφημα.

Ο νέος βασιλεύς αγαπά μόνο τις άπλές και άγνές άνωγενειακές χαρές. Ο άγγλικός λαός είδε με μεγάλη χαρά ότι ο βασιλεύς κ' η βασίλισσα άργάνωσαν μία άνωγενειακή έορτή τα περασμένα Χριστούγεννα και πληροφρείται ευχαριστημένος ότι κάθε Κυριακή, άνελλιπώς, η γαλλική έκκλησία με τα παιδιά τους, σαν καλοί άσπαι.

Ο Γεώργιος ΣΤ' είνε έχθρος της έπιδείξεως και σέβεται υπερβολικά τις παραδόσεις. "Έτσι δεν είνε παράδοξο να έγινε δημοφιλέστατος σε μία χώρα, όπως η Μεγάλη Βρετανία, που η μεγαλύτερη άρετή των πολιτών είνε η άσπαι κι' ο σεβασμός των παραδόσεων.

Μόνο πού ήλη τη λατρεία των ύπηκόων του, ποιος έβλεπε αν ο βασιλεύς έαργήσεν δεν νοσταλγεί την έποχή που, αν τι στέματος, φορούσε ένα κοινό καπέλλο στο κεφάλι του. Απόδειξις πως όταν παραιτήθηκε ο "Εδουάρδος δεν ήθελε να γίνη αυτός βασιλεύς κι' ότι με μεγάλη δυσκολία του έπεισαν σ' αυτό η μητέρα του, η βασίλισσα Μαριζ, ο πρωθυπουργός γέρο Μπάλντουιν.

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 42)

— "Αλλοίμονο, κυρία μου, το καλύτερο που έχετε να κάνετε είνε να το πάρετε απόφασι. Αυτό το παιδί έχει ταίρι το μουσικοῦ. Ξέρει τί θέλει και πού θα δίδει. Ξέρει μάλιστα από τώρα όσα θά μπορούσα να του διδάξω... Μοναχά που δεν ξέρει ότι τα ξέρει.

Λίγο άργότερα έδωσα εξετάσεις για τη Μουσική "Ακαδημία της Ρώμης, όπου ήρθα δεύτερος.

Έπειτα από δυο χρόνια, τις ημέρες που έπρόκειτο να πάω στρατιώτης, κέρδισα το μεγάλο βραβείο της "Ακαδημίας.

Έτσι δεν πήγα στρατιώτης και κοάτησα την υπόσχεσή μου. **ΚΑΡΟΛΟΣ ΓΚΟΥΤΣ**

ΠΕΘ ΝΕ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

Στην τελευταία άναλαμπή του ήλιοβασιλέματος, δυο μεγάλα δακρυα κύλησαν άπάνω στα στεγνά μάγουλα του. Κατεθήκαμε κατόπι στο χωριό, χωρίς να πούμε λέξη. Με είχε συγκινήσει βαθειά το θάρρος της νέας κυρίας που και στην άγωνία του θανάτου της ακόμα είχε διατηρήσει την σεμνότητα του φύλου της και την ευσέβεια της πατρίδας της.

Και μπροστά μου, άπάνω στο μακρινό άπειρο και στις έρημες εκτάσεις της θάλασσας, λαμπύριζαν τ' άστρα κ' οι φάροι...

Ω γενναία μου θαλασσινά παλληκάρια, ο ευγενικό μου νησί της "Ελιγολάνδης!... **Ζ. ΑΠΠΕ**

Λά τρέον Μοντέρνα

ΕΜΠΡΙΜΕ
ΚΑΚΟΝΑΡΙΚΑ

Σ' άπει-
ρα Σχέδια
κ' Χρωματι-
σμούς

Τσαουνόσι
ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
Αφοί
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

**Όχι ασπρά δόντια;
Ναι!
...αλλ' όχι επί ζημία
του σμάλιτου...**

- Μή μεταχειρίζεσθε όδον-
τόπαστα που άσπρίζει τα δόν-
τια διά της τριβής διότι αυτό
καταστρέφει τό σμάλιτο ●
- Η όδοντόκρεμα Σμαλτο-
δόντ δέν άσπρίζει τα δόν-
τια διά της τριβής αλλή διά
της διαλύσεως των ζένων
καί επιβλαβών ουσιών που
επικάθηνται επί των όδον-
των σας ●

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ● ΖΕΑΣ 98
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

